

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

ОТ АВТОРКАТА НА СЪПЕРНИЦИ

ОЖАНЕТ
ДЕЙЛИ

МАСКАРАД

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ МАСКАРАД

Превод: Мария Ракъджиева

chitanka.info

Вълнуваща и пикантна история. Очарователни приключения в Ница и Ню Орлианс. Напрегнато пътуване на богата американка, изгубила паметта си към своето минало. Драматично откриване на стара семейна тайна.

И на любовта...

Джанет Дейли отново с лекота изплита своята история, а читателят не може да устои на нейната магия.

1.

Отпиваше от виното в чашата си и наблюдаваше с подчертано безразличие похотливите движения на ниския дебел Бакхус с лозов венец на плешивата глава и опънала се на корема тога. Дамата му носеше семпла черна вечерна рокля и панделки в косите. Клепките ѝ бяха покрити с блестящи розови сенки, а бузите — нашарени със синьо. До тях някаква жена с висока напудрена перука, фалшива бенка и рокля от времето на Людовик XVI танцуваше с мъж с червен смокинг и дяволски рогца.

Отмести погледа си и го плъзна по прочутата градина, искряща от окачените навсякъде цветни фенери, гирляндите от лампички, увити по растенията, и свещите върху масите. И всичко това заради частния бал с маски — едно от онези събирания „в тесен кръг“, с около двеста гости.

Маската ѝ беше с дръжка, пицно украсена с пера, и изработена от кехлибарен атлаз, който много подходеше на роклята и обточения с кожа шал, който носеше. Леко се загатваха изваяните очертания на лицето ѝ. Изражението ѝ не се бе повлияло от енергичното изпълнение на оркестъра, от смеха, от гласовете, които изпълваха нощния въздух със смесица от френски, италиански, немски, холандски, швейцарски и английски — гласове на хора, заразени от лудостта по партитата, която бе обхванала Ница. Неоспоримата царица на френската Ривиера се опияняваше от карнавалите, а плътта празнуваше и се отърсваше от всякакви задръжки.

Най-накрая погледна към него. В гърдите ѝ се надигна гняв, а заедно с него и болката и горчилката на разочарованието. Стоеше на десетина метра от нея. Лицето му бе частично скрито от черна атлазена маска, наподобяваща пиратска превръзка. Пират... Престъпник сред морската шир... Господи, колко подходящо! Да граби, да плякосва, да разрушава. И то само от алчност.

Отпи малка глътка от виното, но не можа да прогони отвращението. Пръстите ѝ конвулсивно стиснаха тънкото столче на

чашата. Какво правеше тя на това парти? Защо се преструваше, че всичко е както трябва, след като не беше и никога вече нямаше да бъде.

Един сервитьор му каза нещо и той вдигна рязко глава, после кимна и тръгна право към нея. Тя бързо се премести до парапета. Оттам се откриваше живописна гледка към градините отдолу и Средиземно море в далечината. Не искаше повече да слуша обяснения и оправдания.

Но той не дойде при нея, а се насочи към входа вляво. Стегнатите му стъпки показваха, че това е с някаква цел. Заинтригувана, тя се обърна и замръзна при вида на тъмнокосия мъж в официален костюм, който го чакаше. Какво правеше тук? Нали принадлежеше към друг свят? Двамата мъже се срещнаха и незабавно се отправиха към едно тихо ъгълче, далеч от блъсканицата.

Защо беше дошъл? За какво беше всичко това? Огледа се предпазливо и се промъкна по-близо до тях.

— ... съзнава какво се е случило онази нощ. Свързала е нещата и е разбрала какво сме направили и как сме го направили.

— Ние? Ти каза ли й, че и аз съм замесен? — В гласа му имаше и гняв, и обвинение.

— Нямаше нужда. Тя сама го е разбрала. Затова дойдох. Смятах, че трябва да те предупредя. Досега не съм успявал да я накарам да се вслушва в разумни съвети.

Явно говореха за нея. Почти бе излязла от прикритието на палмовите листа, готова да се изправи разобличително пред тях и да им каже, че няма да им се размине. Но следващите думи я заковаха на място.

— Щом не се вслушва в разумни съвети, трябва да я накараш да мълчи, за да не разкаже онова, което знае. Тук няма място за чувства. Самата тя го е доказала. А и едва ли някога ще имаш по-добра възможност. Отвлечения и злополуки стават непрекъснато. Нейният случай просто ще попълни статистиката.

Устата й пресъхна от страх. Той няма да се съгласи! Той няма да й причини болка! Никога! За нищо на света! Виждаше профила му, засенчен от маската, която покриваше дясното око и не позволяваше да се разгадае изражението.

Последва въздишка, изпълнена с чувство на безсилие.

— Нямам избор.

Не! Отстъпи крачка назад: Не можеше да повярва на чутото.

— Ще го уредиш ли? Или искаш аз... — Чашата се изплъзна от пръстите ѝ и се разби на пода. Двамата мъже се обърнаха. За част от секундата се парализира от обвиняващия израз на очите им. После побягна.

— Спри я! Ще развали всичко!

Погледна назад и видя лицето, наполовина прикрито от маската — идваше подире ѝ. Шмугна се покрай някакъв строен младеж в костюм на балерина на Дега и продължи към асансьорите, завладяна от паническата нужда да се спаси.

Той я настигна точно когато плъзгащите се врати на асансьора се затвориха. Натисна нетърпеливо бутона, за да повика друг. Не можеше да я остави да избяга, защото щеше да загуби всичко. Нима тя не го разбираше? Защо постъпваше така? Защо караше и него да прави това?

Излезе във фойето и я видя как се стрелва през изхода на хотела към улицата. Затича се след нея. Когато се озова навън, едно такси тъкмо потегляше. Вдигна ръка, за да спре друго, но я зърна да пресича улицата по посока към площад Еспас Масена. Ако я изгубеше в тълпата?! Не, не трябваше да го позволява!

Но се случи. Тълпата я погълна.

Черната маска ограничаваше периферното му зрение. Чу зад себе си силен плясък и женски кикот. Обърна се и погледът му се задържа за миг върху някаква пощуряла брюнетка, която лудуваше в басейна на фонтана. Веднага щом установи, че не я познава, продължи търсенето. Несъзнателно пръстите му се свиха в треперещи юмруци.

Без да обръща внимание на конфетите под краката си, бързо закрачи към булеварда. В едната посока се простираше Алеята на англичаните с блестящите си казина и разкошните си хотели — бастиони на уединението и изключителността на богатите и знаменитите. В другата посока криволичеха тесните калдъръмени улички на Стария град с многобройните галерии, кафенета и нощни барове. Зад тях беше Заливът на ангелите.

Изведнъж се поколеба и спря. Високи колкото триетажна къща герои от анимационни филми, ярко очертани от блясъка на разноцветни светлини, го гледаха с насмешка от червените сгради в стил рококо, които обграждаха площада. Рязко се завъртя наляво и срещна подигравателната усмивка на огромния Крал на Карнавала,

направен от папиемаше. Изгледа го свирепо и отново плъзна поглед по кръжащата тълпа. Как изчезна така бързо? И никаква следа от кехлибарените отблясъци на атлазената ѝ рокля, нито от златните жилки по кестенявата ѝ коса! Нямахше и следа от нея! Стомахът му се сви.

Някой го блъсна отзад. Обърна се и инстинктивно вдигна ръка да закрие тънкия портфейл, пъхнат във вътрешния джоб на черния му смокинг. Добре знаеше, че карнавала в чест на Марди Гра — „Блажният вторник“ — привлича не само обичащи слънцето и веселието туристи, но и джебчии. Предпазната мярка обаче се оказа излишна — някакъв рус германец вдигна към него бутилка вино за поздрав и извинение, сетне се заклатушка нанякъде, прегърнал през кръста стройната си спътница.

Разсеяно докосна пръските вино по ръкава си и се обърна. В този миг я видя до тротоара на булеварда — оглеждаше се предпазливо, готова да побегне. Но все още не го беше забелязала.

Приблужи се изотзад и я хвана здраво за ръката.

— Идваш с мен. Хайде!

Тя се дръпна. Погледите им се срещнаха. Гледаше го решително.

— Значи можете да ме отвлечете? Или да ме убиете?

За миг застина.

— Не! Ти просто не искаш да се вслушаш в разума. Никой няма да пострада. Никой!

— А компанията? Това може да я съсипе. — Хвърли му още един сърдит и предизвикателен поглед. — Но това не те интересува, нали?

— Нямах избор...

— Така ли?

Стисна по-здраво ръката ѝ и я завлече под сянката на едно дърво.

— Трябва да разбереш...

— Никога няма да разбере! Как можа! Кой изобщо си ти? Не те познавам!

Отвращението ѝ скъса тънката нишка на самообладанието му. Сграбчи я и я разтърси грубо.

— Не разбираш ли какво е заложено на карта? Ти ме предаваш? Ако наистина ме обичаш...

— Стига! Престани! — Вдигна ръце, за да го отблъсне. Дръжката на атлазената ѝ маска го удари по горната устна. Острата болка

премина по цялото му лице.

Зашеметен от удара, той инстинктивно я пусна. Усети вкус на кръв, изпълни го внезапна ярост и я зашлеви през лицето с опакото на ръката си.

Тя политна и се блъсна в дървото. Моментното му удовлетворение тутакси изчезна при тъпия звук от удара.

— Господи, не! — Направи крачка към нея и машинално протегна ръце напред. — Не исках да го направя, заклевам се...

Тя не помръдна.

— Хей?! — извика някой, явно американец. — Какво става тук?

Хвърли бърз поглед през рамо. В него се бореха съжаление, страх и вина. Поколеба се за част от секундата и побягна през булеварда.

Двама около двайсетгодишни младежи с тениски и памучни панталони изтичаха до купчината кехлибарен атлаз. Единият, който носеше очила с тъмни рамки, клекна да провери пулса ѝ, а другият се спусна след побягналия мъж.

— Остави го, Брад! Няма да го хванеш, а момичето е в безсъзнание.

— Лошо ли се е ударила?

— Не знам, най-добре е да повикаме лекар.

— И полиция.

2.

Тъмнина, която я увлича все по-дълбоко — по-далеч от светлината. Тя се съпротивляваше и се опитваше да изплува. Болеше. Болеше много.

Опита пак за последен път. С мъка отвори очи, преодолявайки тежестта на клепачите. Светлината! Не можеше да разбере защо е толкова ярка. Нещо не беше наред. Объркана, тя се огледа наоколо — голите стени и светлите завеси на прозорците ѝ бяха непознати.

Някакъв мъж се мержелееше близо до нея. Първо очертанятията му бяха неясни, сетне дойдоха във фокус.

— Къде... — Устните ѝ бяха изпръхнали и прекалено сухи. Навлажни ги и опита пак. — Къде съм?

— Американка — каза някой съвсем тихо на френски.

Замаяна, направи опит да установи откъде идва гласът и най-накрая видя до долния край на леглото един пооплешивял мъж, облечен в спортно вълнено палто и пуловер с висока яка. Приличаше на добродушен стар професор.

— Намирате се в болница, мадмоазел — отговори първият.

— Болница? — Тя се намръщи, явно бе очаквала нещо друго. — Трябва да тръгвам! — Знаеше, че това е важно. — Да си ходя! — Но щом се опита да стане, я проряза болка и тъмнината отново нахлу, опитвайки се да я увлече във водовъртежа си. Успя обаче някак си да се удържи. Продължаваше да чува гласа на мъжа, но не разбираше думите, които сякаш идваха някъде съвсем отдалеч. Постепенно болката намаля.

— ... лежете спокойно. — Сега гласът се чуваше по-ясно. — Не се опитвайте да мърдате.

Отново отвори очи и се взря в правилните му черти.

— Кой сте вие? — Мъчеше се да си спомни дали познава този обикновен човек с кестенява коса и кафяви очи.

— Доктор Жул Сент-Клер. — По крайчетата на устните му се появи усмивка. — А вие как се казвате, мадмоазел?

— Аз съм... Аз се казвам... — Смръщи вежди. Не можеше да разбере защо не се сеца. Направи нов опит, но имаше само една объркраща празнота и едно туптене в главата ѝ, което не преставаше. — Аз... Не мога да си спомня! — Забеляза леко изненадания поглед на доктора, последван от бързо присвиване на очите. Усети как я обхваща паника, но успя да я прогони. — Какво се е случило с мен? Тази болка? Аз... като че ли не мога да мисля!

— Получили сте тежко нараняване на главата, мадмоазел, сътресение на мозъка. Ще кажа на сестрата да ви даде нещо срещу главоболието. Сега си почивайте.

— Но името ми — как се казвам?

Отправи тази плаха молба, защото беше уверена в благоразположението му. И защото беше изморена, толкова изморена от борбата с болката, от усилията да проникне в гъстата мъгла на съзнанието си.

— По-късно, мадмоазел. Ще има достатъчно време за всичките ви въпроси.

Нямаше сили да спори. Затвори очи. Смътно чуваше тихите нареждания на доктора, отправени към някой друг в стаята. Почувствува, че той вече не е до нея, но не си направи труда да отвори очи, за да се увери, че си е отишъл. Постепенно се унесе.

Доктор Сент-Клер взе картоната с историята на заболяването ѝ и започна да пише нещо върху него. Известно време инспектор Клод Арман го наблюдаваше мълчаливо.

— Наистина ли е възможно да не помни името си?

— Да — отвърна докторът, без да отдели поглед от бележките, които нанасяше. — Често пъти пациентите с такива наранявания на главата са объркани и не могат да се ориентират, когато отново дойдат в съзнание. Загубата на паметта не е рядкост. В Повечето случаи това е временно явление.

— Колко временно?

— Трудно е да се каже, инспекторе. Няколко часа, няколко дни, няколко седмици... — Вдигна рамене, за да подчертае, че не може да даде точен отговор, и затвори с остро щракване химикалката си. — Вашият въпрос ме кара да мисля, че никой не е предложил услугите си да я разпознае.

— Никой.

— Лично аз, инспектор Арман — направи пауза и подаде картон на сестрата, — не намирам нищо необичайно в неспособността на нашата загадъчна лейди да си спомни името си. Но тя е била приета преди около трийсет часа. Как може никой да не се поинтересува за една толкова хубава жена? За мен това е странно.

— Да, така е. — Но не точно това озадачаваше инспектор Арман, когато той напусна болничната стая.

3.

Слънчевата светлина струеше през болничния прозорец и обливаше лъскавата атлазена материя, която младата сестра ѝ подаде да разгледа.

— Хубава е, нали? — заяви ниската здрава жена с мургава кожа и тъмна коса, които издаваха средиземноморския ѝ произход.

Прокара ръка по полата на роклята, която лежеше върху скута ѝ.

— Много е хубава... — Въздъхна и се опита да прикрие горчивото си разочарование, — но не си спомням да съм я виждала преди...

Сестрата погледна към оплешивяващия мъж до прозореца, облечен във въглено сиво яке от рипсено кадифе с висока яка. На носа му бяха кацнали очила със златна рамка. Той леко наклони глава и с кимване даде знак на сестрата да отнесе обратно роклята и шала.

Останаха само бижутата — старинна брошка и украсени със сребро топазени обеци. Но и те ѝ бяха непознати. Тя притисна с пръсти слепоочията си и започна да ги масажира. Преди малко една друга сестра ѝ беше дала нещо, от което пулсиращата болка се притъпи, но продължи да я изнервя. Не искаше обаче нещо по-силно — не и сега, когато трябваше да мисли.

— Само това ли съм имала, когато са ме докарали в болницата? — Всеки път, когато погледнеше към мъжа до прозореца, трябваше да си напомня, че той е полицейски инспектор. Не ѝ приличаше на такъв. Ако трябваше да отгатва професията му, би казала, че е директор на училище или учител — човек с авторитет, който може да бъде и строг, и милостив.

— Да, нямахте нищо друго. — Свали очилата си и ги пъкна в горното джобче на якето си. — Нищо за идентифициране — нито паспорт, нито хотелски ключ, нито портмоне.

— Може би са откраднали портмонето ми? Какво се е случило? Сестрата не може да ми каже. Вие знаете ли?

— Двама младежи — американци — ви видели да се карате и боричките с някакъв човек на Еспас Масена. Те мислят, че той ви е ударил, което се потвърждава от синината до устата ви. После видели как падате на земята. Единият от тях извикал и мъжът избягал. В болницата, при почистването на раната отзад на главата ви, са открили парченца от кора на дърво, а по-късно следи от кръв и косми от вашата коса са били намерени на мястото. Предполагаме, че при падането сте си ударили главата в дървото.

Тези неща тя вече знаеше. Докторът ѝ ги бе съобщил по-рано — синината до устата, раната на главата, за чието затваряне бяха направили дванайсет шева, фрактурата на черепа, сътресението на мозъка и рядко срещаната пълна загуба на памет. Не помнеше нищо за собствения си живот, но не бе загубила запаса си от знания.

— Знам къде се намира Еспас Масена, знам пазара на цветята. Ница е във Франция; Париж е столицата... — Прекъсна потока от факти. — Защо съм била на Еспас Масена?

— Предполагам, за да вземете участие в празненствата на Карнавала.

— Карнавал... Това идва от старинната италианска дума „carnelevare“, чийто свободен превод е „сбогом на плътта“. Има езически произход. Пролетен ритуал у гърците за честване чудото на обновлението — празник, който по-късно римляните свързват с похотта, а християните пригаждат към своята си религия, превръщайки го във време за веселие преди Великите пости. Обичаят хората да се маскират идва от французите.

Инспекторът се поусмихна.

— Никога нищо не е такова, на каквото прилича, нали, мадмоазел?

— А аз? Аз на какво ви приличам? — Чакайки отговор, изведнъж осъзна, че самата тя не знае как изглежда. Намираше се в тялото на човек, за когото не знаеше абсолютно нищо. — Има ли наблизо огледало?

След като обмисли за секунда молбата ѝ, той кимна.

— Ще намеря. — Излезе от стаята и след няколко минути се върна с малко ръчно огледалце.

Докато го поемаше от него, нервите ѝ се изопнаха. Бавно го вдигна и погледна отражението си. Първо видя превръзката около

главата и синината до устата. Докосна кичур от дългата си до раменете коса с цвят на коняк, после бледото си лице. Питаше се дали това се дължи на липсата на грим, на ярката светлина или на бозавата болнична нощница.

Реши, че всъщност няма значение и насочи вниманието си върху чертите — изящните скули и нежно очертаната челюст. Веждите ѝ бяха кафяви с жълтеникавочервен оттенък, гъсти във вътрешните си краища и с грациозна естествена извивка. В кафявите ѝ очи блестяха кехлибарени петънца, а тъмните ѝ мигли бяха дълги и гъсти, със златисти краища. Устните ѝ бяха красиво оформени. При най-малкото повдигане на ъгълчетата им върху бузите ѝ се появяваха привлекателни трапчинки. Като се изключи малко мрачният израз на очите, образът в огледалото изглеждаше решителен и горд и загатваше за човек, който смело посреща предизвикателствата.

„Това ли съм аз?“ Свали с разочарование огледалото. От него нямаше полза. Не си спомняше лицето. Не си спомняше нищо.

— Коя съм? Къде живея? С какво се занимавам? Имам ли семейство, приятели? Почти два дни вече съм в тази болница. Защо никой не е почувствувал отсъствието ми? Сама ли съм дошла в Ница? Роклята... — сети се за етикета. — Е от Ив Сент Лоран. Означава ли това, че съм богата?

— Възможно е. Но също така е възможно роклята и бижутата да са ви подарени от щедър любовник. Лазурният бряг привлича доста богати хора. А те от своя страна привличат красивите жени.

— И вие смятате, че съм някоя от тези жени?

— Може би... — Сви рамене. — Обаче повечето от тях просто жалки подобия на Бриджит Бардо, с разрешени руси коси, сладострастни извивки и розови нацупени устни. А вашият външен вид говори за класа.

— Това май беше комплимент. Благодаря ви. — Промърмори го малко сухо.

— Да, така е. — Устата му се изви леко в усмивка. — Във всеки случай красиви жени може и да дойдат в Ница сами, но рядко остават такива дълго време.

— Значи мислите, че познавам човека, с когото са ме видели?

— Може да е било караница между любовници. Или пък се е опитвал да се запознае с вас, а вие сте отхвърлили авансите му.

— Но защо ще отида на Еспас Масена през нощта на Карнавала без придружител и без портмонето? Или пък мъжът е бил крадец?

— Но защо ще вземе портмонето, а не и бижутата ви?

— Не знам... — Въздъхна уморено, объркана и разстроена от пълната пустота. — Трябва да има начин да се разбере коя съм. Трябва да има някъде стая с дрехите ми, грима ми, бижутата ми.

— Бяха отправени запитвания до всички хотели и пансиони в града. Но не бива да забравяте, че по време на Карнавала хората често остават навън през цялата нощ. Следователно отсъствието на някой гост от стаята му за една нощ не прави впечатление. Две последователни нощи вече са друго. Ако имаме късмет, може би ще узная нещо утре.

— Надявам се. Трябва да открия коя съм!

Инспекторът повдигна едната си вежда.

— Казвате го с необичайна настойчивост, мадамозел?

— Да. — Усети нотката на безпокойство в гласа си и се опита да го обясни. — Имам усещането, инспекторе, смътното, но непреодолимо усещане, че трябва да бъда на някакво определено място. И че е важно. Изключително важно. Като че ли ще се случи нещо ужасно, ако не съм там.

— Къде? — попита той тихо, почти с безразличие, сякаш се опитваше леко да открехне едно прозорче в паметта ѝ. Но не помогна.

— Не знам... — Гласът ѝ заглъхна от разочарование. Колкото повече се мъчеше да си спомни, толкова повече се усиливаше туптенето в главата ѝ. Изведнъж усети, че силите я напускат. Отпусна се назад върху възглавниците и стисна очи. Ненавиждаше тази пустота.

— Преуморих ви с въпроси. Съжалявам... Почивайте си. Утре ще дойда пак.

Инспекторът си тръгна и тя отново остана сама — сама с празнотата. Загледа се през прозореца в блестящото синьо небе, което бе дало името на Лазурния бряг. Да можеше да направи нещо, да отиде някъде... Но къде трябваше да отиде човек, за да открие паметта си?

4.

От болничния коридор долитаха приглушени гласове и стъпки. Но никой не идваше до нейната врата и букети не облекчаваха голотата на нейната стая.

Развълнувана, неспокойна и уморена да гледа стените, които сякаш отразяваха празнотата на паметта ѝ, тя отметна завивките и седна в леглото, провесвайки краката си. Зави ѝ се свят. Стисна здраво края на дюшека и зачака стаята да спре да се върти, после бавно стъпи на пода и се изправи. Веднага почувствува студ по гърба си. Но нямаше какво да сложи върху нощницата. Обърна се, издърпа чаршафа от леглото и го уви около раменете си като индийка.

Почти бе стигнала до вратата, когато осъзна, че се подчинява на слабия вътрешен глас, който ѝ казваше, че трябва да си тръгне и непременно да отиде на някакво друго място. Но къде? Защо? И защо това не търпеше отлагане? Беше ли опасно? Мъжът, с кого се беше боричкала, умишлено ли я бе наранил или се бе опитвал да я накара да отиде някъде с него? Къде? Каква беше опасността?

Измъчвана от безкрайните въпроси, отиде до прозореца, откъдето се откриваше подобна на пощенска картичка гледка към Ница — града на веселието и цветята, слънцето, морето и секса.

В далечината слънчевата светлина искреше в дълбоките средиземноморски води на Залива на ангелите, окръжен от частни плажове, препълнени сега със загоряла от слънцето плът и уморени души. Малко по-наблизо бяха жълто-кафявите сгради с керемидени покриви и църквите в италиански стил в старата част на града с нейните тесни улички, които тук-таме се разширяваха и образуваха малки площадчета.

Уви се по-плътно в чаршафа. Гледката напомняше картините на Матис и Сезан. Тук ужасният мистрал, който ревеше по долината на Лоара, огъвайки и събаряйки дървета, представляваше просто лек бриз, полюшващ листата на палмите по Алеята на англичаните. Архитектурата определено имаше средиземноморски, а не френски

характер — нещо, което подсещаше, че преди по-малко от столетие и половина Ница е била италианска.

Къде ли очаквах да бъде тя? Какво я беше довело тук? Инспекторът твърдеше, че говори английски с американски акцент, но и френският ѝ беше много добър. Роклята от скъп бутик, бижутата... Възможно беше да е богата американка, която живее в чужбина... В Ница... В края на краищата знаеше имената на улиците, прелестното кафене на Сент Франсоа-дьо-Пол и... Човек, който често посещава Ница, също би могъл да знае тези неща.

Ако все пак приемеше, че живее тук, то къде точно? Нещо отново заблъска в главата ѝ. Извърна се от прозореца и разсеяно започна да масажира слепоочията си.

Инспектор Арман стоеше до вратата и явно я наблюдаваше от известно време. Щом го забеляза, тя рязко вдигна глава, погледът ѝ бързо се плъзна по лъскавата му плешивост, тъмносивата му коса, преливаща до бяло по слепоочията, приятната закръгленост на лицето му и остротата на сините му очи. Не го беше чула да влиза. Беше се вмъкнал тихо — както училищен директор отива в дъното на класната стая, за да наблюдава мълчаливо оттам.

— Виждам, че вече сте на крак. — Острият му поглед продължаваше да я оценява. — Това е добре.

Направи крачка към него. После спря. Мускулите ѝ се напрегнаха.

— Открихте ли коя съм?

— За съжаление не. Нашата проверка по хотелите не доведе до нищо.

Беше се подготвила за такъв отговор и все пак изпита разочарование.

— Никой, отговарящ на моето описание, не е бил обявен за изчезнал?

— Точно така.

Въздъхна.

— И сега какво, инспекторе?

— Сега разширяваме кръга на издирването с включване на стаи под наем, жилища, вили, яhti...

— Това ще отнеме време. — Гледаше надолу към ръцете си. Пръстите ѝ се бяха склучили върху чаршафа, напрежението и

вълнението ги бяха оплели така, както бяха оплели и цялото й съществуване.

— Да, за съжаление, доста време.

— Не знам дали ще мога да чакам толкова дълго, за да разбера коя съм... — Успя да накара пръстите си да се отпуснат. — Трябва да има някакъв друг, по-бърз начин.

— Когато се видяхте с доктор Сент-Клер тази сутрин, той можа ли да ви каже нещо?

Тъглчето на устата му леко се сви.

— Само, че раната на главата ми зараства добре. Разбрал се е с някакъв специалист да ме види следобед. Психиатър или психолог... Не помня точно.

— Може би той ще има повече късмет.

— Може би... — Отново въздъхна. — Да можех само да си спомня нещо... каквото и да е...

— Може би е по-удобно да не си спомняте.

Настръхна.

— Какво искате да кажете? Нима мислите, че симулирам амнезия? Защо? Какво бих спечелила от това?

— И аз се питам.

Впи поглед в него, зашеметена от недомлъвките му. — Господи, нима мислите, че съм престъпница? Защо не сте ме проверили?

— Това бе едно от първите неща, които направих. Просто такава е обичайната практика, нали разбирате. — Устните му се извиха в слаба извинителна усмивка и това облекчи болката й от неговата подозрителност.

— Очевидно „обичайната“ ви проверка не е довела до нищо, иначе щяхте да ме арестувате.

— Резултатите бяха отрицателни.

— Все още ли мислите, че има някаква вероятност?

— В моята професия не е разумно да се отхвърля нещо, докато не бъде установена истината.

— Предполагам, че имате право. Аз също искам да зная. Толкова се уморих от този безкраен кръг от въпроси.

— Животът е един въпрос. — Усмивката закръгли страните му. — Не е ли парадоксално, че много хора искат да забравят миналото си, докато вие толкова настойчиво се стремите да си спомните вашето.

В този момент един дребен човек с рошава коса и рунтави вежди влезе припряно. Под мишницата си носеше подложка за писане и мукавена папка.

— Аз съм доктор Жерве. Доктор Сент-Клер ме помоли... — Спря и примигна при вида на инспектора. — Имате посетител?

— Инспектор Клод Арман.

— Вие сте тук за разпит на пациентката? — Докторът отново примигна, в изражението му имаше някаква двусмисленост.

— А вие сте тук, за да я прегледате. — Инспекторът се усмихна, но както обикновено очите му останаха сериозни. — Нали нямате нищо против и аз да присъствувам?

За миг докторът изглеждаше изненадан от молбата, после сви рамене, показвайки, че му е все едно.

— Доктор Сент-Клер ми каза, че контузията на главата е довела до увреждане на паметта ви.

— Увреждане? Това е меко казано, докторе. Не си спомням нищо. Нито името си, нито адреса, нито семейството си, ако разбира се имам семейство.

— Хм — промърмори той, сякаш отговорът ѝ го бе заинтересувал много, после махна с ръка. — Моля, разположете се удобно, за да поговорим.

— С други думи, легнете на кушетката — процеди сухо тя.

Докторът я изгледа сепнато.

— Тук няма кушетка. — Бръчката на недоумение, която бе събрала веждите му, премина в израз на прозрение. — Аха, вие се шегувате. Добре е, че сте запазили чувството си за хумор.

— Това е едно от малкото неща, които съм запазила.

Отказвайки се от леглото, тя отиде до един стол и седна.

Инспекторът стоеше отстрани и тихо слушаше и наблюдаваше.

Докторът зае другия стол и кръстоса крак върху крак. Постави подложката върху коленете си, отвори мукавената папка и прелисти книжата в нея.

— Може ли да започнем?

След трийсетина минути, през които той зададе голям брой въпроси, свързани с общата ѝ култура, миналото и вероизповеданието ѝ, нейното търпение се изчерпа. При една от поредните паузи тя попита:

— Защо правим всичко това, докторе?

Докторът я изгледа така, сякаш искаше да каже, че отговорът е очевиден.

— Опитвам се да определя степента на увреждане на паметта ви. Причините за амнезията са многобройни и тя има различни форми — старческо слабоумие, алкохолизъм, електрошокова терапия, остър енцефалит, мозъчни травми... При тежките случаи симптомите водят началото си преди всичко от поражения върху мамиларните тела, таламуса и...

Тя тръсна глава.

— Навлизате в прекалени подробности, докторе!

— Моите извинения. Първоначалните ми заключения показват, че вие страдате от това, което наричаме травматична амнезия, а тя е резултат от сътресение на мозъка.

— Кога ще се върне паметта ми?

— Не е възможно да се каже кога. Може днес, утре, следващата седмица, следващия месец. — Той се облегна на стола и затърка замислено веждата си. — Най-вероятно ще се връща постепенно, ще си спомняте отделни частици от миналото си, както когато сглобявате мозайка.

— Но загубването на паметта не е завинаги?

— Има случаи, при които пациентът никога не се възстановява, но те са много редки. — Поколеба се, после добави: — Все пак, има голяма вероятност никога да не си спомните събитията непосредствено преди инцидента.

— С други думи, може да не си спомня самоличността или лицето на мъжа, с когото съм се боричкала?

— Точно така.

— Не казахте нищо за евентуално лечение. Лекарства? Или хипноза?

— Хипнозата често помага при истерична амнезия — където няма физическа причина.

Впи поглед в него.

— Искате да кажете, че трябва само да седя и да чакам, докато паметта ми сама се върне, така ли?

— В общи линии, да.

— Не мога да се съглася. Трябва да има нещо, което да помогне.
— Изправи се и отиде до прозореца. — Трябва да има такова нещо!

— Не сте в състояние да принудите паметта си да се върне, мадмоазел. Колкото повече я напрягате, толкова по-неуловима ще става тя. По-добре е да дадете почивка на съзнанието си.

— Горчиво лекарство, докторе. — Беше неспособна да прикрие разочарованието си.

— Най-доброто. — Поговори й още няколко минути и си тръгна.

Тя стоеше до прозореца, борейки се със сълзите си, когато някакъв лек шум й припомни присъствието на инспектора в стаята. Хвърли му бърз поглед, а след това повдигна леко глава и се загледа в разноцветните платна на яхтите в залива.

— Нямаше много полза от добрия доктор, нали?

— Така е, макар че от разговора ви с него стана ясно, че познанията ви по медицина и анатомия не са големи, така че спокойно можем да приемем, че не сте свързана с медицинската професия.

— Но аз трябва да правя нещо, да имам някакви интереси! — Обезпокоена отново от тази пустота, тя се обърна.

— Дрехата, която сте носили, е скъпа. Може би сте богата и изобщо не се налага да работите.

— Може би... Но не мога да си представя, че бездействам или прелитам от един моден курорт в друг, запълвайки времето си единствено с партита и благотворителни прояви. Такъв живот е прекалено безцелен.

— Тогава какво мислите, че сте способна да правите?

Потърси в съзнанието си някакъв отговор, но само въздъхна:

— Аз... Не знам.

— Кажете ми нещо за правото — първото, което ви дойде наум.

— Свободни асоциации? — Любопитството й се възбуди.

— Да, нещо такова.

— Правото? — Затвори очи и се опита да се отпусне, да остави мислите си да текат свободно. — Корпорации, углавни престъпления, призовки... — Мъчително търсеше думи. Поклати глава. — Нека опитаме друго.

— Банково дело.

— Безименни швейцарски сметки, депозити, обменни курсове, лихви, заеми, ипотeki, чекови сметки, спестявания.

Отново изворът от термини бързо пресъхна. Същото беше с рекламното дело, петрола, вътрешната архитектура, анимационните филми, компютрите, туристическия бизнес.

— Да опитаме още нещо!

Инспекторът се поколеба.

— Говорите свободно френски и английски. Може би сте преводач. Когато заговоря, превеждайте синхронно казаното от мен на английски.

— Добре. — Впери поглед в устата му и зачака. Напрегнатостта ѝ растеше, независимо от опитите ѝ да се отпусне.

Той започна — нито бързо, нито бавно:

— Роден съм в Приморските Алпи и съм израснал в Леван, тихо селце на входа на долината Везюби...

Успяваше да го следва при първите няколко думи, после започна да се запъва и се обърка. Колкото повече се стараше, толкова повече се заплиташе.

— Спрете, моля! — Смеейки се на осакатения превод, тя вдигна ръце в знак, че се предава. — Не мога. Не успявам да раздвоявам вниманието си.

— Трудно е, нали?

— Да. — Веселото ѝ настроение от несполучливия опит — постепенно се стопи и се превърна в разочарование. — Друго, инспекторе?

— Не може да се изключи вероятността, че не сте обучена да правите каквото и да било, мадмоазел.

— Освен да съм красиво допълнение, това ли имате предвид?

— Казвате го с известно презрение.

— Може би... — Неговата реакция не я интересуваше. — Чувството, което имам, че непременно трябва да бъде на някакво определено място... Ако е така обаче защо никой не е забелязал отсъствието ми? Защо никому не липсвам?

— Може би, когато открием коя сте, ще получите отговор на всички тези въпроси.

— Но кога ще стане това? — Цялото ѝ разочарование и безпокойство излязоха наяве, когато се обърна и отиде отново до прозореца с кръстосани отпред ръце и впити в чаршафа пръсти. — Колко дълго ще трябва да чакам?

След кратко мълчание инспекторът заговори:

— Уредил съм днес да дойде фотограф и да ви снима. Вестникът се съгласи да публикува снимката ви в утрешния брой. Може би някой ще ви познае и ще се обади.

— Може би...

Взе си довиждане с него машинално, без да отвърне поглед от прозореца. Вниманието ѝ бе изцяло погълнато от блестящото небе навън.

5.

— Открихме я — каза мъжът в слушалката, разглеждайки снимката. На нея се виждаше млада жена с бинтована горна част на главата и ярка синина върху бледата кожа. В очите ѝ, които сякаш го гледаха, нямаше и следа от отчаяние. Напротив, изглеждаха настойчиви, решителни, търсеци.

— Къде?

— В една болница в Ница.

— Болница?

— Да. Току-що получих копие от статията, излязла в сутрешното издание на местния вестник. Има и нейна снимка. — Още веднъж прегледа текста. Той съдържаше фактите по случая и данни за: ръста ѝ — сто шейсет и четири сантиметра; теглото ѝ — шейсет и четири килограма; косата ѝ — тъмноруса, очите ѝ — кафяви. Възрастта ѝ се определяше като дващест и пет-трийсет години. Всички тези неща за нея му бяха известни, с изключение само на едно. — Позабравил съм малко френския, но по всичко изглежда, че тя има амнезия.

— Амнезия! Господи, значи ли това, че не може да си спомни нищо?

— Явно. — Не успя да скрие нотката на задоволство в гласа си. — В статията я наричат „Госпожица Загадка“.

— Страхотна новина! Трябва да се заемеш с нея. И то бързо!

— Точно това мисля да направя.

— Не трябва да допускаме да си спомни и да се раздрънка. Разчитам на теб да я накараш да мълчи. Много съм заложил на тази работа и не мога да я оставя да ме съсипе. Съжалявам, но нещата стоят така.

— Не се безпокой. — Чу се щракване. Разговорът бе приключил.

Тя гледаше черно-бялата снимка и ѝ се струваше странно, че ѝ е толкова чужда. Като поразмисли малко реши, че не е чак толкова

странно, след като просто не разпознаваше себе си в тази жена.

За съжаление фотографът не бе почакал още дванайсет часа, преди да я снима. Рано сутринта доктор Сент-Клер бе свалил тюрбана от марля около главата ѝ, оставяйки само една малка превръзка, която да предпазва дълбоко порязаното място.

Бе ѝ намекнал, че скоро ще бъде достатъчно здрава, за да я изпишат. Което създаваше редица нови проблеми. Къде щеше да отиде? Как щеше да живее сега без дрехи, без пари и без име, ако не се броеше онова мелодраматично название, дадено ѝ от вестника — „Госпожица Загадка“. Разбира се, можеше да бъде и по-лошо — „Госпожица Хикс“.

Възпирайки една въздишка, тя сгъна вестника и го постави обратно върху масичката в малката чакалня. Стана от стола и придърпа чаршафа по-високо около раменете си, питайки се дали някой ще види снимката и ще я разпознае. Нямахше да бъде благоразумно да разчита на това.

Трябваше да започне да планира какво ще прави, щом я изпишат от болницата.

След като отмина стаята на сестрите и зави по коридора, реши да помоли инспектор Арман да ѝ препоръча бижутер, който би ѝ предложил добра цена за старинната брошка и топазените обеци. Дали да остане в Ница и да си потърси работа? Или пък да замине? Но къде?

Както си вървеше и разсеяно съзерцаваше пода, изведнъж някакъв глас я накара да вдигне глава. Един мъж стоеше в коридора право пред нея, недалеч от вратата на нейната стая. Явно нещо го бе разтревожило, ако се съдеше по загрижените опити на сестрата да го успокои. Любопитна да разбере за какво е цялата суетня, тя се загледа в непознатия.

Носеше сако рибена кост, светлокафява копринена вратовръзка и шоколадов панталон. Ръстът му бе към сто и осемдесет и пет сантиметра. Чертите му бяха изсечени. Не можеше да се каже, че е красив. Лицето му бе строго и волево. Човек имаше усещането, че криеше цинизъм. И все пак в изражението му имаше нещо подкупващо, силно и мъжествено.

— Не ме интересува дали за вас е обичайно да губите пациентите си! Съветвам ви да я намерите. — Веднага!

— Да, мосю.

Той се завъртя на пета и се закова, виждайки я да върви към него. Внезапно очите му потъмняха и в тях блеснаха искрици.

— Реми? — Избоботи го с плътен глас.

На кого говореше? Имаше ли някой зад нея? Обърна се, но коридорът беше пуст. След миг непознатият беше вече достатъчно близо. Хвана я за ръцете и я придърпа към себе си. Начинът, по който го направи, говореше за някакви чувства, които явно той се опитваше да овладее, но не можеше. Най-сетне осъзна, че ставаше дума за нея. Тя беше Реми.

Твърде слисана от откритието, за да се съпротивлява, тя се остави да я прегърне. Докосването на бузата ѝ до фината вълнена материя на спортното му сако, ароматът на сандалово дърво от мъжкия одеколон, слабите тръпки, преминаващи през тялото му — всички тези впечатления нахлуха едновременно в нея. Но най-силно бе поразена от усещането, че е съвсем нормално да бъде в прегръдките му.

Наслаждавайки се на усещането, тя се наклони към него и позволи на тези ръце, които с такава позната лекота се плъзгаха по гърба ѝ, да я привлекат още по-близо. Пулсът ѝ се ускори от удоволствие, когато той допря устни до косата ѝ.

— Щях да преобърна цялата болница, за да те намеря, Реми.

Реми. За втори път я наричаше така. Това ли бе името ѝ? Опита се да си спомни, но не можа да проникне през стената от пустота.

После той се отдръпна. Улови проблесналия гняв в изражението му. Дали съжеляваше, че я е прегърнал? Бързо плъзна изучаващ поглед по лицето ѝ.

— На снимката, която видях, главата ти беше превързана. — Посегна и пипна челото ѝ там, където по-рано минаваше превръзката. Докосването му беше невероятно нежно.

Би трябвало да го познава...

— Кой сте вие?

Настръхна, сякаш го беше ударила, после отдръпна ръцете си от нея и устата му се изкриви в усмивка.

— Някой, когото май си забравила.

— Не това исках да чуя.

— Мосю Коул Бюкенън — притече се на помощ сестрата и ѝ подаде визитна картичка. — Вашето семейство притежава международна параходна компания. Страхотно, нали?

Преди да успее да погледне картичката, чу приближаващи се стъпки.

— Май идвам прекалено късно с новината — чу познатият глас на инспектор Арман.

— Новината... — повтори тя машинално.

— Да. Вашият брат е дошъл да ви отведе у дома.

Бързо погледна надолу към визитната картичка в ръката си. Името Коул Бюкенън беше изписано с черен шрифт, а под него длъжността — Президент. Този мъж не можеше да бъде неин брат! Потрепери от ужас, припомняйки си своята реакция, когато преди малко я бе прегърнал. Тогава тялото ѝ се бе извило в любовен отклик и бе изпитала моментното желание да завърти глава, за да усети по-добре чувствения допир на мъжките устни до косата си.

Насили се да погледне името и търговския знак на компанията. — Кресънт Лайн... — Очакваше някакъв, дори съвсем смътен спомен. Нищо! Обхвана я безпокойство. Защо?

— Какво има? — Въпросът бе зададен с плътния глас на Коул Бюкенън.

— Нищо. — Защо отрече толкова бързо? Защо не пожела да го попита? Та той беше неин брат. — Не си спомням нито за компанията, нито за корабоплаването.

— Ти никога не си участвувала в дейността на компанията.

Укор ли беше това? Погледна го, но не видя нищо в изражението му, което да го потвърди. И все пак погледът му издаваше, че е нащрек и внимателно се контролира.

— Не си спомняш нищо, така ли? — Отбеляза го някак си замислено.

— Тя има амнезия... — започна инспектор Арман.

— Знам — прекъсна го Коул, поглеждайки го с някаква отчужденост. — Осведомиха ме за състоянието ѝ, но не подозирах, че амнезията е пълна.

— Казахте, че името ми е Реми? Коя съм аз? Каква съм? Къде живея?

— В Ню Орлиънс... Луизиана. В семейната къща в квартал Гардън.

В съзнанието ѝ проблеснаха образи, но изчезнаха прекалено бързо, за да може да ги задържи и свърже. Образи на стари, обвити с

мъх дъбове, грациозни арки от глициния, дантелени метални огради. Дали това бяха лични спомени?

— Спомняте ли си нещо? — попита инспекторът.

— Не съм сигурна... Вие двамата всъщност не се познавате. Това е инспектор Арман. Той...

Коул Бюкенън се намеси решително и протегна ръка за формален поздрав.

— За мен е удоволствие, инспекторе. Позволете ми да ви изкажа от името на цялото семейство нашата благодарност за усилията, които сте положили, за да помогнете на Реми. — В гласа му имаше топлота, искреност, любезност и същевременно отчужденост. Това я порази. За него инспектор Арман бе един непознат и тя имаше чувството, че той иска да си остане такъв. Не изпитваше желание да се сприятелява с хората и да ги допуска близо до себе си — точно както преди малко я беше отдалечил на една ръка разстояние. Защо? Та нали му беше сестра?! Припомни си прегръдката му — дълбокото чувство, което беше показал и за което веднага бе съжалил. Защо? Потънала в тези мисли, пропусна отговора на инспектора. Изведнъж откри, че отново говори Коул:

— ... уреди изписването. Трябва да тръгваме! Сигурен съм, че разбирате. Семейството няма търпение Реми по-скоро да се прибере в Ню Орлиънс.

Ню Орлиънс... Щом чу тези думи, тя се изпълни с увереност.

— Там е трябвало да бъда. Там са имали нужда от мен. В Ню Орлиънс. — Напрежението я поотпусна, усмихна се и се обърна към инспектора. — Най-накрая решихме гатанката. И то така лесно.

— Каква гатанка? — попита Коул.

— Имах усещането, откакто дойдох в съзнание тук, в болницата, че непременно трябва да съм на някакво конкретно място. Че това е важно. Сега зная мястото... — Замълча за миг. — Но защо това е важно?

— Нямам никаква представа — отвърна Коул без капка колебание. — Колко време ще ти отнеме да се облечеш и да бъдеш готова за тръгване?

— Извинете ме, мосю Бюкенън — намеси се любезно инспекторът, — но трябва да ви задам няколко въпроса.

— Въпроси? Защо? — Тя не можеше да разбере какво има предвид инспекторът и дали у него не бяха възникнали някакви подозрения.

— Може и да сме научили коя сте, но ни остава да определим самоличността и на мъжа, с когото сте били напomini й той.

— Вие си мислите... — Обърна се и погледна Коул Бюкенън. — ... че може би е бил този мъж.

— По онова време аз не бях в Ница.

— А кое е „онова време“, мосю? — попита инспекторът, после протегна ръка с обърната нагоре длан. — Може ли да видя документите ви?

— Разбира се. — С едва прикрито нетърпение той бръкна в сакото си, извади паспорт и го подаде на инспектора. — Напълно в ред са, инспектор Арман. Аз съм точно този, който твърдя, че съм. — Премести погледа си върху нея.

— Няма да отнеме много време, Реми. Защо не се приготвиш?

— Нямам всекидневни дрехи... — Забеляза, че инспекторът разглежда паспорта с нещо повече от обикновен интерес.

— Предвидих го и на път за тук купих.

— Оставихме пакетите във вашата стая — добави сестрата.

Инспекторът кимна в знак на съгласие.

— Бих предпочел да поговоря насаме с мосю Бюкенън. Моята работа е да задавам въпроси.

— Следвайки обичайната практика, нали, инспекторе? — Спомни си как бе проверявал и нейното минало.

— Разбира се — усмихна се той.

— В такъв случай оставям на вашите вещи ръце да решат дали трябва да тръгна с него — каза тя весело, но в гласа й се прокраднаха и сериозни нотки. Не си спомняше този човек. Досега нищо друго, освен неговите думи не показваше, че й е брат. А Ню Орлиънс... Трябваше да отиде там. Независимо от другите си съмнения, беше абсолютно сигурна, че трябва да бъде там.

Докато влизаше в стаята си и затваряше вратата, видя как инспекторът връща паспорта на Коул Бюкенън и отбелязва:

— Много пътувате?

— Да, по служба... — Останалата част от отговора не можа да чуе.

Пакетите съдържаха два пълни комплекта дрехи — дантелено бельо, фини чорапи, обувки, шоколадов костюм с панталон и блуза от кремаво златиста коприна, плетен копринен пуловер и подходяща за него копринена пола.

Имайки предвид, че ѝ предстои дълъг полет, избра костюма. Беше ѝ точно по мярка, сякаш бе направен специално за нея, и нов-новеничък. Не можеше да разбере защо това я изненада. Коул Бюкенън ѝ беше брат, така че бе съвсем нормално да знае мерките и вкуса ѝ.

След като се облече напълно, седна на края на леглото и се заслуша в гласовете в коридора — спокойния и нисък глас на инспектора, който питаше, и плътния глас на Коул Бюкенън, който отговаряше кратко — понякога нетърпеливо, понякога ядосано. Накрая на вратата се почука.

Коул Бюкенън влезе в стаята и погледът му се плъзна равнодушно по Реми.

— Виждам, че си готова. Ще уредя сметката и ще се върна да те взема. — Направи пауза и хвърли поглед през рамо. — С разрешението на инспектора, разбира се.

— Разбира се. — Инспектор Арман влезе в стаята и застана от лявата му страна. — Скоро ще ни напуснете... Отивате си в Ню Орлиънс... у дома.

От това тя направи заключението, че отговорите на Коул Бюкенън са го задоволили.

— Той можа ли да ви каже нещо за онази нощ?

— Не, за съжаление. Случаят остава открит. — Инспекторът се приближи до нея и взе ръката ѝ. — Ако си спомните... Когато си спомните, обадете ми се.

— Разбира се. Благодарни ви за всичко, инспекторе.

Той сви рамене.

— Това ми е работата.

Двайсет минути по-късно Реми излезе от болницата под блестящото средиземноморско слънце. Несъзнателно забави крачка и задиша дълбоко свежия въздух, прочиствайки дробовете си от силните миризми на медикаменти, които ги бяха измъчвали няколко дни.

Когато се обърна да каже нещо на Коул, едва не се сблъска с него. Не бе очаквала, че я следва толкова близо. Той вдигна ръка, за да я подпре, а погледът му се сведе надолу, спирайки се за част от секундата върху устните ѝ. Това бе достатъчно да разпали усещането ѝ, че е била целувана от него, и да подкопае приятното чувство, което изпитваше, откакто бяха напуснали болничната стая. Но нали той ѝ беше брат!

— Извинявай! — Усети топлина по бузите си. Чувствуваше се неловко.

— Няма нищо. Колата е там. — Посочи един лъскав сив ситроен. Отправи се бързо към него. Отчетливо чуваше стъпките непосредствено зад себе си. Когато стигнаха до колата, той мина отпред, сложи на земята куфара с дрехите ѝ и отключи вратата. Тя бързо се плъзна на седалката и той затвори вратата. Видя в огледалото за обратно виждане как отваря багажника, за да прибере куфара. Не го затвори веднага. Когато го направи, тя видя, че е свалил спортното си сако. После влезе в колата, пресегна се и го метна на задната седалка.

Инстинктивно разбра, че той се чувства по-удобно по риза. Явно не беше носил винаги костюм и вратовръзка.

Научил се бе да ги носи. И то добре. Странно, но тя не можеше да си представи нищо друго до кожата си, освен най-фините дрехи. Защо ли?

— Готова ли си?

Кимна и отмести поглед от него. Искаше ѝ се да не бе свалил сакоето. Защото тези мускули под ризата... Не бяха като съвършените изваяни мускули, дължащи се на тренировки, а бяха твърди и жилести — резултат от физическа работа. Той притежаваше лустрото и уверения вид на преуспяващ администратор. Но защо ѝ се струваше, че се е издигнал чрез много труд и борба? Беше усетила нежност, когато бе прокарал пръстите си по челото ѝ, но защо ѝ се струваше, че все пак той би могъл да бъде и жесток? Защо беше сигурна, че може да действа не само тихо и спокойно както сега, но и бързо и решително.

И защо така силно усещаше мъжа в него? Може би причината бе тясната европейска кола. С всяко вдишване поглъщаше мъжкия аромат на одеколона му, а загорелите му от слънцето ръце върху волана я караха да си спомня усещането, когато се бяха плъзнали по гърба ѝ... Успя да се овладее.

— На колко си години?

— На трийсет и пет — отвърна той с нотка на недоумение.

— А аз?

— На двайсет и седем.

Значи той бе големият брат. Обожаване на героя? Винаги ли се е прекланяла пред него? Със сигурност нямаше нищо необичайно в това сестрата да оценява, че големият ѝ брат е сексуално привлекателен. В края на краищата тя беше жена и като се вземеше предвид, че не помни какви са били техните взаимоотношения, не беше ли логично да реагира на него така, както би реагирала една жена? Това беше единственото разумно обяснение за поведението ѝ.

— Каза, че си видял снимката ми във вестника? Беше дошъл да ме търсиш ли?

— Не, вчера пристигнах в Марсилия по работа. Компанията има там офис. Фрейзър ми телефонира тази сутрин.

Тя сви вежди.

— Кой е Фрейзър?

— Баща ти.

— Така ли го наричаш?

— Да. — Зави по една широка улица.

— И аз ли?

— Понякога.

— Фрейзър... — Произнасяйки името, се опита да си спомни как изглежда, но не можа. — А майка ми?

— Сибила.

Пак нищо. Облегна глава на седалката и се опита да се отпусне.

— Поне знам, че имам семейство, макар че не мога да си го представя. Когато се чудех дали някой ме търси, все се питах дали имам близки. — Отново сви вежди. — Защо мина толкова много време, докато ме намерите?

— Разбраха, че си изчезнала едва преди два дни, когато не се върна у дома с планирания полет. Първо помислиха, че си изпуснала връзката и че ще пристигнеш със следващия самолет. След като не се появи, се свързаха с мен, за да разберат дали не си променила плановете си. И тогава започнахме да те търсим. — Направи пауза, погледна я косо, устата му се изви в нещо като усмивка. — Веднага

след това открили, че дрехите и чантите ти си стоят в гардероба в каютата ти на яхтата.

Значи нямаше нищо чудно дето в никой хотел не я бяха идентифицирали като техен гост. Явно е била отседнала в някаква яхта.

— Значи съм дошла в Ница с родителите си?

— Присъединила си се към тях тук. Те кръстосвали Средиземно море една седмица преди това. После ти и други членове на семейството сте долетели за няколко дни, за да отпразнувате трийсет и пет годишнината от тяхната сватба.

— Ти беше ли тук?

— Не. Намирах се в Ню Орлиънс, на половин свят разстояние.

— Работел си? — Отново долови у него напрегнатост и целеустременост, като у човек, който се стреми към успеха. — Ти непрекъснато работиш, нали?

За миг срещна погледа ѝ, после се съсредоточи върху трафика пред себе си.

— Казвала си ми го и преди.

В гласа му нямаше шеговити нотки и тя заключи, че в миналото го е укорявала за това. Реши, че е по-добре да не задълбава.

— А аз какво правя? Ти каза, че не се занимавам с компанията. Не мога да си представя обаче, че не правя нищо.

— Посветила си се изцяло на работата си като сътрудник на музея на Луизиана. Помагаш при доказване на автентичността на даряваните експонати и преди всичко на френския порцелан от седемнайсети и осемнайсети век — това е тясната ти специалност.

Внезапно пред нея изникна образът на старинна жардиниера с цветя и златни купидончета на наситено розов фон. Веднага прецени, че това е съд от севърски порцелан в стил помпадур. Може би не беше експерт, но имаше обширни познания в тази област. По същия необясним начин се досети и за други неща.

Нещата, които той ѝ бе разказал — целта на идването ѝ в Ница, причината, поради която семейството не е забелязало отсъствието ѝ... Всичко това изглеждаше логично, правдоподобно, много вероятно. И все пак... нещо не беше наред. Нищо не можеше да обясни усещането ѝ, че отиването ѝ у дома не търпи отлагане, че се е случила някаква беда.

Въздъхна, обърна се към прозореца и загледа с неவிждащ поглед жълто-кафявите сгради. Когато озелененият булевард направи завой, тя разпозна Авеню Феликс Фор. Наближаваха Еспас Масена. Напрегна се. Поизправи се на седалката в очакване отново да види онова място.

Ето го — високите струи на искрящите фонтани, редицата сенчести дървета и стройни кипариси, хилещото се лице на огромния Крал на Карнавала от папиемаше. Огледа дърветата до тротоара, питайки се в кое ли от тях се е ударила. В същото време не можеше да не забележи какво красиво спокойствие излъчваше площадът сега, когато само няколко души се разхождаха по живописните алеи.

С известно закъснение забеляза, че Коул е спрял пред пешеходна пътека. Премина жена с бебешка количка. После плавно потегли. Миг по-късно се изненада, тъй като той не зави на следващата пресечка, а продължи направо по Авеню дьо Вердюн.

— Трябваше да завиеш тук, за да избегнем натовареното движение.

— Знам. — Намали скоростта и зави по Алеята на англичаните, от двете страни на която растяха палми.

— Защо минаваме оттук? — Сви вежди. — Ти каза в болницата, че отлитаме направо за Ню Орлиънс.

— Ще отлетим... веднага щом отстраним проблема с паспорта ти.

— Какъв проблем с моя паспорт?

— Просто нямаш такъв... Все още. Надявам се, че вече ни чака в хотела.

6.

Няколко минути по-късно спряха пред входа на хотел Негреско. Портиерът, който носеше синьо манто с алени кантове, лъскави обувки и шапка с перо, дойде до колата и отвори вратата на Реми. Тя пое облечената му в ръкавица ръка, излезе и зачака Коул. Той се измъкна отново в спортното си сако от вълнена материя с шарки на рибена кост, което скриваше атлетичното му телосложение. Реми разсеяно изучаваше изсечените му черти и загорялата кожа, по която нямаше нито една бръчка.

Сигурна беше, че наследствеността нямаше нищо общо с положението му на президент на семейната параходна компания. Той бе спечелил този пост благодарение на компетентността, енергичността и способността си да ръководи и командва. Без никакво затруднение си го представи и по риза на доковете между докерите, и елегантен, докато ръководи събрание на управителния съвет, ценен — макар и с неохота — заради деловите си умения. С неохота... — Защо ѝ се струваше, че е точно така?

Не успя да анализира това доста категорично впечатление, защото изведнъж се намери изправена лице в лице с Коул. Каменният му сив поглед я пронизваше, сякаш търсеше нещо. За миг въздухът около тях като че ли щеше да изпраци от напрежение. Стоеше, без да помръдне, и се питаше за какво ли мисли той. Какво ли иска?

— Ще влезем ли?

— Разбира се. — Завъртя се рязко и се отправи към входа на хотела, усещайки широките му крачки до себе си.

Погледът ѝ се плъзна по великолепия интериор. Негреско бе един от многото разкошни хотели по Лазурния бряг, но притежаваше собствен стил и блясък. Беше официално обявен за архитектурен паметник, макар на Реми да ѝ се струваше, че по-точно би било да го нарекат паметник на разточителство. Използуван като болница по време на Втората световна война, по-късно бе помпозно реставриран. За опитното око Кралският салон с огледален купол и мраморен под би

бил просто едно крещящо помещение, украсено с ефектни дрънкулки, обаче едноцветният полилей бе от кристал Бакара, а тапетите на стените — автентичен Гоблен.

Докато вървяха към рецепцията, ръката на Коул се премести на кръста ѝ и усещането от нея прогони всичко друго. Реми почувствува силен копнеж — желание за интимност, желание да докосва и да бъде докосвана. Защо? Толкова ли отдавна не е била с мъж?

— Омъжена ли съм?

— Не. — Дори въпросът да бе неочакван за него, той с нищо не го показва.

— Разведена?

— Не.

— Била ли съм някога близко?

— До кое? До брак или до развод?

— Не би ли трябвало да е до брак? — прие тя с усмивка предизвикателството, а по бузите ѝ се появиха трапчинки. — Доколкото мога да разсъждавам, бракът би трябвало да е преди развода.

— Да, била си. — В изражението му се появи някаква отчужденост. — Била си сгодена.

— И какво се е случило?

— Той се удави при злополука с лодка в езерото Поншартрен.

— Как се казваше?

— Ник Остин.

Говореше ли ѝ нещо това име? Имаше само някакво смътно усещане за нещо... за някого... Отдавна, много отдавна. Тогава осъзна лаконичността на Коул и вдигна глава. Срещна погледа му — странно студен и отчужден.

— Не си го харесвал?

— Не го познавах.

Отново лаконичност, сякаш се чувствуваше засегнат от споменаването на бившия ѝ годеник. Защо? Сигурно не от ревност.

— Коул, ти женен ли си?

Погледна я, преди да отговори, после отмести погледа си.

— Не.

Беше шокирана от облекчението, което почувствува при този отговор, и от чувството за собственост, което изпита непосредствено

преди това. Не го последва до рецепцията, където той размени няколко думи с един от служителите. Беше заета с това да свикне с откритието, че чувството за собственост не е нищо друго, освен ревност.

Коул се върна при нея.

— Още не е пристигнал паспортът ти, така че наех апартамент. Струва ми се, че не искаш да чакаме във фоайето.

Тя настръхна от нотката на сарказъм в забележката му и намека, че да чака във фоайето би било под нейното достойнство. Искаше ѝ се да не му остава длъжна, но идването на пиколото я спря.

Мълчаливо се качиха с асансьора и след като влязоха в апартамента, тя отиде до прозореца на богато мебелираната всекидневна, изчакавайки пиколото да изпълни обичайния ритуал и да покаже на Коул всички удобства. Накрая чу щракването на бравата — сигнал, че са останали сами — и се извърна от живописната гледка към тъмносините води на залива.

Без да я погледне, Коул заключи, разхлаби възела на вратовръзката си, разкопча горното копче на ризата си и се отправи към телефона върху абаносовото писалище.

— Ще поръчам кафе. Искаш ли нещо друго?

— Да. Бих искала да знам какво имаше предвид с онази забележка долу? Или това беше някаква братска закачка?

— Братска ли? — Едната му вежда се повдигна. — Не съм ти брат, Реми.

— Но... в болницата... аз си помислих... — Млъкна, опитвайки се да си спомни кой точно какво беше казал.

— Не съм ти брат, Реми — Беше леко развеселен.

— Тогава кой си?

— Президентът на Кресънт Лайн, Коул Бюкенън.

— Инспектор Арман каза, че брат ми идва да ме отведе у дома!

Щом не си ми брат, къде е брат ми?

— Гейб трябва всеки момент да пристигне с паспорта ти.

— Тогава аз коя съм? Каква е фамилията ми?

— Реми Жарден.

Спомняйки си колко виновна се чувствуваше от това, че я привлича, тръгна разгневена към него и посегна да го удари по лицето, но с мълниеносно движение той я улови за китката и я спря, преди да

достигне целта. Реми вдигна и другата си ръка, но той улови и нея. —
Защо не ми каза в болницата, че не си мой брат?

— Никога не съм казвал, че съм. Ако така си го разбрала,
проблемът си е твой.

— Ти ме накара да мисля така...

— Не мога да контролирам мислите или заключенията ти. Ако
можех, то... Нямах представа, че си ме смятала за свой брат, Реми. Но
и да го бях разбрал, вероятно нямаше да те разубежда. Знаеш ли защо?
Защото ти имаш невероятно силно семейно чувство. Можеше да не се
съгласиш да напуснеш болницата с непознат.

— Целта оправдава средствата?

При тази забележка той рязко вдигна глава.

— Мисли си каквото искаш, Реми.

Усещаше грубата хватка върху китките си и си спомни момента,
когато я беше привлякъл към себе си — как ръцете му обиграно се
движеха по нея и как естествено бе произнесъл името ѝ. Спомни си и
собствената си реакция.

— Любовници ли сме?

Все още не усетил смяната на настроението ѝ, той отпусна
ръцете ѝ и с отсъстващ вид потърка отвътре китките ѝ с пръстите си,

— Да.

— Трябваше да се сетя! Защо не ми каза?

— Ти не си спомняше. Мислех, че така ще бъде по-добре.

— Защо? Карали ли сме се?

— Би могло да се каже.

— За какво? — Това ли беше бедата, която усещаше? Причината
за онова чувство за неотложност?

— Има ли значение, след като не си спомняш? — Пусна я и
отиде до прозореца, масажирайки врата си с жест, който издаваше
напрегнатост.

— Обичам ли те, Коул?

Той въздъхна шумно.

— Как, по дяволите, очакваш да ти отговоря, Реми? Казвала си
ми, че ме обичаш...

Отиде до него.

— Коул? — Изчака го да я погледне. — Обичаш ли ме?

Погледът му се сля с нейния за няколко секунди, които ѝ се сториха цяла вечност. После ръцете му се обвиха около кръста ѝ и я привлякоха. Той наведе глава и впи устни в нейните — дълбока, изпълнена с любов целувка. Беше си спомнила, че е съвсем нормално да е в ръцете му, но не се беше сетила колко много и колко силни усещания извикваше това.

Тогава плъзна устните си от устните ѝ и ги прокара по бузата ѝ.

— Ти преобръщаш всичко в мен. От първия ден, когато те срещнах! — Топлият му влажен дъх я погали възбуждащо.

— Кога е станало това? — Затвори очи, опивайки се от усещането на устните му, обхождащи слепоочието, косата, ухото ѝ.

— Преди около година, на едно парти, което Фрейзър даде в ресторант „Антоан“, след като влязох в управлението на компанията като изпълнителен директор.

Все още ясно помнеше деня, когато я видя за пръв път. В този момент за него тя бе единственото живо същество в помещението — лицето ѝ бе наполовина осветено и наполовина в сянка, раменете ѝ бяха прави и грациозни, присъствието ѝ създаваше красота и зовеше. Фрейзър ги запозна и Коул пое ръката ѝ. Благоуханието на близостта ѝ възбуди целия му интерес. Златистите пламъчета в очите ѝ сякаш проблясваха само за него, но той не бе толкова глупав, че да го повярва... тогава.

— И ти веднага си падна по мен, предполагам? — Зарови пръсти в косата му. Устните ѝ го докосваха.

— Шегуваш ли се? Заклех се пред себе си, че няма да се доближа на по-малко от три метра до теб. — Здравият разум му казваше, че е било по-добре да спази клетвата си.

— И какво стана?

— Преди около шест месеца наруших разстоянието и всичко се обърка. — Неприятностите наистина започнаха тогава и впоследствие ставаха все по-големи и по-големи. Но имаше и моменти като този, когато притискаше топлото ѝ и меко тяло до своето и опитваше огнения вкус на нейната целувка — в такива моменти нищо друго не го интересуваше.

— Това е първото казано от теб нещо, на което вярвам... — Потърси и намери устните му.

За нея това бе като първи път, защото не можеше да си спомни. Не се съмняваше, че е бил неин любовник. Тялото ѝ го познаваше, сърцето ѝ го познаваше, независимо че умът ѝ го отхвърляше. Това беше мъжът, когото обичаше.

И все пак усещанията, че е обичана, бяха съвсем нови. Не можеше да се насити на ръцете му върху гърба си, на ласките му по бедрата ѝ, на вкуса на езика му. Тъмнокестенявата му коса беше твърда и гъста под пръстите ѝ, по-скоро гладка, но и малко груба, както всичко друго у него.

Искаше още. Притисна се по-силно до него. Гърбът ѝ се изви. Тялото ѝ копнееше да бъде погълнато от неговото. Неволно ухапа устната му до кръв. Сподавеният му стон на болка я накара да обсипе мястото с нежни целувки на извинение. После спусна ръцете си надолу и срещна мускулестата стена на гръдния му кош. Прокара пръсти до раменете му, но сакото пречеше, а ризата не ѝ позволяваше да докосне плътта.

Нетърпеливо дръпна и разхлаби възела на вратовръзката му. Самият той я доиздърпа и захвърли настрани.

Реми избута сакото. Докато устните им продължаваха да се целуват ненаситно, тя се зае с копчетата на ризата. Но третото се съпротивляваше, оплело се в нишка от илика, и не искаше да се разкопчае. Тогава тя сграбчи двата края на ризата и ги дръпна настрани. Останалите копчета се разхвърчаха. Ръцете ѝ се понесоха свободно по голите му гърди. Но и това не ѝ беше достатъчно. Искаше да почувствува вкуса му. Изтръгна устните си от целувката му и ги премести върху пулсиращата вена на шията му. Усети лекия трепет, който премина по цялото му тяло.

— Някой ден, Реми... — Ниският му глас вибрираше в косата ѝ, малко дрезгав от вълнение, а пръстите му се извиваха около яката на сакото ѝ. — Някой ден ще трябва да платиш всички ризи, които си съсипала.

Тя прокара език по рамото му, лижейки топлата солена кожа, после вдигна глава.

— Накарай ме да платя, Коул! — Очите ѝ проблеснаха. — Накарай ме да платя!

Той прие смелото предизвикателство. Разтвори сакото ѝ и го смъкна от раменете ѝ, после го дръпна надолу и то се свлече на пода.

Със същото нетърпение, което тя бе проявила към него, разтвори рязко блузата ѝ и копчетата литнаха във въздуха. Издърпа тънките презрамки на бельото ѝ и откри златисто млечните ѝ рамене. Блузата още не бе докоснала пода, когато дръпна надолу скъпата дантела и големите му ръце обхванаха малките ѝ чувствителни гърди.

Изпъшка от внезапната вълна на удоволствие, която я прониза, но устата му заглуши въздишката. Обви здраво врата му с ръце, притегли го по-близо до себе си и разтвори уста, поканвайки езика му. Ръцете му се плъзнаха отстрани на кръста ѝ и тя се изви към него, търсейки топлината на тялото му.

Искаше го. Желаше го целия с освирепялост, която я смайваше. Каква беше тази внезапно изригнала страст? Явно копнежът ѝ за него се е таял дълбоко в нея. А сега бе експлодирал навън, карайки я да се чувства едновременно невероятно силна и невероятно слаба.

Ръцете му се стегнаха около кръста ѝ и я вдигнаха без усилие. Желязната му ръка се обви около бедрата ѝ, за да я задържи притисната до него, устните им се сливаха в целувка. Понесе я към една от спалните. Реми не знаеше към коя точно, но това нямаше значение. По пътя успя да изхлузи обувките си.

В спалнята той спря до леглото и бавно я спусна, докато краката ѝ докоснаха пода. В следващия миг ръцете му бяха на колана на панталона ѝ. Търсеше ципа. Долавяйки припряността му, тя също побърза да го досъблече.

След няколко минути дрехите им бяха образували купчина на пода, а тя лежеше до голото мъжко тяло. Сега вече можеше да го изследва на воля. Повдигна се на лакът и прокара устни по устата и по квадратната му брадичка, после завъртя глава да се полюбува на широките голи гърди и рамене.

Имаше някаква сила и вродена дисциплинираност в тези мускулести форми, които така я предизвикваха да ги докосва. Притисна устни в рамото му, после ги плъзна до врата му и надолу до вдлъбнатината в основата на шията. През цялото време усещаше галещата игра на ръцете му по гърба си. Те я милваха, възбуждаха, насърчаваха. Премествайки се надолу, потърка уста върху гладките му гърди, сетне започна да лиже възбуждащо малкото зърно. Чу одобрително ръмжене и се засмя. Плъзна ръката си надолу по плоския

му корем. Мускулите му се стегнаха. Продължи по копринената къдрица от косми отдолу. Тогава той тихо изруга.

Миг по-късно зарови пръсти в косата ѝ. Тя изпъшка протестиращо, но той я повдигна и я завъртя по гръб, хвана ръцете ѝ, издърпа ги над главата ѝ и прикова китките ѝ към леглото. Тялото му я притискаше.

— Не! — Захвана долната ѝ устна и леко я оципа със зъби. — Толкова дълго не съм бил с теб, Реми. Проклет да бъде, ако това свърши, преди да е започнало.

Отново захвапа долната ѝ устна. Тя изпъшка. После усети още веднъж приятния натиск на устата му. Той я целуна дълго и дълбоко, изтръгвайки от нея усещания, за които не бе и подозирала. Разтапяше се от удоволствие, а той обсипваше с целувки лицето и очите ѝ. Когато устата му слезе надолу по шията ѝ, тръпки на наслада преминаха по цялото ѝ тяло.

Ръцете му продължаваха да държат китките ѝ приковани към леглото, но тя лежеше като доброволна пленница, завладяна от неотложната нужда за тези прекрасни усещания. Когато езикът му започна да ближе щръкналото зърно на гърдата ѝ, дълбоко в стомаха ѝ нещо се сви. Изстена. Осъзна, че прави с нея всичко това, което тя бе правила с него. И то бе чудесно. Чудесно!

Изви гръб, издавайки напред гърдите си. Така го караше да продължи. Той се подчини и от гърлото ѝ излезе, звук на задоволство. Коул я погледна, видя как мята главата си със затворени очи и разтворени устни. Не можеше да издържа повече. Трябваше да я докосне. Пусна едната ѝ китка и плъзна ръка по тялото ѝ.

Тя беше измамно малка и нежна. Всичко в нея бе съвършено пропорционално. Но той знаеше, че в тези деликатни форми се крие голяма мощ. Не толкова физическа, колкото душевна сила, идваща от несломимата воля — воля, която ѝ даваше смелостта и твърдостта да бъде точно такава, каквато е. И тази нейна сила можеше да го кара да я жадува, да му причинява болка, да го прави уязвим.

Но това нямаше никакво значение сега, когато си играеше с гърдите ѝ — с ръце, с уста, с език — и чуваше нейните въздишки, хлипания, стенания.

Прокара ръка по крака ѝ и я задържа върху нежното ѝ задниче. Тя потрепери.

— Как съм могла да забравя тези усещания? Как съм могла, Коул?

Не знаеше какво да ѝ отговори.

— Има ли значение? Има ли значение сега?

— Не... Люби ме, Коул.

Целуваше я, а под него тя цялата бе движение. Ръцете ѝ, устните ѝ, тялото ѝ го желаше. Знаеше, че тя не може да разбере неотложността, която я тласка. Не можеше да осъзнае, че може би за последен път са заедно. Но той го разбираше.

В този момент и на това място тя му принадлежеше. И той на нея. Това бе единственото сигурно нещо. Не бе достатъчно, но това бе всичко, което имаше. И той го взе.

Прошепна името му и впи зъби в рамото му.

— Не ме карай да чакам повече, Коул!

Не можеше да ѝ устои — нито тогава, нито сега. Усети тръпките ѝ, когато се прехвърли върху нея и разтвори краката ѝ. Когато проникна в нея, тя произнесе името му. Беше гореща. Беше стегната. Беше влажна. Почувствува как увива крака около него, а бедрата ѝ го привличат по-плътно. Натискът се усили като приближаваща лятна буря. Светлина... вятър... топлина. После бурята се развихри. Освобождането ги връхлетя като поток.

7.

Легнала удобно върху сгъвката на ръката му Реми се сгуши поплътно и прокара буза по гърдите му. Чудеше се на своята двойствена реакция, която я караше да чувствава върховна задоволеност и едновременно с това да бъде изпълнена с енергия.

Вдигна глава назад и го погледна. Не можа да се сдържи и прокара пръсти по острата линия на челюстта му.

— Винаги ли е така с нас двамата?

— Невинаги... — В усмивката, която ѝ подари, имаше чувствена леност. — Понякога е по-добре.

— Невъзможно!

Хвана ръката ѝ и притисна пръстите ѝ към устните си.

В очите му се появиха дяволити пламъчета.

— Може и да имаш право.

Тя се разсмя от изненада. Признанието опровергаваше типично мъжкото хвалене за сексуална мощ, което очакваше да чуе.

— Ти ме смайваш!

Погледът му стана малко по-сериозен.

— Опитай се да не го забравиш. — Помълчаха известно време, после Коул каза: — Най-добре е да ставаме, Реми.

Издаде тих звук на несъгласие.

— Още не! Толкова ми е приятно.

Ръката му се постегна около нея — в мълчалив знак, че могат да останат така известно време. Тя затвори очи, вдишвайки мускусния аромат на тяхната страст, който още се носеше във въздуха. Искаше ѝ се да може да задържи този момент, да си стои така, без да ѝ се налага да си спомня. Последната мисъл я накара да се намръщи. Защо не искаше да си спомня?

Напрегна се. Нещо проблесна в съзнанието ѝ. Беше свързано с Коул. Беше сигурна в това по същия странен начин, както беше сигурна, че са любовници, без в действителност да си спомня нищо за тяхната връзка.

Лежеше и се напрягаше да извика от паметта си спомена за онова неопределено чувство за беда. Не можа. Беше ѝ се изплъзнало.

Въздъхна разочаровано. Предишното ѝ задоволство изчезна, вече не я свърташе на едно място.

— Мисля, че е по-добре... — Когато се надигна да стане, ръката на Коул се отпусна на леглото. Той спеше дълбоко.

Усмихна се и посегна да го събуди, но гледката на грубите му мъжки черти, умиротворени от спокойствието и невинността на съня, я спря. Реши, че нищо не пречи да го остави да поспи още малко, и тихо се измъкна.

Отиде безшумно до банята и затвори вратата след себе си. Взе си набързо душ, надяна хотелската хавлия и се подсуши. Предпазливо отвори вратата към спалнята и се огледа. Коул лежеше точно в същата поза.

Придвижи се безшумно до купчината дрехи на пода и започна да ги събира, припомняйки си как припряно се бяха съблекли. Старателно ги раздели на „негови“ и „мои“. После отиде във всекидневната, за да събере и останалите.

Върна телефона на писалището, поколеба се и погледна пак към спалнята. Импулсивно вдигна слушалката и поръча кафето, което Коул желаше при пристигането. Почувствува се доволна от себе си — когато той се събуди, ще му го сервира в леглото. Хареса ѝ идеята да го поглези малко.

Без да бърза, събра дрехите от пода на всекидневната и ги занесе в спалнята. Остави тези на Коул върху неговия куп, а своите — в другата спалня, където пиколото бе оставило нейния багаж. Отвори по-големия куфар и започна да разглежда дрехите, опитвайки се да реши какво да облече.

Звънецът прекъсна заниманието ѝ. Обърна се стресната. Не очакваше да изпълнят така бързо поръчката. Както беше боса, изтича до вратата, преди сервитьорът да е звъннал пак и да е събудил Коул. Отключи я с едната си ръка и машинално я отвори широко с другата.

Навън стоеше някакъв мъж в син костюм, който носеше шлифер и черно кожено куфарче. Напрегнатото, разтревожено изражение изчезна от лицето му и се смени с облекчение.

— Реми! Това си ти. Слава богу! — Мъжът влезе, припряно постави куфарчето на пода и метна отгоре шлифера си, като през

цялото време не отделяше очи от нея.

Докато се взираше в него, образът изплува — лице, озарено от сърдечен смях, кафяви очи с присвити ъгълчета, паднал върху челото своеволен кичур тютюнева коса.

— Гейб?

Проблясъци от детски спомени нахлуха в главата ѝ — спомени как Гейб я люлее на старата въжена люлка, как яздят един до друг покрай дигата, как безмилостно я дразни за първата ѝ среща. Гейб, винаги засмян, винаги бодър, винаги безгрижен. В кафявите очи на тази зряла версия на брат ѝ, която сега стоеше пред нея, не проблясваше и капчица палавост, но смехът беше там, този път примесен с радост и облекчение. Когато той разтвори ръцете си, Реми се хвърли в тях.

— Не мога да повярвам!

— Щях да дойда по-рано тук, но... Коул беше взел самолета на компанията до Марсилия и трябваше да хвана граждански полет. Имаше закъснение заради някаква техническа повреда и... — Той спря и въздъхна тежко и щастливо. — Колко е хубаво да те видя, Реми! Никога друг път не изчезвай така! Щяхме да преобърнем света, докато те намерим.

— И аз не бих искала такова нещо да ми се случи отново.

— Когато видях снимката, бях сигурен, че си ти. Това е най-лошата ти снимка. Тези превръзки и синини... Какво се е случило?

— Не знам... По-точно, не си спомням.

— Значи онова за амнезията е истина? — Изражението му стана сериозно, дори мрачно. — Нищо ли не си спомняш?

— Не. Само теб. Ти си първото нещо, което си спомних. — Млъкна и хвана ръцете му, съзнавайки силната връзка между тях двамата. После вдигна поглед да разгледа това ново, по-възрастно лице на брат си. — Ти си се променил... Вече не си закачливият, засменият, лудият брат тийнейджър. Пораснал си и си станал отговорен възрастен човек. — Усмивайки се, го тупна по ревера на синьото сако. — Май си станал и консервативен?

— Днес такива дрехи носи всеки добре облечен адвокат — отвърна той с усмивка.

— Ти си адвокат?

— Това беше най-доброто, след като не станах актьор.

Тя се разсмя.

— Винаги си бил слаб актьор... — После внезапно си спомни: — Ти си специалист по морско право?

— Със семейство в параходния бизнес, какво друго бих могъл да избира? — Направи пауза и пак стана сериозен. — Толкова много се безпокояхме за тебе, Реми! Аз... Татко беше почти убеден, че си отвличена или убита.

— Как ми се иска да си го спомня... — Намръщи се от отсъствието на какъвто и да било образ, на каквото и да било усещане или впечатление от споменаването на баща ѝ. — Може би когато го видя... Колко лошо, че не е дошъл с теб.

— Искаше, но не можеше.

— Защо? — Отново чувството за беда. — Случило ли му се е нещо? Болен ли е?

— Не, просто... просто нямаше да е разумно. Между впрочем — усмихна се бързо, сякаш да прикрие това малко колебание, и я прегърна през раменете, — имаш до себе си брат адвокат, който ще е много по-полезен при някакви трудности с митницата или имиграционните власти. А къде е Коул?

— Той сп...

— Тук съм. — Коул стоеше в рамката на вратата на спалнята и спокойно напъхваше краищата на една чисто нова риза под колана на шоколадовите си панталони. — Виждам, че си го направил, Гейб.

— Да, най-накрая. — Въпреки че брат ѝ се усмихна приветливо на Коул, тя усети промяна в държанието му — една неясна, едва доловима резервираност. Защо? Не обича Коул? Или просто се е изненадал, че той е тук? — Благодаря ти, че си взел Реми от болницата — добави Гейб.

На Реми ѝ се стори, че тази благодарност не е искрена, а е продиктувана от желанието да се спази добрият тон. Не долови обаче никаква враждебност у брат си. Само предпазливост.

— Няма нужда от благодарности, Гейб — отвърна Коул.

— Ако вие двамата ме извините, ще си сложа сакото и ще отида да се погрижа за събирането на екипажа, така че да отлетим за Ню Орлиънс.

Щом той напусна апартамента, Реми се обърна с любопитство към Гейб:

— Ти не го харесваш?

Избягна погледа ѝ и вдигна неопределено ръце.

— Вероятно не можеш да разбереш как дяволски обърква нещата тази твоя амнезия. Не си ми казала какво си спомняш за Коул, но вие двамата... бяхте много близки по едно време.

— Това го зная. — Усмихна се на спомена от неотдавнашното удоволствие.

— Невероятно облекчение изпитах, когато накрая скъса с него.

— Скъсали ли сме?

— Не ти го е казал?

— Знам, че сме се карали...

Гейб разтърси възмутено глава.

— Този човек няма скрупули. Защо ли се учудвам, че се е възползувал от амнезията ти.

Погледна я и Реми остана възмутена от недомлъвката му. Преди по-малко от двацет минути тя вярваше, че е влюбена в Коул. Нямахше никакви съмнения в това. Възможно ли бе намекът на Гейб да е справедлив? Беше ли я излъгал Коул? Или пък ѝ бе казал само половината от истината? И защо?

— Защо сме скъсали?

— Ти така и не ми каза. А аз не съм те питал. Сама щеше да ми кажеш, ако искаше. Но знам със сигурност, че беше окончателно. Ти скъса с него.

— Прие ли го Коул?

— Не.

Отговорът потвърди предположението ѝ. Искал е да си я върне. Ето защо побърза да се люби, щом видя нейната готовност и нетърпение. Надявал се е това да стане начало на одобряване? А самата тя искаше ли го? Как можеше да разбере, след като дори не си спомняше защо е прекратила връзката си с него? Явно не беше спряла да го обича, което означаваше, че той е казал или направил нещо, което тя не е успяла да му прости. Но какво? И беше ли то свързано с това усещане, че не търпи отлагане, че е жизненоважно за нея да се върне в Ню Орлиънс?

— Честно да ти кажа, Реми — започна Гейб, — никога не съм одобрявал връзката ти с него. Наречи го инстинкт за закрила на брат, който желае само най-доброто за сестра си и който знае, че Коул

Бюкенън не е подходящ за нея. Винаги съм си мислил, че накрая ще съжаляваш. И повярвай ми, това, че се оказах прав по отношение на него, хич не ме радва.

— Какво имаш предвид? За какво си се оказал прав?

Той се извърна, явно се чувствуваше неудобно от въпросите ѝ. Отиде до прозореца, разкопча сакото си и опря ръце на бедрата си.

— Ще ми се да можеш сама да си спомниш. Не ми се иска аз единствен да ти говоря за тези неща, но... все някой трябва да ти го каже. — Загледа се през прозореца. — Този човек няма същите принципи като теб. Той идва от една съвсем различна среда. Вярно е, че е роден и израсъл в Ню Орлиънс, но на другия бряг на реката, в Алджиърс. А това е коренно различно от Гардън.

Реми кимна разсеяно, спомняйки си безнадеждно бедния и криминализиран район Алджиърс, разположен на отсрещния бряг на Мисисипи срещу Френския квартал. Контрастът между разнебитените къщи и мръсните дворове на Алджиърс и Гардън с неговите просторни домове с колонади, строени още преди Гражданската война, и тучни зелени градини беше безспорен.

— Не може да си роден в Алджиърс — продължи Гейб, — и да не ти остане нещо от неговата суровост и безпощадност.

Реми се намръщи. Припомни си своето впечатление, че Коул притежава в известна степен и двете черти, но не беше съгласна с намека на Гейб, че това е недостатък. А и този разговор за различни принципи...

— Не му вярваш, нали?

Той се поколеба, после се поизвърна и срещна погледа ѝ.

— Не му вярвам.

— Но той е президент на компанията! Щом имаш такова мнение за него, тогава защо...

— Виж — Гейб я спря с жест, — навремето мислехме, че той е най-подходящият за тази работа. Имаше необходимия опит и квалификация... и страхотната репутация да изправя на крака закъсали параходни компании. Колкото до слуховете, че методите му понякога се различават от общоприетите — нищо незаконно, най-малкото никакви доказателства за това, — сметнахме ги за измислици на завистливи конкуренти. Всички експерти, до които се допитахме,

окачествиха Коул Бюкенън като солидна кандидатура за поста. И ние го наехме.

— Но ти имаш подозрения, че той върши нещо нередно?

Изглеждаше изненадан от нейната догадка — изненадан и малко угрижен, сякаш бе казал нещо повече, отколкото му се бе искало.

— Това е вече друга тема. Ние говорехме за теб и защо не ми харесваше идеята да се свържеш с този човек, чието име е замесено в някои съмнителни сделки. Що се отнася до компанията, може би в мен говори адвокатът, но не ми харесва мениджърският договор, който подписа. Той връзва ръцете на управителното тяло и предоставя голяма власт на самия Коул, който се стреми към още по-солидни позиции и ти беше част от тези негови планове.

Така ли беше в действителност? Логически беше издържано. Един човек, израсъл в мръсотията, нищетата и насилието на Алджиърс и по-късно издигнал се до президент на голяма параходна компания, очевидно трябваше да бъде енергичен и амбициозен. И след като е вкусил от сладостта на властта, би могъл да пожелае още.

— Какво бих могла да му дам аз? — Вдигна очи към Гейб. В погледа ѝ се четеше любопитство и обърканост.

— Ти притежаваш значителен дял от компанията и си член на управителния съвет. А и семейството разполага с известно влияние.

Последното ѝ се стори преднамерено омаловажаване, но реши да не се спира на него. Тъй като самата тя не помнеше нищо, ценеше всяка капка информация и се мъчеше да я осмисли и да намери онова, което да ѝ обясни чувството за беда.

— Спомена, че Коул изправял на крака компании? Значи ли това, че Кресънт Лайн изпитва финансови затруднения?

Той сви рамене.

— През последните няколко години понесе загуби — нищо драматично, нищо прекалено обезпокоително. Всяка компания си има своите лоши периоди.

— Значи затова сте го наели... — Разсеяно прокара ръка по вече почти изсъхналата си коса, опитвайки се да сглоби нещата.

— Не. Татко искаше да се оттегли. Той е отдал трийсет години на компанията, а Марк никога не се е занимавал пряко с търговската дейност.

— Марк? Кой е Марк?

— Братът на татко, нашият чичо. — Изглежда я намръщено, после челото му се проясни. — Забравих. И него ли не си спомняш?

— Не, не си го спомням.

— Той е с няколко години по-млад от татко — кафяви очи, тъмна, къдрава, леко посивяла коса. — Гейб спря, обмисляйки какво друго да ѝ разкаже за него. — След смъртта на дядо двамата братя поеха ръководството на компанията. Марк отговаря за връзките с обществеността, но всъщност върши много повече неща. Той е говорителят на Кресънт Лайн, той се занимава с трудовите отношения, той е лицето на компанията. Феноменална личност. Помни по име всички служители, дори най-новите. Отива на доковете, сваля сакото и вратовръзката си и така разговаря с работниците на бира, сякаш е един от тях. Същата вечер слага бяла вратовръзка и фрак и коментира висшата политика с лекотата на дипломат. Всички го обичат. Толкова е очарователен и сърдечен, че е невъзможно да не го обикнеш.

Единственият образ на чичо си, който виждаше, бе току-що нарисуваният от Гейб.

— Съжалявам... Не мога да си го спомня...

— А сина му Ланс? Той ми е връстник, разликата ни е само няколко месеца. Работи също за компанията, в счетоводството. — Наблюдаваше дали думите му са открянали някаква вратичка в паметта ѝ, но не откри нищо такова. — Ти не харесваш Ланс.

— Защо?

— Смяташ, че е прекалено зает със себе си и че се отнася малко презрително към жените.

— А така ли е?

— Вероятно. Но след като те са готови да легнат с него, щом ги погледне, не е за учудване, че не ги уважава много. Навремето, когато учехме заедно в гимназията, му завиждах. Почти го бях намразил. В негово присъствие нито едно момиче не ми обръщаше внимание.

— С това сигурно искаш да кажеш, че е красив?

Гейб се засмя.

— Изразът „дяволски красив“ сякаш е измислен заради Ланс — тъмна коса, тъмни очи и сексапилен мрачен поглед. Той е от онзи тип хора, за които майките предупреждават дъщерите си, а бащите ги посрещат на вратата с пушка в ръка — но момичетата си загубват ума по тях.

— Ерген? — Усети отвращение. Дали това беше някакъв спомен или реакция на казаното? Не можеше да определи.

— Ерген? Не. Женен е от три години, има син, а второто дете е на път.

— С други думи, женен плейбой — заключи Реми малко кисело.

— Нека бъдем справедливи — запротестира Гейб в защита на братовчед си. — Ако си на прием и непрекъснато ти предлагат апетитни неща, ще имаш ли волята всеки път да отказваш? Никой човек не е толкова силен, Реми.

— А Ланс е малко по-слаб от останалите? Ти каза, че той работи в счетоводството на компанията?

— Да. Но нито Ланс, нито аз имахме желанието и квалификацията да я оглавим. Значи трябваше да погледнем навън за някой, който да смени татко.

Звънецът иззвъня, последван от глас със силен акцент:

— Румсървис.

— Това трябва да е кафето — Реми машинално отиде до вратата.

Сервитьорът се появи във всекидневната с изящен поднос. Остави го, подреди порцелановите чаши и чинийки, после сметаната и захарта, и намести вазата с цветя, напълно равнодушен към абсолютната тишина в стаята. Накрая взе чайника от алпака.

— Да ви наля ли, мадам?

— Не, благодаря.

— Да, мадам. — Почти се намуси укорително и ѝ подаде малко тържествено сметката.

Реми припряно надраска името си. Когато сервитьорът напусна, тя заключи вратата и се обърна.

— Искаш ли чаша кафе?

— Да.

Напълни двете чаши с димящата напитка и се пресегна за сметаната.

— С много сметана и малко захар, нали?

— Точно така. Започваш да си спомняш.

— Надявам се. — Каза го с престолено безгрижие.

— Какво е станало, Реми? На какво се дължи тази амнезия? Нищо не ми е ясно. Нещастен случай ли беше? Или?

— По думите на полицейския инспектор, видели ме да се карам... или боричкам с някакъв мъж. — Отпи глътка кафе, спомняйки си насинената подута устна. — Той ме ударил и аз съм паднала назад. Загубила съм съзнание. Когато се свестих в болницата, имах десетки шевове по главата, сътресение на мозъка и амнезия. Не знаех коя съм, къде живея, какво правя и нямах у себе си никакви документи за самоличност.

— Този мъж, дето те е ударил, хванаха ли го?

— Не. Побягнал и изчезнал в тълпата. Полицията не разполага с подробно описание, а аз не можах да си спомня абсолютно нищо. Не знам дали е бил някой, когото познавам, нов познат или съвсем непознат. Ти знаеш ли нещо за онази нощ, Гейб? Защо съм била на Еспас Масена? Какво съм правила? Къде съм отивала?

— Всички ние бяхме на едно парти през онази нощ. В хотел недалеч от площада — отвърна неуверено той, сякаш несигурен как да ѝ отговори. — Ти, аз, Марк и леля Кристина, Ланс и жена му Джулия, Даяна и Кети и техните съпрузи... — Улови празния ѝ поглед и се опита да ѝ обясни: — Даяна и Кети са дъщери на Марк, и двете са помлади от Ланс. — Устата му се разтегна в мрачна усмивка. — Те са ни братовчедки, но, честно казано, и двете са кухи и суетни. Основните им грижи са да ги видят с „подходящите“ хора, да носят дрехи на най-модните в момента дизайнери и децата им да учат в „подходящите“ училища... Онази вечер ти изведнъж изчезна. Реших, че си се върнала на яхтата. Не се изненадах. Всички карнавални партита толкова си приличат. Дори когато не се появи на борда следващата сутрин, това не направи впечатление никому. Беше планирала да заминеш същия ден и ние си помислихме, че наистина си заминала. Не съм предполагал — а и никой от нас, — че ти се е случило нещо. В противен случай нямаше да отлетим.

— Знам.

Чу, че някой отключва вратата и се обърна с малко виновен вид към Коул. Той се спря, сивите му очи се заковаха върху нея. Беше ѝ трудно да срещне погледа му, защото не знаеше дали може да му има доверие, но се обезпокои от усещането, че това съмнение е един вид предателство.

— Кога ще е готов екипажът? — попита Гейб.

— В момента са на път за летището, остава им да попълнят документите на полета и да получат всички необходими разрешения. Можем да заминем веднага.

— Дай ми двадесет минути — каза Реми и бързо излезе от стаята.

8.

Наблюдаваше през илюминатора златистата светлина на бавно залязващото слънце, обляла плажовете и сградите на Ница. С издигането на самолета над оцветените води на залива, големите хотели около Алеята на англичаните — тези дворци на пищната елегантност — ставаха все по-малки, а знаменитият Хълм с искрящия водопад и замъка, който се виждаше от почти всяко кътче на стария град, се смали до неясна могила. Над пейзажа вече господстваха зелените възвишения и далечните планини. Реми се отпусна и опря глава на облегалката.

Отиваха си у дома. Тя си отиваше у дома — в Ню Орлиънс, в Луизиана. И все пак не изпитваше трепетно чувство на очакване, а само някакъв смътен страх.

— Уморена ли си? — попита Гейб от креслото си от другата страна на пътеката. Явно беше взел едва доловимата ѝ въздишка за израз на умора.

— Не. — Макар че ѝ се искаше да е уморена.

Надписът „Закопчайте коланите“ угасна. Подчинявайки се на някакъв внезапен изблик на енергия, Реми взе чантичката си и стана от креслото. Когато се обърна, срещна погледа на Коул. Седеше на креслото непосредствено зад нейното, подпрял лакът на страничната облегалка и сгънал показалец на устата си. Мислеше.

Какво се криеше в този стоманен сив поглед? Реми не можеше да разбере. Лицето му издаваше чувства само когато той пожелаеше. Поколеба се малко, после отиде в тоалетната и заразглежда отражението си в огледалото, питайки се дали и тя може да прикрива така добре чувствата си. Подозираше, че никога не е успявала добре да се контролира. Стигна дори до извода, че неизменно е рязка и откровена.

Поправи грима си, докосвайки със спиралата краищата на миглите си, с ружа — скулите си и с прасковеното червило — устните си. Щом свърши, пусна студената вода и подложи отдолу китките си.

Напразно се опитваше да охлади вълнението, което пулсираше през нея. После избърса ръцете си в една кърпа с инициалите на компанията и взе чантичката си от поставката до мивката.

Когато излезе от тоалетната, веднага забеляза Коул в кухничката. Главата му стигаше почти до сводестия таван. В едната си ръка държеше порцеланов кафеник, а в другата — чаша. При звука от затварянето на вратата на тоалетната той се обърна и непроницаемият му поглед се фокусира върху нея.

— Кафе? — Реми понечи да приеме, после си спомни, че при пътуване със самолет кофеинът често усилва отпадналостта. Сякаш прочел мислите ѝ, Коул уточни: — Без кофеин е.

— Тогава ще изпия една чаша.

Застана на входа на кухничката. Наблюдаваше го. Когато ѝ подаде чашата, пръстите им неволно се докоснаха.

Погледите им се срещнаха и отново я прониза споменът за това как се бе чувствувала, когато ръцете му я любеха. Спомни си невероятната хармония и дълбоките чувства, които сега се колебаеше да нарече любов.

Нещо грубо проблесна в чертите на слабото му лице и изтъни линията на устата му. Тогава той рязко се обърна да потърси още една чаша в шкафчето. Беше ли разбрал съмненията ѝ? Може би. А тя наистина се съмняваше — и в своите чувства, и в неговите.

— Защо не ми каза, че сме скъсали, а ме накара да мисля, че само сме се карали? — Обви чашата с ръце, сякаш имаше нужда от нейната топлина.

Погледна я и се усмихна хладно.

— Сигурен бях, че Гейб ще побърза да ти го каже.

— Защо не ми призна? Не ти ли се струва, че това е измама?

— Сигурно сега съжаляваш за случилото се... — Поднесе чашата към устните си.

— Да, съжалявам. — Наблюдаваше го как отпива бавно. Разбрала изведнъж грешката си, премести поглед от устата към очите му. Искаше ѝ се сърцето ѝ най-после да се укроти. Независимо от всичките ѝ съмнения, той продължаваше да я привлича силно. — По-добре да бях почакала да си спомня за нашата любовна връзка и чак тогава да подновя сексуалната. — Погледна надолу към чашата си. — Искане ми се... — Не довърши, спря я ненужността на фразата.

— Но не и на нас двамата — отбеляза тихо Коул.

Погледна го.

— А на теб какво ти се иска?

В очите му проблесна копнеж и малко гняв, че е издал този копнеж.

— Иска ми се да бях казал на госпожа Франке, че съм страшно зает и никога да не ти бях позволил да минеш през онази врата.

Бяха й необходими няколко секунди, за да схване казаното.

— Когато си се приближил на по-малко от три метра до мен?

— Да.

— Ще ми разкажеш ли? — Беше повече от любопитна да научи обстоятелствата, които ги бяха събрали. — Коя я е госпожа Франкс?

— Секретарката ми.

Загледа се в Реми и започна да си припомня онзи ден — остро бръмчене на вътрешния телефон и своя разсеяно кратък отговор...

— Да, какво има? — беше попитал Коул, без да вдига очи от отчета за месец юли.

— Госпожица Жарден е тук и иска да ви види.

— Кой? Намръщи се.

Последва кратко мълчание, после секретарката му заговори отново — леко припряно, леко объркано.

— Реми Жарден.

— Дъщерята на Фрейзър? — Смръщи чело още повече. — Какво... Няма значение. — Затвори шумно отчета и се облегна назад в креслото. Завладя го любопитство, напук на здравия разум. — Поканете я да влезе.

Почти веднага топката на вратата се завъртя. Когато я видя, Коул машинално се изправи — обноските, на които майка му толкова държеше, се бяха вкоренили дълбоко в него. Колкото и невероятно да му се струваше, Реми Жарден изглеждаше по-привлекателна, отколкото си я спомняше от единствената им кратка среща преди няколко месеца. На изкуствената светлина в стаята косата й беше като старо злато и подсилваше бледата мургавина на кожата й. Красивото й лице с правилни черти бе оживено от някакво топло, искрено любопитство.

Докато пресичаше стаята, шумоленето на кораловия шантунг привлече погледа му към лятната ѝ рокля — полупрозрачна, тя падаше свободно върху естествените ѝ извивки. Забеляза, че разглежда помещението — стандартен, старовремски кабинет на администратор, за облицоването на чиито стени е била пожертвана цяла махагонова горичка. На устните ѝ се появи усмивка, когато забеляза портрета на дядо си, който висеше на обичайното си място. Спря пред масивното бюро. Златистите петънца на кафявите ѝ очи блестяха привлекателно от топлота и радост.

Познавайки привичките на хората от нейния кръг, той очакваше да наклони брадичка и да го погледне предизвикателно изпод дългите си мигли. Но не стана така. Тя стоеше срещу него и го гледаше изненадващо открито.

— Мислех си, че вече сте преустроили кабинета, а всичко си е абсолютно същото, както когато баща ми седеше зад това бюро.

— Имайки предвид финансовото състояние на компанията, реших, че е по-добре парите да бъдат похарчени за нещо друго. — Испита облекчение, че широчината на бюрото изключва необходимостта от ръкостискане. — Моля седнете, госпожице Жарден — посочи към двата солидни стола с кожени седалки.

— Благодаря.

Изчака я да се настани, после седна и той.

— Сигурен съм, че ще ме разберете, но това ваше посещение, госпожице Жарден, е малко повече от неочаквано за мен. Защо поискахте да ме видите?

— Дойдох да ви заведа на обяд, г-н Бюкенън — обяви тя с лекотата и самоувереността на богата млада жена, която е свикнала да върши каквото пожелае.

Той реагира бързо и инстинктивно, прикривайки се зад любезна усмивка:

— Съжалявам, но аз...

— Вече проверих разписанието ви, г-н Бюкенън. Няmate никакви срещи до три часа. А и обядът е свързан с бизнеса.

— Чий бизнес? — Вдишваше мириса на парфюма ѝ — смес от сладка гардения и сандалово дърво — дръзка като самата нея.

— На компанията.

— Наистина ли? Извинете учудването ми, но доколкото зная, вие не се интересувате от бизнеса, като изключим присъствието ви на събранията на управителния съвет.

Тонът ѝ стана малко по-студен:

— Имате право, г-н Бюкенън. Никога не съм се занимавала пряко с дейността на компанията, но ме интересува кой я ръководи. Сега вие заемате този пост и мисля, че е време да науча нещо повече за вас.

— Не смятате ли, че беше по-разумно да го направите, преди да взема нещата в свои ръце, г-це Жарден?

Без да се смути от този въпрос, тя се усмихна и на бузите ѝ се появиха привлекателни трапчинки.

— Знаете старата поговорка, г-н Бюкенън — „по-добре късно, отколкото никога“. Освен това, възбудихте любопитството ми, след като миналата седмица съобщихте на баща ми, че нямате никакво желание да бъдете предложен за член на неговия клуб. Предадох ми, че точните ви думи били: „Пет пари не давам, че клубът е една от най-елитните и влиятелни организации в щата.“ — Усмивката ѝ стана поширока. — Горкият, още страда от шока, който му причини вашият отказ. — Замълча. Разглеждаше го с неприкрит интерес. — Вие сте израснали в Ню Орлиънс и очевидно знаете, че има хора, които биха дали всичко имената им да бъдат споменати дори само като кандидати.

— Аз не съм от богатския квартал, г-це Жарден, и не желая да общувам с вашата компания.

— Бихте могли да създадете важни връзки.

— Може би... Но тези „важни връзки“ не са донесли на баща ви нищо особено, нали? И със сигурност не са извадили Кресънт Лайн от финансовите затруднения. Нали затова ме взехте в управата.

— Така е. — Понечи да каже още нещо, но рязкото избръмчаване на вътрешния телефон я спря.

— Да? — Усети напрегнатостта в гласа си. По дяволите, защо я беше пуснал да влезе?

— Извинете, че ви безпокоя, г-н Бюкенън — заговори тревожно секретарката му. — Дошъл е разносвач с пакет за вас. Казва, че са му наредили да го остави тук...

— Да, очаквах го. Приемете доставката.

— Но от едната страна е... малко смачкан. Преди да го приема, няма ли да е по-добре да го отворите и да видите всичко ли е наред?

Коул не я изчака да довърши, а излезе иззад бюрото и се устреми към вратата, промърморвайки някак записано на Реми: „Ще трябва да ме извините“. Когато се озова във външния кабинет, погледът му прескочи тънката като молив г-жа Франкс и облечения в кафява униформа разносвач и се насочи към правоъгълния пакет, подпрян отстрани на бюрото. Стиснал челюсти, огледа вдлъбнатата предница на картонената кутия, после извади от джоба на панталона си сгъваемо ножче.

Без да бърза, започна да разопакова. Ако вече имаше някаква повреда, не искаше да я увеличи. Когато накрая извади позлатената рамка, въздъхна успокоено. Литографията беше невредима.

— Повредена ли е? — попита угрижено г-жа Франкс.

— Изглежда, че не, ако изключим няколкото драскотини по рамката.

Постави я на дивана, седна на възглавниците и се наведе да я разгледа по-отблизо. Прокара леко ръка по повърхността, явно търсейки евентуални наранявания, но не откри. Накрая отдръпна ръката си и се загледа с неприкрито удоволствие в старата литография.

Почти в същия миг усети някакво движение зад себе си. Чу лекото шумолене на коприна и тутакси Реми Жарден се наведе до него. Тя се пресегна и също прокара ръка по картината.

— Били са много популярни през втората половина на седемнайсети и през осемнайсети век. — Изглежда го с леко учудване. — Подобни литографии — особено в такова добро състояние — са рядкост.

— Знам. — Погледът му се плъзна по тъмнорусата ѝ коса. Небрежната прическа сякаш канеше мъжа да зарови пръстите си в нея.

Тя отново се загледа в картината с острото око на познавач.

— Чудесно произведение — колко детайли, каква изтънченост... и цялото това напрежение около двамата боксьори...

— Борци — поправи я Коул. — Англичаните са смятали бокса за благородно изкуство, докато американците го имат за спорт на грубияните от долната класа. Тази литография представя международния мач между американеца Джон С. Хийнън и шампиона на Англия Том Сейърс. Сред образите на около двеста важни личности около ринга можете да видите и принц Албърт, и Текери и карикатуриста Томас Нае.

Коул стана, улови я за лакътя и я изправи, без да обръща внимание на замисления блясък в очите ѝ. Но беше невъзможно да не му въздейства. Тя беше изключително привлекателна и реакцията му беше като на всеки нормален, здрав мъж. А си мислеше, че има имунитет срещу такъв тип жени.

— Искате ли да направя рекламация за повредите по рамката, г-н Бюкенън? — попита секретарката.

— Не, не си заслужава труда. — Взе производението и го отнесе в кабинета си, усещайки, че Реми Жарден го следва. Облегна картината на ореховия бюфет зад бюрото, след това се обърна и я погледна.

— Искате ли още нещо, г-це Жарден?

Тя се поусмихна.

— Поканих ви на обяд, не помните ли?

— Помня. — Беше се надявал тя да е забравила или пък да е променила намеренията си.

— Нима ще откажете да обядвате с един от директорите на Кресънт Лайн?

Искаше му се да откаже. Инстинктът му го предупреждаваше да се държи колкото се може по-далече от Реми Жарден. Знаеше коя е и каква е. Изтънченият ѝ вид и възпитание не му правеха впечатление. Нямаше никакво намерение да се поддава на обаянието на такъв тип жена.

— Къде ще бъде този обяд? — Беше решил да приключи с тази неприятна работа и да се отърве от нея.

— В „Галатоар“. — Тя се усмихна. — И не се безпокойте, г-н Бюкенън. Директорите нямат разходни сметки, така че не трябва да се тревожите, че компанията ще плати за това.

Имаше странното чувство, че лично той ще плати по някакъв начин за предстоящото приключение.

Вървяха бавно до ресторанта във Френския квартал. Беше горещо и влажно.

Щом пресякоха Канал Стрийт — разделителната линия между централния делови квартал и Вийо Каре, се заредиха железните решетки на балконите и вратите към скритите дворове, а въздухът се изпълни с тропота на конски копита ѝ приглушените звуци на тромпет. Коул се опитваше да не се заслушва в гласа ѝ и да се концентрира само върху думите ѝ. Опитваше се, но не можеше.

През годините, прекарани далеч от Ню Орлиънс, бе забравил сексуалната енергия, която владееше града — изтънчената знойна еротика от полупрозрачната ѝ рокля и силния мирис на магнолия.

Защо не си я беше спомнил през шестте месеца, откакто се бе върнал тук? И защо си я спомни сега? Умишлено ли бе прогонвал този спомен? Или пък наистина е бил толкова зает? Искаше му се да вярва в последното.

Стигнаха „Галатоар“. Дългата редица от хора, която по обяд обикновено се извиваше от вратата покрай сградата, се бе стопила до няколко души. Няколко думи към оберкелнера и веднага ги заведоха до една маса в просторната огледална зала. Ресторантът бръмчеше от разговори, а на тавана лениво се въртяха вентилаторите.

Обръщайки се към сервитьора по име, Реми Жарден го попита кои от морските храни са наистина пресни. Свободният разговор свидетелстваше за отдавнашно познанство. Коул слушаше малко скептично — добре знаеше, че в нейния кръг на посветени такива отношения често се поощряваха като средство за избягване на дългото чакане.

След консултацията с бузестия Джоузеф, Реми избра стриди за предястие и агнешки котлети със сос беарнез. Коул си поръча скариди с лютив сос и помпано по мелничарски.

След като келнерът се отдалечи достатъчно, Реми прошепна:

— Едно предупреждение! Ако не искате нещо да стане известно на целия град, не говорете за него пред Джоузеф. Както казва Нати, устата му е по-голяма от Мисисипи.

— Коя е Нати?

— Нашата готвачка. Тя е толкова отдавна при нас, че вече е член на семейството.

— Разбирам. — Веднага си представи яка бузеста негърка, но не каза нищо. Хората от нейния кръг винаги разполагаха с подобна връзка, за да изтъкват либерализма си.

След известна пауза, през която Реми го разгледа спокойно с прямия си поглед, каза:

— Помпано. Звучи добре. Изкушавах се и аз да си поръчам. Любител ли сте на морската храна?

— Любимото ми ядене е червен боб с ориз. — Бе се надявал да я шокира с каруцарския си вкус, но остана излъган.

Тя се засмя. Дързост проблесна в очите ѝ.

— Не казвайте на Джоузеф, но и на мен това ми е любимото. — Взе чашата си със сухо розе, която келнерът бе поднесъл заедно с бърбъна на Коул.

— Нати готви най-хубавия червен боб, който съм вкусвала — мазен и пикантен. Сервира го върху пухкав ориз. А сосът е домашен, тя сама го прави. Трябва някой път да дойдете у нас на обяд.

— Страхувам се, че съм твърде зает, за да ходя на гости, г-це Жарден.

— И аз така чух. Между другото, брат ми е убеден, че сте работохолик.

— Може би, ако баща ви и чичо ви обръщаха повече внимание на бизнеса и по-малко се занимаваха с гости, нямаше да има нужда да работя толкова много.

— Само си го изпросих. — Реми чукна закачливо чашата си в неговата, отпи малка глътка вино и я постави отново на масата. — В автобиографията ви не видях нищо за вашето семейство. Сигурно имате?

— Имам.

— Братя и сестри?

— Не.

— Родители? Къде са те?

— Баща ми почина, когато бях осемгодишен. Майка ми живее тук, в Ню Орлиънс.

— Така ли? Виждате ли я често или... сте много зает? — Усмивката смекчи язвителността на думите ѝ.

Може би заради тази усмивка отговаряше на въпросите ѝ, вместо да ѝ каже, че темата не я засяга.

— Обикновено се отбивам в магазина ѝ веднъж седмично. Понякога ѝ гостувам на вечеря.

— Какъв магазин държи?

— Малък антиквариат.

— Наистина? На Роял?

Поусмихна се малко кисело.

— На Мегазин.

Джоузеф се върна с предястията. Щом се оттегли, Реми набодде парче стрида с вилицата си.

— Какви антики продава майка ви?

— Стилни играчки, дантели, старинни украшения.

— А как се казва магазинът?

— „Лимоненото дърво“. Защо?

— Любопитство. — Грациозно повдигна рамене, при което тънката материя на роклята прилепна върху гърдите ѝ, очертавайки за миг тяхната закръгленост — нещо, което му се искаше да не бе видял. Обаче колкото повече се бореше със себе си, толкова по-силно го привличаше тя сексуално. Чувствуваше го и докато вървяха към ресторанта, и при посещението ѝ в кабинета му, дори в мига, в който я видя за пръв път преди шест месеца.

Насочи вниманието си към скаридите, мъчейки се да отпъди тези мисли.

— Не трябваше ли на този обяд да говорим за бизнес?

— Никога не съм го казвала. Казах, че бих искала да ви опозная по-добре. — Замълча, взе парче стрида и го поднесе към устата си. — Между другото, къде успяхте да намерите онази литография?

Коул се поколеба за миг.

— Когато бях в Лондон миналия месец, имах малко свободно време между различните срещи. Тогава се отбих в Кристи. Тя беше там.

— Кристи? Наистина? Там премина обучението ми по френски порцелан от осемнайсети век. — Усмихна се разсеяно, сякаш току-що си бе спомнила нещо. — Чудя се дали Жак Чакала е още там.

— Кой? — сви вежди Коул.

— Абсолютно непоносим човек. Французин. Авторитет. Никой не можеше да му излезе насреща. И смехът му беше като на хиена. — Вдигна вежда. Очите ѝ блестяха от удоволствие. — Няма да повярвате колко усилия хвърляхме, за да го накараме да се разсмее, особено ако наоколо имаше някой важен клиент.

— Мисля, че мога.

— И аз си помислих, че можете. — Усмихна му се и отново се зае с предястието си. — Колекционирате ли спортни литографии?

— Съмнявам се, че пет-шест литографии се считат за колекция по вашите стандарти.

— И какви са моите стандарти? — Изглеждаше развеселена.

— Сигурен съм, че вашите приятели колекционират оригинали, а не репродукции. Но това е всичко, което мога да си позволя.

Реми взе чашата с вино и я доближи до устните си. Продължаваше да го гледа. Накрая промълви до ръба:

— Нямате много високо мнение за мен, за семейството ми и за приятелите ми.

Той се поколеба, но реши да бъде откровен:

— Честно казано, нямам.

— Защо? — Разглеждаше го замислено и с любопитство.

Коул свърши със скаридите, остави вилицата и хладнокръвно посрещна мълчаливото предизвикателство на нейния поглед.

— Вижте каква покъртителна картина представлява Кресънт Лайн сега и ще разберете. Вие и вашето семейство сте изсмукали кръвта ѝ, изплащайки си дивиденди. Тези пари е трябвало да бъдат реинвестирани. Но вие сте били заети единствено със себе си и с поддържането на стандарта си. Пет пари не сте давали кое е най-доброто за компанията, докато не е станало ясно, че тя може и да фалира.

— Страхувам се, че имате право. Все пак би трябвало да кажа в наша защита, че отначало никой от нас не разбираше, че положението е било толкова сериозно.

— Може би, ако бяхте разглеждали по-внимателно балансовите отчети и задавали по няколко въпроса на директорските съвети, вместо сляпо да подписвате онова, което баща ви или чичо ви са слагали пред вас, щяхте да го разберете.

— Така е. Но ми се струваше, че те са по-квалифицирани от мен.

— Като един от собствениците, г-це Жарден, вие трябваше да понаучите това-онова, вместо да отдавате цялото си време на музея и да си играете на експерт.

Трапчинките отново се появиха върху бузите ѝ.

— Това много ми прилича на намек, че е трябвало да работя за компанията. Не мога да си ви представя като адвокат на семействеността.

Келнерът дойде, за да прибере чиниите с остатъците от предястията и да им сервира основното ястие, и присъствието му спести на Коул необходимостта да отговори на забележката ѝ.

— Любопитна съм — продължи Реми, когато Джоузеф си отиде, — предвид финансовите проблеми на компанията и вашето мнение за нас, защо поехте тази работа?

— Много просто. Вие удовлетворихте моите условия.

— Да... — За момент замълча, замислена. — А вашите условия бяха: пълна власт върху цялата компания и право на окончателно решение. Ако за три години успеете да извършите финансов обрат, получавате десетпроцентов дял плюс някои много изгодни опции за акции.

— Прочели сте договора ми?

— Да ви кажа ли честно? Прочетох го за пръв път два дни след като татко ми каза какво ще направите с кандидатурата си за неговия клуб.

— И си го признавате? — Беше изненадан от откровеността ѝ.

— От истината боли, но въпреки това си признавам. Разбира се, успокоява ме убеждението ми, че независимо от миналите грешки, най-накрая сме имали здравия разум да ви привлечем в борда.

— Първо интерес, а сега ласкателство, г-це Жарден?

— Не вярвам, че бих могла да ви убедя да ме наричате Реми.

— Каква е целта?

— Установяване на по-приятелски отношения между собствениците и ръководството...

— Повтарям — каква е целта?

Тя остави ножа и вилицата, облегна се с лакти на масата, сплете пръстите на ръцете си и замислено подпря брадичката си върху тях.

— Вие негодувате срещу мен и срещу средата ми. Но аз няма да се извинявам или да се чувствавам виновна, дето се е случило така, че съм родена в семейство Жарден. Или... Това ли ми е проблемът? — Повдигна малко брадичка и посочи с пръст към ръката му.

— Кое да ви е проблемът? — Коул сви вежди.

— Че предпочитате брюнетки с по-къса коса. — Реми се пресегна, взе един тъмен косъм от ръкава на самото му и го вдигна като доказателство.

— Не сте Шерлок Холмс, г-це Жарден. — Взе косъма и го пусна на пода. — Това е котешки косъм.

— Имате котка? — Взе вилицата и ножа и си отрязва още едно парче агнешки котлет.

— Понякога делим едно и също жилище.
— И тази котка, с която понякога делите едно и също жилище, от каква порода е?
— Улична.
— Има ли си име?
Коул се поколеба.
— Том.
— Вие се шегувате. — Реми избухна в смях.
Той също не може да се сдържи и се разсмя.
— Не е много оригинално, съгласен съм, но много му подхожда.
— На ваше място не бих го правила често.
— Кое? — Внезапно бе пленен от нейния поглед и объркан от горещия интерес в очите ѝ.
— Да се смеете... Това ви прави да изглеждате човечен.
Усети, че иска да ѝ отговори като мъж, но веднага потисна този импулс.
— Ще го запомня. — Изтри усмивката от лицето си.
— Освен дете понякога разделяте жилището си с Том, събирате спортни литографии и вечеряте от време на време с майка си, какво друго правите? Интересувате ли се от футбол? Или тенис?
— Нямам време.
— А как поддържате тази форма? — Реми плъзна поглед по широките му плещи. — Някак си не мога да си ви представя с щанга в спортната зала.
— Всъщност два-три пъти седмично ходя за няколко рунда.
— Искате да кажете... че се боксирате?
— Да. — По дяволите, защо ѝ го казваше? Умишлено ли го правеше?
— Колекционер на художествени произведения, който се боксира. Не бих могла да се сетя за по-добър начин да се освободиш от разочарованието и потиснатия гняв. От колко време се занимавате с това?
— От дете. Майка ми смяташе, че така или иначе ще се случва да се бия, и реши, че ще е по-добре да го правя под надзор на ринга, отколкото с някоя улична банда.
— Очевидно е дало очаквания резултат.
— До голяма степен.

— Колебая се дали да попитам каква музика обичате.

— Малко джаз, много блус. — Защо, по дяволите, отговаряше на въпросите й! Но тя не беше неговият тип, така че нямаше нищо страшно.

— Сигурно обичате Лу Ролз. Гледахте ли представлението в Блу Рум? Отзивите са възторжени.

— Билетите са продадени.

— Така е. — Усмихна му се и го погледна дръзко. — Случайно имам два билета за тази вечер. Мислех, че Гейб ще дойде с мен, но той има важна среща с едно дебело съдебно досие. Не бих могла да измисля нито една причина вие да не дойдете вместо него.

— Предполагам, че сега ще почнете да ме убеждавате, че тази покана е с единствената цел да подпомогне установяването на по-приятелски отношения между собствениците и ръководството. — Коул даде знак на келнера да отнесе чиниите и поръча кафе.

Скоро поръчката пристигна — неповторимата нюорлианска смес от препечено кафе и цикория, силна и черна, която винаги можеш да разрешиш с горещо мляко.

Коул го пиеше чисто. Забеляза, че и Реми го пие така.

— По-добре да си намерите друг придружител — някой по-подходящ за момиче от Ньюкоум.

Изгледа го с изненада.

— Как разбрахте, че съм завършила колежа Ньюкоум?

— Като се има предвид, че това е традиция в богатския квартал... Без съмнение и майка ви го е посещавала, и майката на вашата майка, и...

— А вие кой колеж сте завършили?

— Мога да ви уверя, че не е Тюлейн. — Опитваше се да не мисли за стипендията за този университет, която почти бе спечелил и която в крайна сметка бе дадена на някой друг, който беше от „подходящата“ среда. — Брат ви е учил там, нали? И е получил задължителната юридическа степен, която да се приложи към останалите препоръчителни писма на безупречното му семейство.

Реми подпря лакът на масата и облегна брадичка върху ръката си.

— Изобщо не можах да схвана логиката ви. Какво общо има всичко това с отказа ви да гледате Лу Ролз заедно с мен?

— Връзките между някои хора са невъзможни, г-це Жарден. Не виждам смисъл да започвам нещо, от което няма да излезе нищо.

— Защо сте толкова сигурен?

— Съвсем просто е, г-це Жарден. Хората — подобно на водата — търсят своето собствено равнище. — Животът го бе научил на тази истина.

— И вие го приемате?

— Няма значение дали го приемаш. Такава е действителността.

— Ако жените смятаха така, и до ден-днешен щяха да си стоят в кухнята.

— Имам чувството, че никога не сте влизали в кухнята, освен може би да се скарате на готвачката.

— Сигурно бихте се учудили, ако знаехте колко добре се чувствам в кухнята, но не за това става дума сега. Разочаровате ме, г-н Бюкенън. Смятах ви за по-смел.

— Наистина не обичам да залагам на малкия шанс, ако това имате предвид.

Гърленият ѝ смях го развълнува.

— Имах предвид много неща, но не и залагане на малкия шанс. — Посегна към чантичката в скута си. Чу се щракване на закопчалка. После извади нещо отвътре и му го представи с претенциозен жест. — Това е само един билет за тазвечерното представление... и вижте — завъртя хартийката, — няма нищо, което да ви обвърже.

Коул го взе. После се поколеба.

— Каква е уловката, г-це Жарден? Какво стои зад това?

— Тъй като няма никакви скрити подбуди, сигурно е това, което Нати ми каза веднъж.

— И какво е то?

— Малко захар никога не вреди на лимона.

Не удържа усмивката си и пъкна билета във външното джобче на самото си.

След като се върна в кабинета си, няколко пъти го изважда и го разглежда. И всеки път спореше със себе си да отиде ли или да не отиде.

Накрая взе душ, преоблече се и отиде в хотел Феърмаунт. Посочиха му маса за двама в Блу Рум — вечерния клуб на хотела. Празният стол срещу него го гледаше обвиняващо. Питаше се, дали ще

издържи до края на представлението. Накрая реши, че няма да може и се надигна.

В този момент тя се приближи, изключително женствена в роклята от жакард, с висока яка и дантелена гарнитура. Косата ѝ бе вдигната в корона от меки къдрици — едновременно изтънчено и сексапилно.

— Извинете ме за закъснението. Надявам се, че не сте ме чакали дълго.

— Реми? — Свърши се! Беше произнесъл името ѝ.

— Да, Коул — отвърна нежно тя.

— Нищо. — Откъсна поглед от нея и побърза да я настани на другия стол.

Роклята ѝ беше с цвят на слонова кост и докато я гледаше отзад, Коул откри, че ѝ придава вид на девица. Докато сядаше, за миг се откри частица от възбуждащата вдлъбнатина в основата на гръбнака ѝ.

— Малкият ти шанс дойде, а ти казваш просто „нищо“.

— Виждам, че си се пременила за случая. — Седна. Беше вдървен и напрегнат, а инстинктът му казваше да стане и да си отиде.

— Харесваш ли роклята ми?

— Това не е рокля, а оръжие.

— Ммм, смъртоносно, надявам се — усмихна му се тя предизвикателно.

— А защо си се прицелила в мен? — Облегна се назад на стола, за да увеличи разстоянието и да намали въздействието, която тя упражняваше върху него. Обаче улови шумоленето на коприната, когато Реми кръстоса крак върху крак под масата.

— Откровено ли? — Неочаквано лицето и стана сериозно, а погледът — замислен. — Първоначално дойдох да те видя от чисто любопитство. Искрах да се запозная с човека, който не желае да влезе в един от най-елитните клубове на Ню Орлиънс. И ти се оказа — поне отначало — точно такъв, какъвто бях очаквала. След това видях как гледаш онази литография. Не пресмяташе цената ѝ, както съм наблюдавала да правят много колекционери, нито си представяше дали ще впечатли другите. Струва ми се, че разбрах този поглед, защото толкова често аз самата се чувствавам така, когато се изправя пред някоя статуетка от севърски порцелан. — Замълча. Гледаше го и го изучаваше. Сетне, сякаш осъзнала колко сериозна е станала, побърза

да се усмихне и взе чашата с вода, а в очите ѝ се появиха закачливи пламъчета. — Нещо ми подсказва, че не си толкова суров, нито толкова студен и циничен, колкото изглеждаш.

Коул се наклони напред. Чувстваше се неловко.

— Свърши ли вече анализът. Или трябва да проверя дали могат да ни предоставят кушетка?

— Виж, това е интересно.

— Кое? Да ме анализираш ли?

— Не, да те имам на кушетка за един час.

Не си спомняше много от представлението. Беше завладян преди всичко от играта на светлините и сенките върху лицето ѝ при смяната на осветлението на сцената и от отсъствието на каквито и да било пръстени по пръстите ѝ, когато тя пляскаше с ентузиазъм след края на всяка песен. Нейната жизненост, жар и страст — само това помнеше, когато представлението свърши.

Във фоайето на разточително декорирания хотел Коул я водеше през тълпата.

— Чудя се колко ли време ще ни отнеме да хванем такси — каза Реми.

— Не си ли с кола тази вечер? — учуди се той.

— Не. Гейб ме докара на път за кантората си, където ще се бори с онова дебело досие. — Хвърли му предизвикателен поглед: — Не си ли случайно в моята посока?

Още една изпусната въображаема кърпичка. Коул имаше чувството, че цял ден пътят му е бил обсипван с тях. И щом вдигнеше следващата и ѝ я подадеше, откриваше, че нещата са отишли по-далеч, отколкото бе планирал. Най-ужасното бе, че искаше точно това.

— Мога да направя така, че да съм в твоята посока.

— Знам, че можеш, обаче ще го направиш ли?

Отговори ѝ след няколко минути, когато ѝ помогна да влезе в колата му. По време на краткото пътуване, до къщата на семейство Жарден в квартал Гардън, нейното благоухание го омайваше заедно с шепота на коприната. Светлините и сенките по Сейнт Чарлз Авеню, нашарено от клоните на старите дъбове, играеха по изящната ѝ скула и деликатното очертание на челюстта ѝ. Коул имаше чувството, че отсега нататък нейният образ ще бъде винаги до него в колата.

Следвайки наставленията ѝ, той свърна от Сейнт Чарлз Авеню, после зави отново и паркира срещу една от многото стари големи къщи, които красяха квартала. Излезе от колата и я заобиколи, за да ѝ отвори вратата. Майка му беше доста старомодна и го бе възпитала винаги да изпраща момичето до входа, а не да го остави до бордюра на тротоара и да отпраши. Това бе прекалено дълбоко вкоренено в него, за да не го направи, дори и да разбираше, че може би в този момент допуска грешка.

Зад изящно изплетената желязна ограда и тъмните сенки на бухналите дървета, белите дорийски колони леко проблясваха на лунната светлина. Докато вървяха към черната порта, той я държеше за лакътя. Реми отвори. Пантите бяха добре смазани и не скърцаха.

Светлините от главното фоайе меко се изливаха през оловното стъкло на прозорците отстрани на голямата дъбова врата и образуваха блестящи локви върху кипарисовия под. Когато стигнаха входа с лъскавото месингово чукче, Реми се обърна и му подаде ключ. Коул се втренчи в него, съзнавайки, че ако го вземе, това означава да вдигне още една дантелена кърпичка.

Искаше изражението му да остане просто любезно, докато взимаше ключа от протегнатата ѝ ръка и го пъхаше в ключалката. Бързо го завъртя, напомняйки си, че това не беше среща и не се налагаше да я целуне за лека нощ. Изобщо не трябваше да я целува. Завъртя топката и бутна вратата. Когато се обърна, тя вече бе протегнала ръката си с дланта нагоре. Той се поколеба, после пусна ключа в средата.

Пръстите ѝ моментално се свиха около него, а лакираните ѝ нокти проблеснаха.

— Много ми хареса представлението... и твоята компания, Коул.
— Златистият блясък на очите ѝ го предизвикваше. — Благодаря ти за изпращането.

— Няма защо.

— Лека нощ. — После, за негова изненада, тя влезе във фоайето и грациозно се обърна да затвори вратата. Изведнъж се спря и подхвърли: — Между другото, видях майка ти този следобед. Хареса ми.

Смаян, той бързо протегна ръка и задържа вратата.

— Видяла си майка ми? Къде?

— Отбих се в магазина ѝ, след като си тръгнах от „Галатоар“. — Погледна го неохотно и захвърли вечерната си чантичка на една масичка. После отиде до редицата френски прозорци, водещи към просторния двор.

— Защо си ходила там? — Искаше да узнае причината, подтикван от някакво полураздразнение заради нахлуването в личния му живот.

Реми му хвърли поглед през рамо. На устните ѝ играеше закачлива усмивка.

— Не можеш ли да отгатнеш? — Отвори широко двете крила на прозореца и излезе в притъмнелия двор.

— Не искам да отгатвам, Реми! Искам отговор! — Последва я и го лъхна влажната топлина на лятната нощ.

— Много добре. — Тя спря на алеята с глициниите, обърна се и се подпря на една колона. — Искях да се запозная с жената, която е родила мъж като теб.

Коул стоеше срещу нея и не можеше да удържи гнева си.

— Защо? Какво значение има това?

— Надявах се, че като видя майка ти, ще разбера дали ще се появиш тази вечер. — Замълча за миг. — И така ми стана ясно, че ако дойдеш, това ще означава, че се интересуваш от мен, независимо от нещата, които приказваше.

— А ако не бях дошъл?

Реми леко повдигна рамене.

— Тогава щях да приема, че си мислел точно това, което и каза. Но няма значение. Ти дойде.

— Да, дойдох... — И съжаляваше, особено сега насаме с нея в знойната нощ.

— Знам какво искам, Коул. Искам да те опозная по-добре. — Наклони глава. — Прекалено ли съм настойчива? При мъжете това е достойна за възхищение черта. Но вие често я намирате за отблъскваща при жените. И ти ли?

— Не. — Нещо се стегна в гърдите му. Цялото му тяло се стегна. Не можеше да помръдне. — Какво точно искаш от мен? Да не си се отегчила от собствения си свят?

— Можеш ли да разведриш нещата, Коул? — С едно-единствено плавно и грациозно движение тя се отдели от колоната и вдигна глава

към него. — Можеш ли да ме разведриш?

Чакаше да я целуне и той го разбираше. Знаеше, че ще я целуне още преди да обхване лицето ѝ с ръце. Палците му галеха нежната извивка на шията ѝ и усещаха силното туптене на сърцето ѝ. До него тя изглеждаше малка и деликатна, като порцеланова статуетка в някой стъклен шкаф в магазина на майка му. Толкова крехка... Бавно прилепи уста до устните ѝ. Бяха меки и невероятно горещи. Помъчи се да запази самообладание. Но не беше лесно — не беше лесно, когато истинското му желание бе да грабне цялата им мекота, да вкуси цялата им топлина и да ги накара да произнесат името му.

Изведнъж ръцете му загубиха контрол. Отдръпна се назад, потресен от това как тя напълно се бе подчинила на волята му. Реми залитна към него и той плъзна ръце върху раменете ѝ, за да я задържи на безопасно разстояние.

В лицето ѝ имаше някакъв блясък, който не си спомняше да е виждал преди това. Вдигна ръка и прокара връхчетата на пръстите си по устните си.

— Винаги ли целуваш така?

— Невинаги... — Гласът му беше доста дрезгав и плътен и издаваше какви вълнения е причинила в душата му.

Тя се засмя беззвучно.

— Няма никакво съмнение... Ти ме разведряваш...

Слушайки го как разказва за онази нощ, Реми отново почувствува силното привличане. Лесно можеше да си представи своята настойчивост и неговата съпротива.

— И ти какво каза?

— Нищо. Нямахте нужда от думи.

Въздухът около тях сякаш бръмчеше и вибрираше от чувствено напрежение, както в онази нощ.

— Правихме ли любов?

— Не. Беше твърде рано... Твърде неочаквано и за двама ни.

— Сигурно... — Забеляза деликатния начин, по който я изучаваше, известната предпазливост в сивите му очи, която подсказваше, че е изпитвал болка.

— Коул, какво те е накарало да не вярваш на хората от моя кръг?

Тъжна, почти кисела усмивка изкриви устата му.

— Кога, Реми? — Обърна се към бара. — Още кафе?

— Аз... — Внезапно самолетът силно се разтресе и заподскача.

Реми политна и изпусна чашата си.

В следващия миг се усети хваната грубо за кръста от Коул. Заля я усещането за него и неговата миризма. Дивото клатене на самолета продължи още няколко безкрайни минути, след това понамаля.

Коул се отдръпна малко, но продължаваше да я държи.

— Добре ли си?

— Да. — Несигурна и разтреперена, тя усещаше пулсираща болка в бедрото. Явно го беше наранила при удара в бара. Но по-силно усещаше натиска на неговите бедра, които я долепваха до стената.

— Изглежда сме попаднали в буря...

— Сигурно... — Бурята се засили, когато той я погледна.

— Реми, добре ли си? — Беше Гейб.

Коул се отдръпна от нея, ръцете му я хванаха леко за раменете, след което се отпуснаха надолу.

— Добре съм!

Гейб вече стоеше на прага на кухничката със загрижен поглед. Чувствайки, че трябва да каже още нещо, тя добави с усмивка:

— Малко раздрусана, но невредима. Дойдох да пийна чаша кафе, което сега е по пода. Дай ми кърпи, Коул. Най-добре да го избършем, преди някой да се е подхлъзнал. — Самолетът отново се разтресе.

— Аз ще го почистя — каза Коул. — Върни се на мястото си и си сложи колана. Опитай се да поспиш, ако можеш. Полетът ще бъде дълъг.

Реми се подчини, но не за да спи, а за да премисли нещата, които беше научила. Очевидно тя е била преследвачът. Очевидно на него му е било трудно да ѝ повярва поради предишните си сблъсъци с „хора от нейната среда“. А изглеждаше толкова силен, толкова твърд... Какво го беше направило подозрителен спрямо нея? Никоя връзка не може да оцелее без доверие. Това ли я бе накарало да скъса с него. Уморила ли се беше непрекъснато да му доказва, че го обича, и да защитава близките си?

Според Коул компанията изпитваше сериозни финансови затруднения. Той бе обвинил семейството ѝ, че е изсмукало парите. По-рано Гейб бе признал, че компанията е понесла загуби, обаче бе

категоричен, че те не са сериозни. Каква беше истината. И, какво би могъл да спечели всеки един от тях двамата, като излъже?

9.

Прелитаха вече океана, когато Реми успя да задреме. По-късно Коул я докосна по рамото.

— Ще кацнем след десет минути. Провери си колана. В района има дъжд и мъгла, така че може да ни пораздруса.

В просъница изпълни съвета му и се опита да се разсъни. Коул предаде същото съобщение на Гейб, после седна на мястото си и се закопча.

Реми погледна през прозорчето. Луната тъкмо изгряваше. Слои тъмни облаци скриваха града. Чувствуваше се неспокойна, въпреки перспективата, че скоро ще се събере със семейството си и ще си бъде у дома.

Самолетът се спускаше плавно. Отдолу всичко изглеждаше черно. Реми успя да си спомни, че летището е край езерото Поншартрен. Вече се мерзелееха светлините на пистата.

Когато Реми излезе от самолета, на нюорлианското летище Мойсът валеше студен дъждец. Един мъж с чадър я придружи до сградата.

Минаха през паспортния контрол и митницата. Реми вървеше между Гейб и Коул. Тогава Гейб сведе глава към нея и, гледайки в някаква точка пред тях, прошепна:

— Май цялото семейство е дошло да те посрещне.

Следвайки посоката на погледа му, Реми забеляза групичката. Всички тези хора ѝ бяха абсолютно непознати. До този момент се бе надявала, че срещата ѝ с тях ще събуди някакъв спомен — както бе станало, когато видя Гейб. Но сега не се получи.

Без да се предава, Реми ги зараглежда поотделно, започвайки от жената с разтревожен поглед. Мека шапка в същия синьо-зеленикав цвят като шлифера ѝ, покриваше късата ѝ руса коса, умело обезцветена до получаване на приятен платинов оттенък. Носеше ръкавици и здраво стискаше портмонето си.

Щом забеляза приближаващата се Реми, тревогата изчезна от погледа ѝ и се смени с радостна усмивка, която придаде Реноаров блясък на фините ѝ черти.

— Реми, милинка! — Гласът ѝ премина в радостно хълцане. Тя се спусна и я прегърна, а после отстъпи назад, за да я разгледа. — Колко хубаво, че отново си у дома. Така ни изплаши! Как можа да изчезнеш! — Прокара нежно ръка по, бузата ѝ и приглади косата ѝ отстрани с успокояващ майчински жест. — Как си? Добре ли си? Казаха ни, че имаш амнезия. Боже мой! — Примигна от учудване. — Помниш ли ме? Аз съм майка ти.

— Ти отглеждаш рози... — Пред нея премина някакъв мимолетен образ — жена с широкопола сламена шапка, бели ръкавици, кошница с току-що отрязани рози и градинарски ножици. Това беше всичко. Мъничка частица, която все пак позволяваше на Реми да каже с чисто сърце: — Спомням си...

— Боже мой! Наистина отглеждам рози. Първокачествени!

— А спомняш ли си милия си стар баща? — попита един нисък закачлив глас.

Не толкова уверена, Реми се обърна към мъжа, който явно бе нейният баща. Забеляза блясъка на кафявите му очи, съвсем леко побелялата тъмна коса и загорялото от слънцето здраво и енергично лице. — Как ми се иска да кажа, че си те спомням, но... не мога... — Забеляза болка в очите му и съжали за откровеността си. Усмихна се и му подаде ръка. — Сега обаче за мен е достатъчно да зная, че имам баща, който ме обича.

Той стисна ръката ѝ. Стори ѝ се, че му стана приятно от думите ѝ.

— Може ли някой баща да не обича дъщеря като теб? — Погледът му се спря върху синкавото петно до устните ѝ. Лицето му изрази състрадание и болка. — Реми, спомняш ли си изобщо какво се е случило онази нощ?

— Не. Нищо. А специалистът в болницата ми каза, че има голяма вероятност никога да не си спомня събитията непосредствено преди контузията. Тази част от паметта ми може би никога няма да се възстанови.

— Да... разбирам... — Загледа се в ръката ѝ.

— Хайде, Фрейзър. — Намеси се майка й. — Да не се връщаме пак към този ужасен инцидент.

— Да...

— Добре, няма значение дали ме помниш, Реми — обади се друг глас, чиято сърдечност контрастираше със спокойния сериозен тон на баща й. — Искам прегръдка от любимата си племенница.

Реми се обърна към чичо си — една по-стройна версия на баща й с безупречен италиански костюм. Красивите му черти сияеха в усмивка.

— Ти трябва да си чичо Марк — успя да каже, преди той да я привлече в обятията си и да я целуне по бузата.

После отстъпи назад, държейки ръцете й.

— Нека те погледна! — Намигна й. — Не изглеждаш никак зле! — Замълча и въздъхна облекчено. — Ах, Реми, нямаш представа колко се тревожихме за теб!

— И вие нямате представа колко исках да чуя това преди няколко дни, когато се чувствах съвсем изгубена и забравена — усмихна се тя.

— Нито за минута не сме те забравяли!

Тя отново се засмя.

— Винаги ли знаеш какво трябва да се каже?

— Почти — отвърна Марк, вдигайки рамене в знак на, скромност.

— Реми, не мога да си представя, че си забравила скъпия си братовчед Ланс! — Изрече го един леко подигравателен глас. — Особено като се вземе предвид, че съм на първо място сред любимците ти отзад напред.

Реми се обърна и се постара да посрещне спокойно ленивия насмешлив поглед на тъмните му, почти черни очи.

— В такъв случай, сигурно не трябва да казвам, че се радвам да те видя, Ланс?

Той стоеше пред нея с небрежно пъхната ръка в джоба на надиплените си панталони, в поза на безгрижно спокойствие, граничещо с високомерие. Гъстата му, грижливо и гладко сресана настрига коса имаше почти същия черен цвят като очите му. Устните му бяха по женски пухкави и все пак привлекателни. Когато се

усмихваше, горната му устна се свиваше малко саркастично. Гейб имаше право — Ланс беше „дяволски красив“.

— Не зная защо всички се безпокоят за теб. Паметта ти може и да не е в ред, но езикът ти е остър както винаги.

Преди да има възможност наистина да му покаже колко остър е езикът ѝ, три жени се скупчиха около нея и я засипаха с приветствия.

— Изглеждаш отлично, Реми! — заяви едната дъщеря на Марк — южняшка хубавица с гарвановочерна коса, блестящи очи и празна усмивка на царица на красотата. — Когато ми казаха за амнезията ти, си те представих като призрак, с мътни очи и бледо лице. Но ти си си същата!

— Чухме, че са ти направили десетина шева по главата — намеси се другата, протягайки врат да ги види.

— Не са десетина...

— Добре, колкото и да са, не се виждат. Косата ти ги скрива. Не си, ли щастлива, че не е къса? Само като си помисля колко смешна щеше да бъдеш с остригано място по средата на главата.

— Просто щеше да носи шапка, Даяна — подхвърли първата, което означаваше, че тя трябва да е Кети — по-голямата.

— Жалко... — въздъхна Даяна, която представляваше по-малко красивата версия на сестра си. — Според „W“ шапките са на мода този сезон.

— Реми, вярно ли е, че не си спомняш нищо? — успя най-накрая да попита леля ѝ Кристина — закръглена матрона, която очевидно се бе отказала да се състезава по хубост с дъщерите си.

— Да, вярно ли е? — пое щафетата Кети. — Нищо? Дори за...

— Сега не е моментът да затрупвате Реми с въпроси — прекъсна я Марк. — Току-що е слезла от самолета след дълъг и много изтощителен полет. Ще ни разкаже историята си по-късно, след като си отпочине.

— Всички ние умираме от нетърпение да я чуем — отново подхвана Кети, после добави с нотка на раздразнение и завист: — Амнезия... Все на теб, Реми, ще ти случи нещо страшно необикновено!

— Не е нарочно, уверявам те — усмихна се Реми. Това бърборене ѝ се струваше смътно познато. Без съмнение я е дразнело в

миналото, но не и тази вечер, не и докато стоеше, заобиколена от семейството си и чувството за близост.

Плъзгайки небрежен поглед по всички, забеляза, че Коул го няма. Завъртя леко глава и го откри — стоеше самотен доста далеч от тях. Изведнъж я връхлетя усещането, че той е външен и чужд човек. През съзнанието ѝ премина вълна от неканени гласове: „не е като нас“... „методите му се различават от общоприетите“... „вроден ум“... „не е подходящ“... „безпощаден и хитър“...!

Втренчила се в суровия и скептичен израз на лицето, му Реми осъзна, че повечето от тези неща са верни. Коул Бюкенън не бе част от нейния изтънчен свят, където произходът е всичко, а от теб мълчаливо се очаква да спазваш определени норми на поведение, да завършиш престижна гимназия и колеж и да ходиш по карнавални партита. Почувства се отново хваната в капана на загубата на паметта, която не ѝ позволяваше да разбере дали може да вярва на Коул. Една част от нея искаше да отиде при него и да го приобщи към този момент, но се страхуваше да повярва на инстинкта си — може би за пръв път в живота си...

— Колко си спомня тя за...

Реми позна гласа на Ланс, но в следващия миг Гейб го прекъсна с едно бързо и спокойно:

— Нищо.

— За какво?

— Гейб — намеси се чичо ѝ и сложи ръка на рамото на брат ѝ, — струва ми се, че никой не се сети да ти благодари, дете летя чак до там и я доведе обратно.

Реми понечи да изтъкне, че Гейб не е бил сам и че всъщност Коул първи е влязъл в контакт с нея, но когато погледна към него, той бе с гръб, в едната си ръка държеше куфарче за документи, а в другата — голяма пътническа чанта, нещо преряза гърлото ѝ, защото го видя да се отправя към изхода, без дори да хвърли поглед назад.

— Хей, Сладки Бузи — щракна Ланс с пръсти пред лицето ѝ, — да не би и да си оглушала?

— Извинявай... Не слушах... — Все още смутена и обърквана от внезапното тръгване на Коул, Реми с мъка насочи отново вниманието си към своето семейство, местейки разсеяно поглед ту към един, ту към друг. — Та какво каза?

— Няма значение — отвърна баща ѝ, поглеждайки я нежно и загрижено. — Марк беше прав. Полетът е изтощителен. Трябва да те заведем къщи, за да си починеш. — Бръкна в джоба си и извади връзка ключове. — Докарай колата, Гейб, за да натоварим багажа.

Реми изведнъж откри, че е много уморена. Това бе един толкова дълъг и объркващ ден, с толкова много събития, толкова много лица и нови имена... А заедно с умората се бе върнало и тъпото туптене в главата ѝ. Утре щеше да има достатъчно време да подреди всичко...

10.

Изгряващото слънце проникваше през утринната мъгла и придаваше на въздуха необичайна кристалност. Беше влажно и хладно, затова Реми пхна по-дълбоко ръце в джобовете на двуредното си сако от черна вълна, доволна, че си е сложила златистия пуловер отдолу и вълнения панталон.

Събудила се бе на разсъмване и беше прекалено неспокойна и изнервена, за да остане в стаята си, докато другите се размърдат. Първата ѝ мисъл беше да поброди из къщата, за да види дали обстановката ще събуди някакви спомени, както предполагаше д-р Жерве. Мина през приемната, после отиде в солариума с плетените мебели и многобройните саксийни растения. Някакво вътрешно напрежение обаче ѝ пречеше да възприема нещата около себе си. А и навсякъде я преследваше празнота и кухото ехо на собствените ѝ стъпки.

Накрая нещо я привлече навън, в забуления от мъгла двор. Над затопления плувен басейн се виеше пара. През цялото време нещо я бе подтиквало да излезе и натискът ставаше все по-силен и по-силен. Този натрапчив импулс беше някак свързан с онова чувство, че трябва да бъде някъде, че е нужна някому.

Накрая отстъпи и остави бележка в стаята си, в която казваше на родителите си, че излиза да се поразходи. Напусна тихата спяща къща и тръгна, оставяйки инстинкта да я води, надявайки се, че това ще ѝ позволи да си спомни. Качи се на трамвая на улица Сейнт Чарлз и отиде с него до Канал Стрийт. После пресече и навлезе във Френския квартал.

Докато бродеше по тесните улички на Вийо Каре, през цялото време усещаше неподвижността и спокойствието наоколо. Беше прекалено рано за тропота на коне, улични музиканти, мимове и художници, прекалено рано и за хората, празнували предишната нощ на Карнавала. Сякаш целият град бе неин. Тогава видя как някакъв мъж по тениска и къси гащета повдигна пердето на един прозорец на

втория етаж и замаяно се загледа в ранното утро. Женски ръце се обвиха около кръста му. Устата му се изви в ленива усмивка и той пусна пердето. Реми също се усмихна, малко тъжно, отново завладяна от собствените си копнежи, които се засилиха от потискащата пустота на улицата.

Продължи да върви. Погледът ѝ поглъщаше старите сгради. Разсеяно се възхищаваше на меката красота на гипсовите фасади и на дантелените перила на балконите. Нищо не подсказваше за скритите отзад дворове. Беше ли изобщо едно нещо такова, каквото изглежда? Това бе Френският квартал, но архитектурата беше испанска.

Меките мелодични звуци на кларнет се разнесоха из тишината. Реми спря, за да определи откъде идва музиката. На един балкон седеше някакъв негър, все още с бяла риза и черен костюм от предишната нощ. Подпрял крака на перилата, той свиреше своята песен на утринното слънце. Беше мека, тъжна и изпълнена с копнеж.

Ню Орлиънс, помисли си Реми. Зад фасадата на диво веселие и еротика се таеше неуловимата меланхолия. Родината на джаза и на блуса. Как казваха французите? Тъжните тропици...

Отново тръгна, почувствувала нужда да се махне от този сладко замислен кларнет. Вече не търсеше тишината и самотата на квартала. Имаше едно място, което никога не беше спокойно. Реми се насочи към него. Вървеше по алеята между Кабилдо и катедралата Сейнт Луис с нейните три островърхи кули. Когато отмина площада и доближи историческите стаи под наем Понталба, профуча летящ сребърен облак от гълъби и раздвижи аромата на плодови банички и прясно сварено луизианско кафе.

Реми си взе една чашка от Кафе дю Монд, изкачи се на дигата и се загледа в мътната, миришеща на пръст река Мисисипи. Часовникът на катедралата удари кръгъл час. Камион проръмжа на Дикейтър.

По реката винаги кипеше някаква дейност, винаги нещо се движеше. Влекачи и шлепове, търговски кораби и танкери, лодки и водни колела. Трафикът беше натоварен — океанските съдове се плъзгаха бавно покрай източния бряг, а шлеповете за разтоварване се придържаха до западния.

Реми сръбна глътка кафе и обви чашата с ръце, поемайки топлината ѝ. Миризмите, гледките, звуците ѝ харесваха. Един танкер се движеше надолу по реката. Чуваше шума на двигателите му. Някъде

от горната част на течението дойде дълбокият гърлен звук на корабна сирена.

Докато наблюдаваше всичко това, внезапно нещо друго премина през съзнанието ѝ — толкова бързо, че ѝ трябваше цяла секунда, за да осъзнае, че това е образът на друг танкер, обвит от мрак и мъгла. Не си спомни нищо друго. Вгледа се съсредоточено в съда, който плуваше надолу по реката. Искаше да върне картината, но не успя.

Обърна се и тръгна нетърпеливо по дигата срещу течението. Стигна района на пристанището и продължи. Тогава видя отстрани на една постройка знака на компанията — същия като на визитната картичка на Коул. Спря поучудена. Подсъзнанието ли я беше довело тук? И защо?

Заразглежда внимателно сградата — полющена и мръсничка, както повечето на пристанището. Напрегна се, но не успя да си я спомни. Случайно ли се бе натъкнала на нея? Отхвърли тази възможност и я заобиколи.

До брега бе закотвен лъскав търговски кораб. Високият кран върху палубата прилежно разтоварваше трюма. Известно време Реми стоеше и поглъщаше гледката пред себе си — тежкото ръмжене на крана, виковете на пристанищните работници, миризмата на дизел, аромата на река...

Дълго и ниско, подобно на вълчи вой изсвирване прониза въздуха, последвано от едно грубо закачливо:

— Хей, сладурче, кво шъ правиш довечера?

С крайчеца на окото си Реми мярна мургавия докер, който я оглеждаше с широка усмивка. Той се обърна да каже нещо на другаря си и в този момент до него се приближи един по-нисък и по-слаб мъж, облечен с бяла риза с къси ръкави, който държеше в едната си ръка подложка за писане, а джобът му бе пълен с химикалки и моливи. Той каза нещо на този, който ѝ беше подсвирнал. Говореше обаче прекалено тихо, за да може Реми да чуе, но тонът му явно бе ядосан.

Внезапно проблесна някакъв спомен и отклони вниманието ѝ. После изчезна. Отново се съсредоточи върху кораба на дока — нещо ѝ казваше, че споменът е свързан с него.

Усети присъствието на мъжа, който бързо се бе приближил до нея чак когато ѝ заговори:

— Много съжалявам, г-це Жарден. Пустият му Боско, не искаше да ви обиди. Той не знае коя сте.

— Няма нищо.

— Рано сте станали тази сутрин. Искате ли нещо, г-це Жарден?

Долови квебекски акцент, но това не ѝ помогна с нищо.

— Не. Просто се разхождам. — Забеляза знака на компанията върху комина на кораба. — Как е името на този кораб?

— „Кресънт Лейди“, току-що пристигна.

Нещо светна в паметта ѝ, но отново си отиде толкова бързо, че не можа да го улови. Напрегна се да си спомни, съвсем забравила за мъжа, който се суетеше загрижено около нея. Беше нещо важно! Със сигурност.

— Извинете ме, г-це Жарден, трябва да се връщам на работа. Ако имате нужда от нещо, кажете на някое от момчетата да повика Хенри.

— Благодаря. — Отговори автоматично, без в действителност да е чула какво ѝ казва. Имаше още проблясъци. Стоеше неподвижно. Опитваше се да не мисли, чакаше те сами да се прояснят. Изобщо не забеляза отдалечаването на мъжа. Не усещаше и насочените към нея погледи, нито приглушените гласове около себе си — присъствието ѝ явно пречеше на грубото приятелско общуване и ограничаваше разговорите само до текущата работа.

Една, две, пет минути — Реми нямаше представа колко време стои тук, втречена в кораба. Изведнъж някой я хвана за ръката и грубо я обърна.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — Коул бе разярен. Когато Хенри му каза, че тя е навън на дока, той не му повярва. — Не можа ли да измислиш нещо по-добро от това да се разхождаш покрай реката в този час?

Ню Орлиънс бе важен пристанищен град. И подобно на всеки друг такъв, той привличаше доста съмнителни елементи. Коул го знаеше добре, беше отраснал с това. Но не и тя.

— Била съм тук и преди... — Втренчи се в него. Очите ѝ шареха по лицето му със странен, отнесен поглед. — Ти ме доведе... — Замълча. Отново се съсредоточи върху кораба. — За да видя най-новата придобивка на компанията... „Кресънт Лейди“...

Коул стоеше абсолютно неподвижен и безмълвен. Ясно си спомняше този следобед — от топлината на слънцето върху гърба си до начина, по който бризът си играеше с жарсената му риза.

— Как без шампанско? — погледна го тя с упрек. — Мислех, че си ме поканил за кръстница! Разочарована съм.

— Тази церемония се извършва само когато корабът се спуска за пръв път. „Лейди“ е вече на една година. — Поведе я към стълбата. Ръката му беше на кръста ѝ. Усещаше и най-лекото полюляване на бедрата ѝ и топлината на тялото ѝ.

— Предполагам, че има някакво глупаво суеверие, че корабите не трябва да се кръщават втори път. — Въздъхна с престорено съжаление. — Винаги съм искала да разбия бутилка шампанско в носа на някой кораб.

— Ще трябва да почакаш, докато компанията може да си позволи чисто нов.

— А как сме могли да си позволим и този, като се има предвид финансовото ни положение?

Коул не обърна внимание на подигравката ѝ.

— Загубихме „Дракон“, но всяко зло за добро. Когато застрахователната компания ни плати, заделих част от парите, прибавих и нещо от обичайните източници. Така купихме този кораб.

Реми го погледна.

— Значи за това си употребил парите от застраховката?

— Не всичките.

— Спомням си, че баща ми бе разстроен, защото мислеше, че ще се раздават дивиденди.

— Тези пари са на компанията, а не на твоето семейство.

Реми се засмя.

— Харесва ти да упражняваш власт върху кесията ни, нали?

Капитанът на кораба ги чакаше на борда, което спести на Коул необходимостта да ѝ отговори — не че щеше да отрече твърдението. Дълбоко в себе си той наистина изпитваше удоволствие от властта си над компанията. И същевременно с радост би разменил тази власт срещу силата да контролира нещото, което бе изригнало между него и Реми преди около три месеца. Оттогава се срещаха редовно два-три

пъти в седмицата, обикновено в неговия апартамент. Понякога вечеряха заедно в някой ресторант, посещаваха някое местно празненство, концерт или пък изложба. Никога обаче не отиде с нея на светско събиране, категорично отхвърляйки всеки неин намек да се запознае с приятелите ѝ.

Постепенно започнаха да се задържат все по-дълго в неговия апартамент. Той си мислеше, че така би могъл да контролира този... любовен роман. Но колко пъти през деня успяваше да спре да мисли за нея? Колко пъти, щом седнеше зад бюрото си и започнеше да преглежда отчетите, си представяше как нейното стройно бяло тяло лежи до него, а златистите отблясъци в кафявите ѝ очи лелеят от желание само за него?

Не, това не можеше да продължава вечно. Разбираше го и именно това беше неговият щит.

Коул запозна Реми с капитана на кораба, Педер ван дер Хорн — червендалест скандинавец с жълто-сива коса. След кратка обиколка на кухнята, офицерската каюта и мостика, той ги остави за няколко минути на палубата и Реми се загледа в бързите товарни кранове, които прехвърляха контейнерите на кораба, за да бъдат прибрани след това в съответните отделения.

Насаме с нея, Коул усети тишината — ако шумът на крановете и виковете на докерите можеха да бъдат наречени тишина. Застанал до парапета, той също се загледа в работата по палубата.

— Експлоатационните разноси на „Лейди“ са значително по-ниски от тези на „Дракон“. Не само екипажът е по-малоброен, което намалява разходите ни за заплати, но и тези контейнери намаляват риска от кражби, което води до снижение на застрахователните вноски. Освен това, с тях се товари и разтоварва за часове, което намалява престоя в пристанището и съответно разходите, а също така дава възможност да се направят повече рейсове, което пък увеличава печалбите. Както обясни капитанът, когато бяхме на мостика, по-високата скорост, която корабът развива...

— Достатъчно! — Реми вдигна шеговито ръце в знак, че се предава, после се разсмя и поклати глава: — Няма смисъл, Коул. Никога няма да мога да различа контейнер от танкер.

— Това не е похвално — скара ѝ се весело той.

— Но е факт. — Реми се обърна с гръб към парапета, оставяйки бриза да си играе с косата ѝ. — Виж ако искаш да говорим за порцелан, това е нещо друго.

Забележката му напомни, че тя е порцелан, а той — речна глина. И макар тя да твърдеше, че може да го забрави, той не можеше. Погледът му блуждаеше към ферибота в далечината, който плаваше през въртящите се води на канала към мястото за акостиране на отсрещния бряг. Обърна се с лице към Реми.

— Фериботът прави своя курс до Алджиърс. — Посочи с глава нагам, отмятайки кичурите светлокестенява коса, които вятърът бе издухал върху лицето му. — Там съм отрасъл. В една съборетина край Сократ...

Наричаше се Алджиърс Пойнт и отдавна бяха забравили откъде е дошло това име. По време на френското и испанско владичество там са били построени лагери за новопристигнали негри роби от Западна Индия и Африка. Макар и отделен от Ню Орлиънс от река Мисисипи, Алджиърс беше част от града, наричана от мнозина Черния Алджиърс.

— Някои твърдят, че блусът е създаден в Алджиърс — вметна Реми. После обърна глава и погледна Коул с типичната си откритост. — Бил ли си там скоро? В ход са някои чудесни обновителни и реставрационни работи. Всъщност Алджиърс се превръща в светско място за живеене.

Коул веднага почувствува, че това не е обикновена забележка. В нея се съдържаше и нещо друго.

— Да не искаш да кажеш, че бих могъл да стана светски човек?

— Не зная... — В ъгълчетата на устата ѝ се появи тънка усмивка. — Смяташ ли, че би могъл да кандидатстваш за обновяване и реставрация?

— Не!

Реми се разсмя.

— И аз мисля така. И честно казано, не мога да си те представя друг. И да искам, и да не искам, ти си си такъв. — Отблъсна се от парапета и с гъвкаво и грациозно движение се обърна към него. Плъзна ръце нагоре по ризата му, без да се затруднява от сакото, което той бе оставил на задната седалка на колата си заедно с вратовръзката. — Толкова се радвам, че реших да те взема...

Спря ръцете ѝ, преди да са стигнали до врата му.

— Въпросът е къде планираш да ме вземеш, Реми? Семейството ти не одобрява тази наша връзка.

Леката усмивка не изчезна от лицето ѝ, но пръстите ѝ спряха галещата си игра по ризата му и тя се отдръпна.

— Някой казал ли ти е нещо за нас?

— Не. Баща ти се чувства неловко. Аз може да съм достатъчно добър, за да ръководя семейния бизнес, но не съм достатъчно добър за дъщеря му. Не мога да издържа кръвния тест.

— Защо продължаваш да говориш тези глупости?

— Защото това е истината, независимо дали искаш да го признаеш.

— Искаш ли да знаеш коя е истината, Коул? — В очите ѝ лумна огън. — Истината е, че ти си израсъл в Алджиърс, а аз — в Гардън; ти си бил беден, аз — богата; ти си се борил, за да оцелееш, а за мен животът е бил яхти, танци и карнавали; ти си работел, за да се издържаш, а аз съм посещавала скъп колеж; ти си се борил, за да извоюваш сегашното си положение, аз — не. И какво от това? Боже господи! Нима мислиш, че аз съдя колко струва един мъж по това откъде е и дали е бил богат?

Каза го и сега — със същата жар и със същото възмущение. Слушайки я, Коул отново изпита онзи изблик на чувства, който тогава проби задръжките му.

Преди три месеца тя рязко се бе извърнала. Но той не я остави да се отдалечи гордо. Хвана я за ръката и я завъртя. Искаше да види лицето ѝ, искаше да види дали е казала точно това, което мисли. После я целуна, тук на дока, сред одобрителните свиркания на докерите.

Сега копнееше да изиграе и останалата част от сцената — четеше желанието в очите ѝ.

Но тогава ѝ бе повярвал, повярвал бе, че е различна. И бе платил цената за това. Сега вече не вярваше — а още по-отвратителното бе, че и тя не вярваше.

Наблюдаваше как блясъкът на желанието помръква в очите ѝ, но изобщо не се помръдна. А може би трябваше. Може би тя просто бе забравила. Може би никога нямаше да си спомни. Обаче той знаеше, че семейството ѝ ще се погрижи за това.

Утринният бриз развя кичур коса по бузата ѝ. Тя го отметна и отмести поглед от Коул.

— Спомням си... Точно тук се случи, нали?

— Да. — Погледна часовника си. — След десет минути трябва да съм в кабинета си. Най-добре ще бъде да дойдеш с мен. После ще ти извикам такси да те закара у вас.

Реми поклати глава.

— Ще вървя пеш.

— Не в този час и не в този район. — Хвана ръката ѝ и я поведе. За момент тя се стегна в опит за съпротива, но после се отказа.

Когато излезе от къщи тази сутрин, се надяваше да си спомни нещо. И си спомни. Намери още една скъпоценна частица. И все пак... Имаше острото усещане, че е загубила нещо. Защо?

Докато пътуваха с колата погледна крадешком Коул. Даже в профил здравото му лице имаше същото студено и отблъскващо изражение както на дока. Сякаш я мразеше... Този мъж, който така диво, така отчаяно, така съвършено я бе любил само преди един ден. Какво бе направила тя? Или... той...

Осъзна, че е прекалено напрегната, за да си спомни, и веднага направи опит да се отпусне. Търсейки с какво да се разсее, Реми насочи вниманието си към търговския квартал на Ню Орлиънс — еkleктична архитектурна сбирка от стиловете на деветнайсети век, размесени с кулите от бетон и стъкло на двайсети. Очакваше Коул да завие по Пойдрас Стрийт и да навлезе в сърцето на квартала. Вместо това той намали и спря до входа на Международния търговски център.

— Какво правим тук? — Реми смръщи вежди и го погледна объркано, когато той ѝ отвори вратата и ѝ подаде ръка. — Мислех, че трябва да си в кабинета си.

— Управлението на Кресънт Лайн се намира тук — отвърна той и махна с ръка към трийсет и две етажното здание.

— Не си спомням. Защо? Отдавна ли е тук?

— От началото на шейсетте години, малко след построяването на сградата. Решението компанията да се премести тук е взел дядо ти. — Хвана я за ръката и я поведе. — Умен ход, като се вземе предвид, че в Търговския център се намират дваiset и осем чуждестранни консулства и търговски служби, редица външнотърговски компании, шлепови линии и други морски превозвачи.

Друг път не би отминала без коментар това рядко за него одобрение на нещо, извършено от семейството ѝ, но сега беше развълнувана от откритието, че управлението на компанията е тъкмо в тази сграда. Имаше смътното чувство, че той не ѝ казва нещо — нещо, което почти си беше спомнила.

Когато я поведе към едно такси, Реми се дръпна.

— Не. Още не искам да се връщам вкъщи. Желая да видя управлението.

Коул отвори уста с намерението да спори, сетне я затвори и се завъртя.

Когато стигнаха петнайсетия етаж, тя забеляза знака на компанията. Под него с дебели златни букви бе изписано името — КРЕСЪНТ ЛАЙН. Картата на света, показваща всички важни пристанища и параходни линии, господстваше над цяла стена в приемното помещение. Имаше и модели на бързоходни клипери и лъскави модерни плавателни съдове.

Реми последва Коул през широката зала до кабинетите на администраторите. Отговори автоматично на поздрава на секретарката му, но не спря с него до бюрото ѝ.

— Пристигнаха ли вече? — попита той, докато Реми обикаляше неспокойно из стаята, търсейки нещо познато. Тя прокара ръка по страничната облегалка на кожения диван, чудейки се дали това е диванът, на който Коул бе поставил литографията. Сетне продължи нататък, тъй като никаква струна в сърцето ѝ не трепна.

— Още не, г-н Бюкенън — отговори болезнено слабата секретарка и добави: — На бюрото ви сложих за подпис купчина писма.

Когато спря пред вратата на кабинета му, Реми смътно долови смисъла на думите му:

— Г-ца Жарден ще си тръгне след малко. Погрижете се откън да я чака такси.

— Веднага ще се погрижа.

Реми посегна към бравата с ясното съзнание, че е много важно да влезе. Завъртя я, бутна вратата и тя се отвори. Поколеба се. После бавно прекоси прага. Токчетата ѝ зачаткаха по дървения под, а когато стигна персийския килим, заглъхнаха в мекотата му.

Утринната светлина, нахлуваща през широките прозорци, придаваше блясък на махагоновата облицовка. Сигурно е поне от едно столетие, помисли си Реми. Виненочервената кожа на дивана и столовете свидетелстваше за употреба от не едно поколение. А масивното бюро бе истинска антика — стил шератон.

По-объркана от всякога, Реми се обърна към Коул, който я наблюдаваше.

— Не разбирам. Този кабинет е... стар.

— Да. Дядо ти е преместил седалището на компанията, но е запазил кабинета си. Разглобили са го на части — под, стени и таван — и след това са го сглобили наново тук, като неохотно са се съобразили с по-големите прозорци на Търговския център.

Реми посегна към един старинен глобус с поставка стил чипъндейл и го завъртя, питайки се дали си е играла с него като дете, когато е идвала тук да види баща си.

— Ако си задоволила любопитството си, аз ще започна работа. — С тези думи Коул бързо прекоси стаята и отиде до бюрото си.

Реми вдигна глава и го погледна, съзнавайки, че той иска тя да си отиде по-скоро. Съмняваше се, че причината за това е единствено работата.

— Имам още един въпрос.

— Слушам. — В изражението му отново имаше суровост.

— Защо снощи си тръгна от летището, без да кажеш нито дума на мен и на останалите?

— И аз имам въпрос към теб: защо не тръгна след мен?

— Нямам отговор.

— Може би това само по себе си е отговор.

— Може би... — Отмести се от глобуса. Светлината падна върху една картина в рамка. В съзнанието ѝ премина бързо, а образът на мъж с посребрени коси, скована поза и жакет с широки ревери. — Дядо! — Веднага го разпозна. — Това неговият портрет ли е?

Без да чака потвърждение от Коул, отиде да види сама. Втренчи се с изненада в нарисуваната с маслени бои елегантна и енергична фигура, облечена в черен редингот и сребриста брокатена жилетка. Косата съвсем не беше сива, а тъмnochервеникава, подстригана доста късо и сресана на път — единственото укротено нещо в този мъж. Очите му се смееха. Усмивка бе повдигнала и краищата на мустаците

му. Цялостното впечатление бе за силен и смел човек, който обича предизвикателствата, независимо от шансовете.

— Кой е мъжът на портрета? Това твоя картина ли е? — Миг след като тези думи излязоха от устата ѝ, Реми се обърна сепната и леко пребледняла. — Питала съм те и преди, нали? — Той го потвърди с кимване и зачака, сякаш искаше да види какво друго ще си спомни. Но в главата ѝ имаше само пустота. — Какво ми отговори, когато те попитах?

— Това е портрет на основателя на компанията. Намерих го заровен под стогодишни боклуци в един от складовете край брега.

Реми хвърли още един поглед на портрета.

— Странно... Изобщо не прилича на рода Жарден.

— Защото не е от рода Жарден.

— Какво? Невъзможно! Винаги някой Жарден е бил собственик на Кресънт Лайн!

— Невинаги. Със сигурност не и в началото. Този мъж — Броуди Донован — е създал Кресънт Лайн.

— Донован... — Искаше да отхвърли казаното от Коул, сигурна беше, че той греши. Но не можеше да си спомни. Беше ли това още една частица информация за семейството ѝ, затворена зад стената от празнота?

— По право, Реми — продължи Коул, — името ти би трябвало да е Донован, а не Жарден.

— Какви ги говориш?

Понечи да ѝ отговори, но погледна към вратата за външния кабинет и замълча за миг, усмихвайки се студено. — Може би трябва да помолиш чичо си да ти обясни.

Реми се завъртя към отворената врата. Марк Жарден стоеше на прага. Тъмните му очи гледаха присвито портрета. Устните му издаваха неудоволствие. После този поглед изчезна безследно и на негово място се появи приятна усмивка.

— Каква изненада, Реми! — Тръгна по килима към нея.

— Чичо Марк! Добро утро. — Беше сигурна, че е чул изказването на Коул и сега умишлено го игнорираше. Защо? Дали Броуди Донован бе тема, която чичо ѝ не искаше да обсъжда пред Коул. Семейна тайна? — Излязох на разходка сутринта и... и ето къде се озовах накрая.

— Какво те води тук толкова рано, Марк? — попита Коул с леко надменно равнодушие. — Обикновено по това време се събирате с приятели в кафенето на хотел Поншартрен.

— Обикновено да. Но срещата тази сутрин...

— Ти какво общо имаш с нея? — В изражението на Коул имаше отблъскваща студенина, която сякаш понижи с няколко градуса температурата в стаята.

— Смятах, че трябва да съм тук. — Марк Жарден се усмихваше малко пресилено.

— Защо?

По бузите на чичо е изби червенина.

— Защо ли? — Разсмя се малко смутено. — Аз съм длъжностно лице в компанията, Коул, а също така директор и собственик на голям брой акции.

— Така е, но май си забравил, че сега аз представлявам компанията. Няма нужда ти да присъствуваш.

— Разбирам... — промърмори чичо й напълно скован.

Осъзнавайки, че той не може да се измъкне елегантно от положението, както изискваше гордостта му, Реми бързо се намеси:

— Щом не си нужен тук, би ли се съгласил да ме закараш у дома, чичо Марк?

В тъмните му очи проблесна благодарност.

— С удоволствие, Реми. — Предложи й галантно ръката си. Реми се облегна на нея и така излязоха от кабинета.

11.

Разположила се удобно на седалката в сивия мерцедес на чичо си, Реми слушаше успокояващия звук на неговия глас, докато се движеха по Сейнт Чарлз Авеню на път към къщи. От момента, в който напуснаха кабинета на Коул, Марк Жарден бърбореше за сина си, дъщерите си и техните деца, за последните шествия и празненства, в които внуците му са взели участие. Избираше все смешни случки. Реми реагираше подходящо, но вниманието ѝ беше другаде, а погледът ѝ блуждаеше през прозореца сред утринната светлина по булеварда.

Много неща по обичайния път напомняха за карнавалния сезон — разноцветните мъниста, хвърлени от платформите по време на шествията, ѝ намигаха от клоните на величествените дъбове от двете страни на улицата, а пластмасовите чашки, от които гуляйджиите бяха пили любимите си питиета, лежаха захвърлени зад храстите от азалия, чиито пъпки скоро щяха да се пукнат и да се превърнат в красиви розови цветове.

Тук-там Реми зърваше официалния Кралски флаг на елитния Карнавален клуб, развяващ се пред някоя величествена къща зад натруфената ограда от ковано желязо и високи магнолии. Спомни си, че по традиция само бившите Крале и Кралици на Карнавала имаха привилегията да украсяват домовете си с пурпурно зелено златистите флагове. Пурпур за справедливост, зелено за вяра и златисто за власт...

Дали Марк Жарден умишлено отдалечаваше разговора от случилото се в кабинета на Коул? Защо не ѝ казваше кой е Броуди Донован? Представи си как свирепо бе изгледал портрета. Беше сигурна, че е чул твърдението на Коул, че този Донован е основател на Кресънт Лайн. И все още не беше казал нищо за това, нито пък ѝ предоставяше удобен случай да го попита. Вярно, че и тя, от своя страна, не му натрапваше темата. Защо нямаше желание да го разпитва?

Тогава чичо ѝ обяви:

— Пристигнахме. — Зави между две колонки от ковано желязо. Красивите порти на стария вход за каляски ги очакваха отворени. — Сигурно е хубаво да си отново у дома след изпитанието, което преживя?

— Ако ми беше казал това преди два дни в Ница, сигурно щях да се съглася с теб, но сега имам чувството, че изпитанието едва започва.

Марк замълча.

Щом влязоха в къщата, я посрещна апетитен аромат. Чичо ѝ се спря и вдиша дълбоко.

— Май Нати здраво се е разшетала в кухнята тази сутрин.

— Крайно време беше да се прибереш! — Каза го някаква висока мършава негърка с бяла работна престилка, пристегнатата около черната униформа. Косата ѝ бе скосена отстрани и оставена да бухне в множество сивкави къдрици отгоре на главата — прическа, която бе едновременно модна и практична и подчертаваше високите скули. Присвитите ѝ тъмни очи наблюдаваха Реми. — Май онзи удар в главата ти е избил не само паметта, но и здравия разум! Да излезеш на разходка, преди да се съмне!

— Ти трябва да си Нати...

— Като се вземе предвид, че съм единствената чернокожа жена в тази къща, не виждам как би могла да ме сбъркаш с някоя друга.

Реми се разсмя.

— Винаги ли си така рязка?

— Ако съм, от теб съм го взела. — Мълниеносният ѝ отговор накара Реми да стигне до заключението, че за двете това е бил обичайният им начин на общуване.

— Къде са... — започна Марк.

— Г-н Фрейзър и г-жа Сибила пият сутрешното си кафе в солариума.

— Ще отида да им кажа, че си в къщи. — С тези думи той забърза към помещението от бяло дърво и стъкло.

— Намерили са бележката, която оставих?

— Аз я намерих — отвърна Нати, — когато ме изпратиха да ти занеса кафе в стаята. Майка ти веднага започна да се тревожи, че след като си загубила паметта си, не знаеш къде живееш и няма да можеш да намериш обратния път.

— Заклевам се, че щях да го намери.

— Опитай се да я убедиш! — Нати поклати ядосано глава.

Въпреки фамилиарния начин, по който ѝ говореше чернокожката жена, Реми забеляза, че тя нито веднъж не я бе попитала къде е била, защо е излязла или пък какво е правила. Спомни си думите на Коул, че Нати е почти член на семейството, но явно не дотам, че да се чувства задължена да ѝ дава отчет за постъпките си.

Внезапно негърката вдигна ръка и сложи розовата си длан върху бузата ѝ.

— Радвам се, че си у дома. Безпокоях се за теб... — После бързо отдръпна ръката си. — Не знам защо стоя тук и дърдорям, след като имам толкова работа. Кажи на мама и на татко, че закуската ще бъде на масата след дващест минути. И попитай г-н Марк дали ще остане.

— Да, разбира се. — Нати вече бе изчезнала, без да дочака отговора.

Реми се усмихна, обърна се и тръгна в посоката, в която преди малко се бе отправил чичо ѝ. Сега, когато присъствието на прислужницата не я разсейваше, мислите ѝ отново се върнаха към събитията от тази сутрин. Когато се приближи до обляния със слънчева светлина солариум, долови гласове и забави ход.

— И през ум не ми е минавало, че Бюкенън може да не те допусне до срещата! — В гласа на баща ѝ личеше раздражение и безпокойство. — Това усложнява нещата.

— Меко казано — отвърна чичо ѝ. — Сега трябва да намерим друг начин да разберем какво е това така наречено доказателство, което застрахователната компания твърди, че притежава. Докато не го знаем, не можем да бъдем сигурни кой е най-добрият начин на действие.

— Защо не се срещнеш тайно с представители на застрахователната компания. Някъде извън офиса. — Предложението идваше от Гейб. — И тогава изрази загрижеността на семейството относно техните твърдения.

— Гейб не мисля, че е благоразумно на този етап — заяви Марк Жарден. — Това може да ги наведе на мисълта, че ние смятаме, че в техните обвинения има някаква истина. Така ще загубим едно ценно предимство при преговорите.

— Всъщност — намеси се баща ѝ, — аз съм загрижен повече от това, че застрахователната компания ще изпълни заплахата си и ще

разгласи цялата тази история с „Дракон“. Подобен скандал би ни навредил много.

— Спокойно, татко. Мога да се обзаложа, че застрахователната компания не по-малко от нас иска да го избегне. Но Марк има право. Преди да предприемем каквото и да било, трябва да разберем с какви факти разполагат.

— Бюкенън знае — промърмори баща ѝ. — Този човек е много хитър.

Реми използва настъпилото мълчание, за да направи последните няколко крачки до отворената стъклена врата.

— Добро утро. — Почувствува напрежението, напрежение, което не можеше да се прикрие от усмивките на присъстващите. Баща ѝ се беше разположил удобно в ратановия стол, майка ѝ седеше до количката за сервиране и разбъркваше сметаната в чашата си с кафе, Гейб се бе подпрял на бялата рамка на прозореца, а Марк Жарден стоеше в средата на помещението, сякаш току-що бе спрял да крачи из него. — Трябва да ви предам, че закуската ще бъде на масата след двайсет минути и да те попитам дали ще останеш с нас, чичо Марк.

Изведнъж Реми осъзна, че всъщност не познава тези хора. Те бяха нейното семейство и все пак ѝ бяха чужди. Дори Гейб. Дори майка ѝ. Детските спомени за брат ѝ не ѝ подсказваха нищо за мъжа, в който той се бе превърнал, а мимолетният образ на майка ѝ в розовата градина не ѝ обясняваше каква жена е тя. Несъзнателно Реми повдигна малко брадичката си и се опита да прогони тревожните мисли.

— Страхувам се, че не мога да остана, колкото и да ми се иска да погледея стомаха си с боровинковите кифлички на Нати. Трябва да се връщам в офиса. — Марк остави чашата и чинийката си на количката за сервиране.

Реми заговори бързо, сякаш да изпревари тръгването му:

— Преди да вляза, чух разговора ви — нещо за някакви обвинения на застрахователната компания срещу нас. За какво става дума? — Забеляза как си разменят бързи погледи. — Или е нещо, което не бива да знам?

— Няма значение дали знаеш, Реми — заяви чичо ѝ с леко укорителна усмивка. — Те просто оспорват иска, който предявихме. Знаеш какви са застрахователните компании. Внасяш безбожно високи суми, а когато подадеш голям иск по полица, те правят всичко

възможно да намерят начин да не ти платят. Точно това правят и в нашия случай.

Реми се намръщи.

— Но от думите ти изглеждаше, че е много сериозно...

— Ах, Реми — засмя се чичо й, прегърна я през рамото и нежно я притисна. — Бизнесът винаги е много сериозен. — Заяви го с пресилено спокоен тон и погледна към баща й. — Фрейзър, помниш ли какво беше, когато решихме да сменим търговския знак на Кресънт Лайн? Повече от месец се мъчихме и ядосвахме.

— Боже мой, така беше — намеси се Сибила Жарден, прекосявайки помещението, за да поднесе на Гейб кафе със сметана. — Как само спориха и се караха! Човек би си помислил, че съдбата на света зависи от тяхното решение.

— Ето, виждаш ли. — Чичо й я потупа по рамото и я пусна. — Трябва да тръгвам. Ще ти се обадя веднага щом науча нещо, Фрейзър.

Реми го наблюдаваше как излиза, питайки се дали ситуацията със застрахователната компания беше такава, каквато той я представяше, и дали това всъщност не е бедата, която тя чувствуваше. Но защо пък точно това? Тя не вземаше активно участие в дейността на параходната компания. И Коул, и Гейб бяха категорични по въпроса. Следователно не се нуждаеха от нейната помощ, дори бизнесът им действително да се намираше в криза. Значи трябваше да е нещо друго.

— Искаш ли малко кафе, Реми?

— Да, благодаря — Тогава забеляза начина, по който майка й сложи ръка на рамото на съпруга си, минавайки покрай стола му, и начина, по който той потупа ръката й. Това говореше за нежните чувства в една връзка, която явно бе заздравена от трийсет и пет годишния брак.

Дали е забелязвала подобни нежности и преди, или ги е смятала за нещо, което се разбира от само себе си.

Загледа се как майка й налива кафе от сребърния чайник във фината порцеланова чаша. Направи й впечатление колко са нежни ръцете й. Забеляза, че лакираните й нокти са средно дълги. Сините изпъкнали вени бяха единствения знак, който издаваше, че младежкият й вид лъже.

Вдигайки поглед, Реми установи, че положението с лицето на майка ѝ е същото — първото впечатление бе за младост и само подробното наблюдение разкриваше леко набръчканата кожа около очите и устата. Беше спокойно елегантна и изискано грациозна. Притежаваше вътрешна сила, не от типа „железна лейди“, а някак си по-фина и сърдечна. Дали Сибила Жарден е била неин модел за подражание? Били ли са близки? Реми някак си не можеше да си представи, че е поверявала най-съкровени си тайни на тази жена, но не можеше да си представи и че се е карала с нея.

Що се отнасяше до баща ѝ, отношенията ѝ с Фрейзър Жарден ѝ се струаха още по-голяма загадка, тъй като не си спомняше абсолютно нищо за него. Огледа го. Търсеше някаква черта или някакъв жест, който да разбуди спомен, било то и съвсем бегъл. Нищо. Лицето му излъчваше сериозност и замисленост. Тъмните му очи изразяваха угриженост... или може би това беше страх?

— Кафето ти, Реми.

Отмести поглед и пое чашата и чинийката, които Сибила Жарден ѝ подаде. Когато отново погледна към баща си, той бе навел глава. Стана още по-несигурна дали онова, което забеляза в очите му, бе страх, или просто силно безпокойство.

— Ще имате ли нещо против да се прехвърлим в трапезарията? — попита Гейб. — Ако останем тук, няма да мога да устоя на изкушението да се изтегна на този диван и да наваксам съня, който пропуснах, прелитайки над половината свят.

— Уморен ли си? — усмихна му се съчувствено Реми, виждайки сенките около очите му.

— Уморен? — Повдигна едната си вежда, неудовлетворен от избора на думите ѝ. — Направо имам нужда от клечки за зъби, които да подпират клепачите ми.

— Не го прави — посъветва го тя с престорена сериозност. — Със сигурност ще те заболи.

— Какво е една малка болка, когато си вцепенен от умора? — с тези думи той отиде до Реми, провеси ръка около раменете ѝ и се отпусна с цялата си тежест. — Би ли ме отнесла в трапезарията?

— Какъвто си тежък, ще припадна, преди да съм стигнала до вратата.

— Страхувах се, че ще кажеш точно това. — Поизправи се, но задържа ръката си около нея и я повлече. — Откъде взе енергията да излезеш да се разхождаш толкова рано тази сутрин?

— Лесна работа. Аз вече бях на половин свят разстояние от тук, следователно трябваше само да долетя обратно. — Това беше размяна на безсмислици, но Реми съзнаваше колко непринудена е играта, което я навеждаше на мисълта, че близостта между тях двамата се е запазила и след детството.

— Трябваше да се сетя. Това отново доказва колко уморен съм аз — каза той с престорена гримаса на ужас. — Къде точно ходи при тази твоя разходка?

— Взех трамвая и отидох До Канал Стрийт, после се помотах из Френския квартал. — Толкова е спокоен и тих в този час! След това се отбих в Кафе дю Монд, поскитах известно време покрай брега и изведнъж се намерих на пристанището.

— Пристанището. — В гласа на баща ѝ се прокрадна уплаха и неодобрение. — Неподходящо място за една благоприлична млада жена.

— Такава беше и реакцията на Коул, когато ме откри там — съгласи се Реми, влизайки в синята трапезария. На дългата орехова маса имаше прибори за четирима. На мраморния плот на масата за сервиране стил ампир стоеше кристална кана с прясно изстискан портокалов сок. Реми се освободи от ръката на Гейб. — Всъщност той го каза малко по-грубичко — нещо от рода на: „Какво, по дяволите, правиш тук?“

— Чудех се как си се оказала заедно с Бюкенън тази сутрин. — Баща ѝ седна на масата.

— Ето как. — Реми взе каната със сока и напълни две чаши — за себе си и за брат си. — След това той настоя да ме закара до офиса, а после да взема такси. — Подаде чашата на Гейб, взе своята и отиде да седне. — Но когато ние...

— Не, не тук, Реми — предупреди я майка ѝ. — Тук седи Гейб.

Пусна резбованата облегалка на стола, сякаш дървото внезапно бе станало горещо. Поразена бе от това колко неловко се почувствува изведнъж. Още един епизод от миналото изникна в съзнанието ѝ. Беше седемгодишна. Тогава майка ѝ пак ѝ бе съобщила, че не може да сяда

тук, с думите: „Това е мястото на Гейб“. Тя по детски бе тропнала с крак: „Но защо той винаги сяда до татко?“

Сега се втренчи в стола, на който без малко щеше да седне, и измънка:

— Не си спомних...

— Можеш да седнеш, Реми — намеси се Гейб. — Нямам нищо против.

— Не, благодаря. — Знаеше, че вече би се чувствувала неловко на този стол, затова си придърпа друг. — Ще седна тук.

— Щом искаш... — Гейб вдигна рамене и зае обичайното си място.

Баща ѝ подхвана отново разговора, сякаш нищо не се беше случило.

— Странно е, че не си намерила такси при Търговския център. Сутрин обикновено има.

— И днес имаше. Но поисках да видя офисите на компанията.

— Защо? — Изгледа я сепнато, а ръцете му спряха на средата на пътя си към чашата с портокалов сок, която Сибила бе сложила пред него.

Вместо да се опита да обясни неясното усещане, което я бе накарало да посети семейната параходна компания, Реми отвърна:

— От любопитство. Исках да видя дали няма да си спомня нещо.

— И спомни ли си? — попита Гейб.

— Спомних си портрета на дядо, който винаги висеше на стената... — В този момент вратата към кухнята се отвори и влезе Нати с поднос. Фрейзър остави чашата си със сок и се облегна назад. Усмивката проясни чертите му.

— Ето я най-последно и закуската — весело заяви той. — Мирише чудесно, Нати.

— Че как другояче би могло да бъде — отвърна, тя и постави пред него чиния с яйца Бенедикт, залети със светъл холандски сос и гарнирани с пресни ягоди, малини, ананас и киви. — Всичко, което правя, винаги мирише чудесно и е много вкусно. Знаете го, г-н Фрейзър.

— И да го забравя, талията ми го напомня.

Нати се изкиска и се зае да сервира на жена му.

— Между другото — каза Реми, разгъвайки салфетката върху скута си, — ще ми обясни ли някой кой е Броуди Донован? Коул твърди, че той е сложил началото на Кресънт Лайн? Вярно ли е?

Баща ѝ се скова, а лицето му изрази негодувание и гняв.

— Ако бъдем стриктни, да. — Отрязва си от яйцата Бенедикт. — Този човек е бил спекулант и е забогатял по време на блокадата през Гражданската война. Контрабандирал е атлаз и коприна, уиски и вино и още безброй други луксозни стоки, продавайки ги скъпо и прескъпо, докато Югът е изнемогвал за превързочни материали и лекарства, храни и одеяла. Той може и да е положил началото, но един Жарден е направил от Кресънт Лайн уважавана параходна компания — заключи той с апломб, а Нати издаде презрителен звук на недоверие, Фрейзър веднага я стрелна с поглед. — Какво ти става, Нати?

— Нищо ми няма. — Постави чинията пред Реми и срещна спокойно погледа му. — А на вас какво ви става?

Той я изгледа свирепо, но тогава се обади Гейб:

— Балзак ли беше казал, че в основата на всяко богатство стои престъпление?

Фрейзър Жарден премести острия си поглед върху Гейб, а през това време Нати се върна в кухнята с празния поднос.

— Не е смешно, Гейб.

— Съжалявам. — Наведе глава в знак на угризение и дискретно отпрати към Реми една усмивка.

— Всичко това е в миналото и нека там си остане, независимо как Бюкенън гледа на него — обяви Фрейзър.

— Да, но... — Реми искаше да попита защо Коул бе казал, че фамилието ѝ име би трябвало да е Донован, а не Жарден.

— Сега трябва да обсъдим настоящето — прекъсна я баща ѝ. — И по-специално твоята амнезия, Реми!

— Какво искаш да кажеш?

— Когато научих за нея, аз се обадох на д-р Джон...

— Кой е д-р Джон?

— Лекар на семейство Жарден от много години. Той се грижеше за дядо ти, той акушира при твоето раждане. Даже да не си го спомняш, сигурен съм, че ще разбереш колко много се е привързал към теб. Той естествено се разстрои, когато научи за амнезията. Разговаряхме с него надълго и нашироко. Препоръча ни една клиника

близо до Хюстън. Там имат значителен опит в лечението на случаи като твоя.

— Д-р Джон ни обясни, че е много хубаво — включи се и Сибила Жарден. — Уединено, спокойно и тихо местенце сред гора. Всеки... гост... разполага със собствена къщичка с прислужница и личен готвач. Почти курорт.

— Да не искате да кажете, че трябва да отида там? — Реми местеше поглед от единия на другия и не можеше да повярва на ушите си.

— Д-р Джон ни увери, че удобствата и персоналът са най-добрите, които могат да се намерят. Той знае, че искаме най-хубавото за теб. — Баща ѝ си отрязва още едно парченце от яйчения специалитет. — Смятам, че можем да те изпратим със самолет още утре. Имат собствена писта за кацане...

— Не!

— Не? Какво искаш да кажеш? — Изглеждаше смаян от възражението ѝ.

— Искам да кажа, че няма да отида — отвърна тя вече по-спокойно, но не по-малко категорично.

— Но защо? Там ще получиш грижите и лечението, от които се нуждаеш. Целта е да си върнеш паметта. Сигурно го желаеш не по-малко от нас.

— Разбира се, че го желая.

— Те ще ти помогнат, Реми.

— Не могат. Амнезията, която имам, не се поддава на лекарства, психиатрична терапия или хипноза. Повярвай ми! Докато бях в болницата в Ница и отчаяно се опитвах да разбера коя съм, разпитах за всичко. За съжаление моята амнезия е причинена от мозъчна травма и за излекуването ѝ трябва просто време. Специалистът бе абсолютно категоричен.

— Не мога да се съглася — каза Фрейзър. — Смятам, че трябва да чуем още едно мнение. Какъв е този специалист, за когото ни говориш? Къде са препоръчителните му писма? Как можеш да си сигурна, че той е в течение на всичко ново в медицината?

— Проверих! — Взе си парченце канадски бекон с холандски сос. Чувстваше се необяснимо сърдита и несигурна. От какво? От родителите си? Защо? Нима не действаха само от загриженост за нея?

Или пък искаха да контролират живота ѝ? Правили ли са го и в миналото? На това ли бе реагирала подсъзнателно?

— Ако амнезията ти е нещо, което изисква време, за да бъде излекувано, то със сигурност клиниката ще ти предостави идеалната обстановка — обади се майка ѝ. — Там ще можеш да си починеш и да се отпуснеш, ще имаш възможност да се възстановиш без какъвто и да било стрес.

— Мога да го направя и тук, мамо. — Остави вилицата си. — Защо сте толкова нетърпеливи да се отървете от мен? Още не са минали и двацет и четири часа, откакто съм у дома.

— Нетърпеливи сме да си върнеш паметта, Реми — заяви майка ѝ с болка в очите. — Искаме те тук. Но се опитваме да мислим не за себе си, а за това, кое е най-доброто за теб.

— Най-доброто за мен е да остана тук. — Отново я обзе чувството, че трябва да е тук, че това е жизненоважно. За момент се зачуди дали ако не беше това чувство, нямаше да се остави да я убедят да отиде в клиниката. — Започнах вече да си спомням някои неща — Гейб, теб, портрета на дядо. Д-р Жерве ми каза, че познатото обкръжение може да съживи паметта ми. А нали именно тук съм прекарала целия си живот?

— Трябва да се съглася с Реми — обади се за пръв път Гейб. — Щом е започнала да си спомня някои неща, хубаво е да остане тук с нас. Вероятно ще можем да ѝ помогнем.

— Може би... — На Фрейзър явно идеята не му харесваше. — Лично аз обаче не съм убеден, че клиниката не е най-доброто място за нея.

— Аз... — Реми искаше да изтъкне още нещо, но Гейб я спря, слагайки ръка на рамото ѝ.

— Остави на мен да докажа правотата ти. Не забравяй, че съм не само твой брат, но и адвокат. — Намигна ѝ и стисна окуражително ръката ѝ. Признателна за подкрепата, Реми му се усмихна и замълча, а той се обърна към баща ѝ: — В колко часа е събранието на твоя комитет тази сутрин, татко?

— В десет? Защо?

— Дали ще можеш да ме закараш с колата до центъра? Така ще имаме възможност да обсъдим Реми.

— Вече обсъдихме.

— Нима? Тогава ще я обсъдим отново. Но нека не спорим сега — да не разваляме тази възхитителна закуска.

— Добре — съгласи се неохотно Фрейзър.

Повече никой не спомена за клиниката, но темата висеше като дамоклев меч във въздуха. Колкото и добронамерени да бяха родителите ѝ, Реми вече знаеше, че няма да замине. Не можеше да напусне Ню Орлиънс, не и докато не си спомнеше защо беше толкова важно за нея да бъде тук.

12.

Скоро след като Нати прибра чиниите от закуската, Гейб и Фрейзър Жарден напуснаха заедно трапезарията. Няколко минути покъсно Реми чу шума на потеглящата кола. Отпи глътка кафе, усещайки мълчанието, което се бе възцарило между нея и майка ѝ и собственото си странно нежелание да го наруши.

— Реми... не бих искала да ни разбереш погрешно за клиниката.

— Няма да отида, мамо!

— Но ние го искахме само защото наистина вярваме, че така ще бъде най-добре за теб.

Реми въздъхна, съжалявайки за резкостта си.

— Благодаря за загрижеността, но...

— Боже мой, Реми — прекъсна я майка ѝ през смях, — не трябва да ни благодариш за загрижеността. Ние сме ти родители и те обичаме.

— Знам. — Искаше ѝ се да може да си спомни, че и тя ги чувствава много близки. Искаше ѝ се да може да си припомни тази къща и тази стая.

Огледа се. Затърси нещо познато в мебелировката. Погледът ѝ попадна върху една тъмносиня чаша със столче от севърски порцелан, богато позлатена и украсена с изглед от градините на Версай. Интуитивно определи, че е от началото на деветнайсети век. Знаеше и че е стара семейна собственост.

— Успяла ли съм да установя дали тази чаша е отделно произведение или част от сервиз? — Подозираше, че се е изкушавала да намери отговор на този въпрос.

— Винаги си смятала, че е част от сервиз, но не си спомням да си намирала друга, близка по стил и изработка, за да го докажеш. Преди две-три години обаче успя да намериш оригинала на изображението върху нея. Всъщност успя да се сдобиеш с копие на въпросната картина. Трябва да е някъде тук. — Остави чашата си върху порцелановата линейка и изгледа Реми с любопитство. — Защо? Спомни ли си нещо?

Тя поклати глава.

— Само това, че семейството я притежава отдавна.

Сибила понечи да отвърне нещо на това, но се отказа.

— За малко да забравя! Паула те търси по телефона тази сутрин.

Чула, че си се върнала, и иска да отидеш на едно камерно вечерно парти у тях. Не е ли удивително колко бързо се разпространяват новините в този град?

— Коя е Паула? — Колкото и да се напругаше, името не ѝ говореше нищо.

— Паула Майкълс. Е, беше Майкълс, преди да се омъжи за Дерил Гейлорд. Бяхте първи приятелки от детинство. Ти, Паула и Джени Д'Антон.

Реми поклати разочаровано глава.

— Не мога да си спомня никоя от тях.

— Сигурна съм, че ще си ги спомниш... с времето.

— Да... Трябва ли да се обадя на Паула?

— Няма нужда. Аз те извиних. Нали нямаш нищо против?

— Не, много добре си направила.

— Помислих си, че ще искаш да прекараш вечерта тук с нас. — Сибила забеляза нещо през прозореца. — Пристигна колата на цветаря. Надявам се цветята да бъдат по-добри, отколкото миналата седмица. Маргаритките бяха ужасно клюмнали, а венчелистчетата на лилиите бяха потъмнели по краищата. За нещастие не бях у дома, когато е идвал разносвачът. Аз никога нямаше да ги приема. Върнах се чак към шест часа и вече беше късно. А Жирар и Д'Антон щяха да дойдат на вечеря след по-малко от два часа. И тогава се заех да подстригвам потъмнените места на лилиите и да обвивам с тел клюмналите стебла на маргаритките, за да спася каквото мога и да имаме поне малко свежи цветя в къщата. А най-лошото бе, че розите не можаха да изтраят и три дена. Предупредих Роберт, че ако тази седмица цветята не са хубави, ще ги върна всичките и ще започна да купувам от някой друг. — Махна ленената салфетка от скута си и я постави на масата. — Би ли ме извинила?

— Разбира се. — Реми проследи с поглед как майка ѝ излиза. Беше изпила кафето си и нямаше никакво желание да остава сама на масата. Напусна трапезарията без определена цел, прекоси широкия централен хол и влезе в главния салон.

Въпреки изтънченото великолепиe и намека за старинност в това високо помещение то беше удобно и уютно. По масичката от времето на Наполеон III бяха пръснати списания, а някаква бяла кашмирена рокля лежеше небрежно на облегалката на викторианското канапе, тапицирано с лилав брокат. До креслото, обвито с кремаво кадифе, стоеше рамката за бродирание на майка й, а край нея — чантичката с принадлежности за шев.

В ъгъла беше разположено орехово бюро. Реми се приближи и прокара ръка по него, питайки се дали тук е писала домашните си. Загледа се през френския прозорец. Пипна бледосинкавите завеси. Усмихна се, когато забеляза стелещите се по пода драперии — типично и в същото време изтънчено излагане на показ на богатството в старите плантаторски времена и една традиция, която отново бе излязла на мода. Обърна се. Отново огледа стаята и забеляза камината от черен мрамор и яркия източен килим.

Колко ли часове е прекарала в тази стая? Сигурно стотици. Но нищо не можеше да си спомни.

С въздишка Реми излезе в антрето, над което господствуваше грациозната извивка на голямото махагоново стълбище. Погледът ѝ се плъзна нагоре към богато украсения фриз, който очертаваше тавана и изящния медальон, от който висеше позлатеният полилей. Стените бяха покрити с копринени тапети. Върху кипарисовия под бе постлан брюкселски килим.

Нещо трепна в ума ѝ и тя затвори очи. Видя същата стълба, но около резбованата балюстрада бяха увити зелени клонки. Чу кикотене и видя себе си — как тича надолу, опитвайки се да изпревари Гейб. Папа Ноел... Като малка наричаше Дядо Коледа с френското му име.

Изад булото на този спомен дойде друг. Беше сезонът на карнавалите. Тогава направи дебюта си в обществото. Видя се как се спуска по стълбите в балната си рокля от бял атлаз и дантела, общита с блестящи мъниста и изкуствени диаманти, после в друга бална рокля, украсена със снежнобели егрети и перли. За гордост и удоволствие на майка си, бе избрана за Кралица на два бала — почти безпрецедентна чест и признание за силата и влиянието на името Жарден.

Намръщи се. Опита се да си спомни какво е чувствувала тогава. Беше ли изпитвала удоволствие от светската вихрушка на партитата,

вечерите и баловете или пък бе гледала на цялата тази работа с представянето ѝ в „обществото“ като на нещо остаряло в днешния освободен свят? Нито едно от двете — беше го счела за задължение и признание за семейството ѝ.

Трябва да правиш някои неща, защото си Жарден. Тези думи изведнъж прозвучаха в съзнанието ѝ, но не можа да си спомни кой ги казваше. И въпреки това те бяха тук, звънтяха и упражняваха неуловим натиск върху нея.

Отвори очи и прекъсна очарованието. Антрето отново се превърна в антре на голяма къща, обитавано от стари призраци. Поколеба се известно време, после премина по брюкселския килим и влезе през двойната врата в кабинета.

Спря на няколко крачки от прага, оставяйки наситеният зелен цвят на стените да я обгърне. От двете страни на камината, облицована с черен карарски мрамор със сиви жилки, стояха два орехови шкафа за книги. До прозорците имаше маса от тъмен абанос. Наситените цветове, масивните мебели и тапицираните с кожа канапе и столове придаваха на помещението определено мъжка атмосфера, която ѝ харесваше.

Отиде до стария стол-люлка, обвит с тъмнозелена кожа и обкован с мед. На абаносовата масичка до него лежеше „Енеида“ на Вергилий. Личеше, че е била често прелиствана. Реми докосна леко поизтърканата корица, после улови слабия аромат на тютюн и погледът ѝ бе привлечен от ореховата стойка за лули.

През съзнанието ѝ профучаха образи. Опита се да се съсредоточи и да ги задържи. Изведнъж видя баща си, отпуснал се на стола люлка, с идеално подредена черна къдрава коса. Тъмните му очи бяха озарени от усмивка на гордост и одобрение, когато протегна ръка да поеме нещо от нея.

Лулата. Старата лула от корен на изтравниче. Мундщукът ѝ бе наполовина изгризан, а обгорялото ѝ огнище бе добре почистено. До нея имаше сребърно тъпкало с инициалите на баща ѝ — тя му го бе подарила за Коледа, когато беше на дванайсет години. Погледна към стола люлка, чувайки гласа на баща си — топъл и нежен. Обичта я облъхна — както преди толкова години.

Майка ѝ ненадейно влезе в кабинета. Носеше ваза с бели лалета, обградени от зелени клонки папрат. Когато видя Реми, тя трепна от

изненада.

— Изплаши ме. Не знаех, че тук има някой. — Отиде до масата и постави вазата в единия ъгъл. — Не са ли великолепни тези бели лалета? Роберт ги е изпратил като изкупителен жест заради провала с цветята миналата седмица. Струва ми се, че стоят идеално тук и знам, че баща ти много ще им се зарадва.

— Спомних си го, мамо! — Беше прекалено увлечена от чудото на спомена, за да се интересува от редките бели лалета. — Спомних си татко! — Вече не ѝ беше чужд, не беше непознато лице, не беше просто някакво име. — Той обичаше да ме оставя да пълня лулата му и ме научи как да натъпквам тютюна. Не даваше на никой друг да прави това — защото само аз можех да го правя както трябва. — Гледаше втренчено лулата в ръката си, а на гърлото ѝ бе заседнала буца, която дойде с откритието колко много обичаше баща си и как го обожаваше. Преди това не беше сигурна какви чувства е изпитвала към него и дали двамата са били близки. Обичал ли я е? Или цялото му внимание е било насочено към Гейб? Сега вече знаеше. — Това е любимата му лула...

— Да... за съжаление. От много години се каня да я изхвърля, но Фрейзър не иска и да чуе. Защо? Никога няма да разбере. Не е да няма други — заяви Сибила и махна с ръка към многото лули в ореховата стойка.

— Да знаеш само колко ми олекна. Много се измъчвах, че не мога да си го спомня.

Сибила се усмихна разбиращо.

— И той се измъчваше много... Сигурно си го усетила. Много се безпокоеше за теб, Реми. И се чувствуваше виновен, че сме напуснали Ница и сме те оставили сама. Когато най-накрая разбрахме, че нещо не е наред, той все настояваше, че е трябвало да предположим, защото ти никога не би напуснала яхтата, без да ни кажеш довиждане.

— Не е трябвало да се обвинява за това.

— Знам, но той се измъчваше. И това усилваше стреса. — Продължавайки да се суети с подреждането на цветята, тя поправи едно лале и премести клонче папрат. — Сигурна съм, че затова бе така остър с теб на закуска.

— Когато спорех с него за отиването в клиниката?

Сибилата ѝ хвърли изплашен поглед през рамо, после се опита да го прикрие, казвайки бързо:

— Да, и това.

— Значи имаше предвид това, дето го попитах за Броуди Донован?

— Да, това имах предвид — призна Сибилата след кратко колебание и отново се зае с цветята. — Искате ми се да не беше питала баща си за него, макар че всъщност вината не е твоя. Този Коул Бюкенън, той възкреси всичко. С какво право свали портрета на дядо ти и сложи другия на неговото място? Може би е ужасно да го кажа, Реми, но се надявам никога да не си спомниш нищо за привързаността, която изпитваше по едно време към него. Така се бях изплашила, че ще извършиш нещо безразсъдно...

— Да се омъжи за него?

Майката ѝ се извърна от вазата с лалетата.

— Реми, какво лошо има да искам да те видя безопасно омъжена за добър човек?

Реми имаше усещането, че би трябвало да използва „приемлив“ вместо „добър“.

— Мамо, как ще се омъжи безопасно?

— Сигурността не е нещо лошо, Реми. За една жена винаги е по-хубаво да обича разумно.

— Ти така ли направи, мамо? — Усети, че започва да се ядосва.

— Аз съм се посветила на баща ти и той на мен. Прекарвали сме заедно трийсет и пет чудесни години. И до голяма степен това се дължи на многото общи неща между нас — произхождаме от една и съща среда, имаме един и същ кръг от приятели...

— И едни и същи възгледи за това кой е приемлив. Извини ме, но намирам този разговор за отвратителен.

Завъртя се на пета и се отправи към вратата. Но не беше изминала и три крачки, когато майката ѝ я застигна и я хвана за лакътя.

— Много съжалявам, Реми. Наистина не исках да те обидя. — Изглеждаше искрено разкаяна. — Може да прозвучи снобски, но съм виждала какво става, когато двама души със съвсем различен произход се оженият. Виждала съм объркването, стеснителността, сковаността и доблестните опити да се изгради мост между двете нива. Често няма значение колко е вълнуващо в спалнята. В действителност тя е само

една малка част от брака. Ако бракът не може да оцелее извън спалнята, тогава изобщо не може да оцелее. Ето защо съм доволна, че не направи фаталната грешка с този Бюкенън. Разбираш ли?

— Разбирам.

— Надявам се. — Сибила постави ръка на бузата ѝ. — Знам, че си скъсала окончателно с него и съжалявам, че споменах името му.

Скъсала е окончателно с него. Всички го казваха, включително и самият Коул. Но тази сутрин на дока, когато видя контейнеровоза, тя си спомни колко силно го обичаше и колко разярена бе от подмятанията му, че неговият произход е непреодолима пречка. Спомни си и как я бе целунал. Дори сега чувствуваше тази гореща целувка.

Когато той бе вдигнал глава, тя бе видяла ослепителната му усмивка и бе заявила: „Обичам те, Коул Бюкенън. Нищо и никой не може да промени това.“

Но нещо го бе променило...

— Изглеждаш уморена, Реми. Защо не полегнеш да си починеш?

— Може би ще полегна... — Остави Сибила да я отведе от кабинета във входното антре. Реми обаче не беше сигурна, че това, което чувствава, е точно умора.

Майка ѝ спря пред стълбището.

— Ти си почини, а аз ще се погрижа за моите цветя. Когато слезеш пак долу, къщата ще е градина — каквато ми се искаше да бъде, когато ти се върна у дома.

Реми я проследи с поглед как се отправя към солариума, после се обърна и изкачи стъпалата на витата стълба. Вратата на спалнята ѝ беше отворена. Когато се приближи, чу, че някой се движи вътре, тананикайки си стара джазова мелодия. Веднага позна гласа на Нати, усмихна се и влезе точно когато жената изпя:

— Постигнах тези движения на бедрата за двайсет години.

— Само двайсет години? — подразни я Реми, докато Нати протягаше ръка към последната възглавница върху старинното легло с балдахин. — Колко жалко!

Прислужницата се сепна, погледна я, после се изправи и сложи ръце на хълбоци.

— Идваш да си полегнеш? Тогава няма смисъл да оправям леглото.

Реми погледна отметнатите завивки и струпаните на пода пухени възглавници. Вече не можеше да си се представи как лежи и се мята тук.

— Не, мисля да си взема душ и да се преоблека. — Започна да разкопчава двуредното си черно вълнено сако. Нати отново се наведе, за да махне и последната възглавница от леглото. — Ти ли вършиш цялата къщна работа, Нати?

— Аз? Да чистя тази голяма къща? — Нати метна възглавницата на пода при другите. — Няма да ми стигне времето. Не, имате приходящи прислужници, които идват два пъти седмично да чистят и мият. Аз оправям леглата, готвя и поддържам нещата в ред.

Реми свали самото си и отиде до гардероба, пресичайки обюсонския килим, чиито шарки повтаряха меките зелени и златисти цветове на стаята. Отвори вратата и влезе в широкия дрешник. Докато сваляше една закачалка, го огледа и се намръщи.

— Мислех, че тези къщи нямат килери.

— Било е ниша. Дядо ти я е преградил и превърнал в гардероб. — Отговорът на Нати бе придружен от шумоленето на чаршаф, който тя постла върху дюшека.

Реми намести самото на закачалката, закопча едното му копче и го закачи на стойката.

— От колко време работиш за семейството, Нати?

— На трети ноември ще станат двайсет години. — Приглади чаршафа и сръчно подгъна края му.

— Трети ноември... Толкова ли е паметна тази дата? — Отиде до леглото и се опря на резбованата махагонова подпора в долния му край.

— Помня я, защото постъпих на работа във вашето семейство два дни след като загубих ресторанта си, а това беше в Деня на Все Светии. — Пръстите ѝ за миг замръзнаха върху чаршафа.

— Имала си ресторант?

— Да, шест месеца. Беше много хубаво място. Кръстих го „Натали“. Смятах, че френското име ще направи по-добро впечатление на хората. — Замълча за миг, погледът ѝ се отнесе нанякъде, после се разсмя и в смеха ѝ имаше някаква горчивина. — Когато го отворих, си представях как за нула време всички заговарят за „Натали“ както за „Антоан“ или „Бренан“. Грандиозни намерения имах.

— И какво се случи?

— Фалирах. Цялото ми обучение във Франция по висше кулинарно изкуство, всичките години, през които работих в кухните на изисканите ресторанти, докато стана по-добра от главните готвачи, всичките ми мечти рухнаха.

— Но защо?

— Старата история — слагаш един мъж в кухнята и народът го нарича главен готвач; слагаш една жена в кухнята и тя е просто готвачка. А когато сложиш в кухнята чернокожа жена, всички очакват от нея негърска храна — вратни кокали, воденички, говежди опашки и мръсен ориз, а не супа от цветно зеле с хайвер, печена патица във винен сос или пирог с месо от гълъб. Фалирах, затънала до уши в дългове, с деветгодишно момиченце на ръце. Баба ми беше работила близо четирийсет години у дядо ти. Тя ми намери тази работа и оттогава съм тук.

— Съжалявам, Нати!

— Така става понякога...

Реми поклати объркано глава.

— Как можеш да говориш спокойно за това? Трябва да си разочарована, ядосана, тъжна...

— Чувствувам всичко това и още нещо. Но просто не го показвам като вас. Хората, които са се родили бедни и са отгледани в бедност, не го показват. Това е вкоренено у нас, може би защото има прекалено много неща, които могат да разбият сърцата ни. Да се тръшнат, да избухнат, да изпаднат в мрачно настроение, това е за богатите, които могат да си го позволят.

Реми веднага си представи Коул, спомняйки си как желязно контролираше чувствата си — до такава степен, че тя се бе питала дали изобщо е способен на силни емоции. Може би Нати току-що ѝ беше отговорила.

Мислейки за Коул, тя си спомни и нещата, който ѝ бе казал за Броуди Донован и реакцията на Нати при обяснението на баща ѝ.

— На закуската, когато баща ми говореше за Броуди Донован, имах усещането, че ти не му вярваш.

— Така е. — Взе възглавниците от пода и ги постави по две една върху друга в горната част на леглото.

— Защо?

— Защото не е било така.

Реми я изгледа намръщено.

— Откъде знаеш?

Нати се усмихна.

— Хората, които влизат в тази къща през главния вход, виждат големите бели колони, махагоновото стълбище и кристалните висулки на полилея. Обаче хората, които влизат през задния вход, виждат мръсотията.

— Но защо баща ми ще ми говори нещо, което не е вярно?

— Вероятно това е случай на приемане на желаното за действително. — Придърпа юргана върху възглавниците и подпъхна края му. — Понякога на човек му се иска нещо да бъде така и започва да се преструва, че наистина е така. Много семейства пренаписват историята си по подобен начин. Виж какво се е случило навремето, когато Ню Орлиънс все още се е борил да стане град и на мъжете не са достигали жени, за които да се оженят. Френското правителство изпратило тук осемдесет и осем момичета от исправителния дом Ла Салпетриер. Седем години по-късно, през хиляда осемстотин трийсет и осма година, правителството започнало да изпраща момичета от средната класа, които имали домакински умения. Наричали ги сандъчените момичета — заради сандъчетата, в които носели вещите си. И днес би се изненадала колко стари креолски родове могат да проследят произхода си до някое от тези сандъчени момичета. А „поправителните“ сякаш са били стерилни — никое от тях няма потомство. Удивително, нали?

— Да. — Съгласи се Реми с усмивка, после отново стана сериозна. — Разкажи ми какво знаеш за Броуди Донован, Нати! Кой е бил той? Той ли е основал Кресънт Лайн? Как Жарден са придобили компанията?

Нати взе една възглавница, покрита с жълти и зелени цветя като юргана, и замълча, сякаш събираше мислите си.

— Не зная доколко си спомняш историята на Ню Орлиънс, но в началото на трийсетте години на деветнайсети век, малко след построяването на шесткилометровата железопътна линия Поншартрен между града и езерото, някои бизнесмени от новия американски квартал на града решили да прокопаят канал през блатата, за да се скъси пътят на шхуните и другите кораби от Мобил до река Мисисипи.

Събирането на средствата за десеткилометровия отрязък не било проблем. Трудността била в намирането на работна ръка, която да го прокопае. Тогава законът вече забранявал да се докарват негри роби от Африка, което означавало, че можели да купят само от тези, които вече са в страната. Като се вземе предвид, че за тази работа били нужни хиляди, ставало прекалено скъпо — особено след като знаели, че много от робите щели да умрат при прокопаването.

— Защо?

— Помисли си колко мизерни са били условията — знойна горещина, дълбока до кръста тиня и блатни насекоми, да не говорим за змиите и алигаторите. И не забравяй, че в ония времена жълтата треска е била бич за Луизиана. Чак в началото на следващото столетие откриват, че комарите я пренасят. Преди това повечето хора мислели, че се предизвиква от „изпаренията“ на блатистите земи. И така, решили, че негрите роби са прекалено скъпи за работа на такова място. Не след дълго в Ню Орлиънс започнали да пристигат кораби, натъпкани с ирландски работници.

— Броуди Донован бил петнайсетгодишен, когато се озовал тук заедно с баща си и трима от братята си, за да работят на прокопаването на канала. След година загубил единия си брат и баща си. За седемте години на работа хиляди умрели от холера и жълта треска. По едно време имало толкова много трупове, че просто ги извозвали с колички и ги хвърляли в гробове покрай бреговете. — Нати се замисли за момент. — Колкото и невероятно да ни изглежда сега, в ония времена общо взето никой не го било грижа, че някой ирландец е умрял. На разположение винаги имало друг, който чакал да заеме мястото му.

— Когато завършили окончателно Ню Бейсин Канал, Броуди Донован бил на двацет години. Тогава започнал работа на пристанището. — Нати подпря възглавницата на лицевата дъска на леглото. — Според баба ми той за пръв път замечтал да притежава собствен кораб още по време на пътуването си от Ливърпул до Ню Орлиънс. Може и да е било така, но мисля, че си е останало само една мечта до момента, в който се озовал на брега на Мисисипи.

В крайчеца на устните ѝ се появи една забележима усмивка, погледът ѝ се отнесе нанякъде.

— А речният бряг на стария Ню Орлиънс е бил гледка, която заслужавала да се види. Наричали го „главната улица на света“.

Кораби с всякаква големина и от всякакъв вид — клипери, океански шхуни, пощенски съдове, катери, параходи, рибарски платноходки, плоскодънни лодки — били наредени покрай дигата. Вероятно Броуди Донован е виждал как пристигат с балите памук, разговарял е с моряците, чувал е за големия товар, който чака нагоре по течението, за да бъде превозен до Ню Орлиънс и по-нататък. Гледал, слушал и... превърнал мечтата си в план.

— След като поработили около една година на брега, той и братята му напуснали Ню Орлиънс и отишли нагоре по реката до Байю Сара. Там сключили договор с местен плантатор да изкоренят дърветата от един участък от неговите владения срещу дървения материал. От него сами построили плоскодънен съд. После го натоварили с памук и се спуснали по Мисисипи до Ню Орлиънс, където продали товара заедно с плавателния съд. Веднага се върнали обратно нагоре по реката и повторили операцията. След три такива курса купили един стар параход. Две години по-късно купили втори, а на всяка следваща година още по един. Накрая, през хиляда осемстотин четирийсет и седма, Броуди се сдобил с първия си океански кораб — някаква шхуна. Това било началото на Кресънт Лайн.

— Звучи като американската мечта.

— И си е така. След няколко курса с шхуната продал речните си кораби и купил още морски. Вече имал четири. Забележително постижение, ако се вземе под внимание, че преди по-малко от петнайсет години газел в тинята на канала.

— Но как Жарден са придобили параходната компания? И защо Коул ми каза, че името ми би трябвало да бъде Донован, а не Жарден?

— Заради Адриен.

— Коя е Адриен?

— Адриен Луиз Мари Жарден. Като онези тъмнокоси и чернооки креолски хубавици, описани в романите. Родителите ѝ умрели, когато била невръстно дете. Тя и по-големият и брат, Доминик, били отгледани от дядо им, Емил Гаспар Жарден, и от една тяхна леля — стара мома, която наричали леля Зизи.

— Трябва да си наясно, че Жарден са били в Ню Орлиънс почти от самото му начало, от хиляда седемстотин и осемнайсета. Когато Броуди Донован се запознал с тях, те притежавали доста имоти в

града, банкови акции, памучна плантация в община Фелисиана, две захарни плантации на юг от Батън Руж и много други по-дребни имоти.

— Значи били богати?

— Едно от най-богатите креолски семейства в града — изсумтя Нати.

— Ти каза, че Броуди Донован се е запознал с тях. Кога е станало това?

— Запознал се с Адриен — поправи я Нати. — Годината била хиляда осемстотин петдесет и втора...

13.

Гордите мачти на океанските параходи образуваха до дигата цяла гора. Палубите и подвижните мостчета кипяха от сновящи хамали, чернокожи моряци се клатушкаха под тежестта на товарите, капитани крачеха нетърпеливо, работници търкаляха бали памук нагоре по платформите, бригади от пресовани ги натъпкваха, други просто се шляеха. И навсякъде цареше шум — непрестанен, оглушителен шум, какофония от викове, ругатни, свиркания, смях, хвалби, песни, звънци и гърлени параходни сирени.

Вятърът беше напоен със сладникавата миризма на меласа и лютеше от подправките. От време на време раздухваше кичурчета памук от натрупаните по дигата грамади от бали и осейваше с тях въздуха.

Броуди Донован наблюдаваше. Блъсканицата, врявата, миризмите и бликащата енергия му бяха по-близки от собствения му дом. Махна за поздрав на капитана, който стоеше на палубата на „Кресънт Глори“, после обърна гръб на гледката и стисна малкия плосък пакет, който носеше в лявата си ръка.

Право пред него бяха скупчените постройките и тесните улички на стария френски квартал, който продължаваше да бъде бастион на аристократичните креолски родове. Канал Стрийт — наречена така от времето, когато Ню Орлиънс е бил ограден с крепостни стени — бе неофициалната разделителна линия между старата част и забързания и шумен американски квартал, превърнал се в търговски център.

Седалището на Кресънт Лайн се намираще от американската страна. Но днес трябваше да изпълни една поръчка във Вийо Каре.

Затова закрачи надолу по полегатия насип на дигата, покрай бараките с ламаринен покрив, в които бяха складирани евтини дрънкулки за моряците, пълните с ожаднели клиенти кръчми и сергииите със стриди. Улицата бе задръстена от фургони с товари — речната търговия бе превърнала Ню Орлиънс в град на колите, теглени от впрегнати едно зад друго мулета.

Докато се провираше между тях, Броуди разменяше непринудено поздрави с някои познати каруцари със силен ирландски акцент. „Хей, О’Шонеси, защо си държиш главата така? Да не си препил снощи?“; „Макклийн, кажи на хубавата си булка, че ще се отбия да похапна от кифлите ѝ — когато не си вкъщи, разбира се!“; „Това синина ли е, Долан? Пак ли си забравил да се прибереш навреме?“.

И му отговаряха по подобен начин: „Леле, сякаш не си ти — трябва ли сега да ти викаме Ваша Чест?“; „Я го виж какво палто е навлякъл? Много фантазе!“; „Какво носиш в този пакет, Донован? Дантелени кърпички.“

В закачките им обаче имаше обич — обич и гордост, че се е издигнал, но не ги е забравил. Подобно на Броуди, коларите бяха ирландци, оцелели при прокопаването на „проклетия ров“, както наричаха канала.

Той наистина може и да беше един от тях, но беше различен. И разликата не идваше само от елегантността на черния редингот и брокатеното сако, нито от черната шапка с плоско дъно и блестящите ботуши. Тази разлика я имаше още по времето, когато ходеше като тях с оръфани дрехи.

Броуди все още изпитваше силна привързаност към събратята си и имаше своите, макар и редки, моменти на мрачна потиснатост. Обичаше да се смее и бързо избухваше. Страстно отстояваше своята независимост. Тази нужда от свобода се бе насочила по друг път и бе обърнала мислите му.

Бе работил в мръсотията и калта на рова, бе мирисал зловонието на блатото и гниещите трупове, бе заспивал, облян в пот. Но нито веднъж не бе мислил като останалите за зелените долини и искрящите потоци на Ирландия. Това, което го бе крепяло и му бе давало сили да превъзмogne потта, изтощението и смъртта, бе мечтата, че един ден неговите кораби ще плават по канала, който копае... Кораби като онзи, с който бе доплувал до Америка.

След като остави лудницата на брега зад себе си, Броуди навлезе в стария квартал. Погледът му се плъзна по трите нови островърхи кули на катедралата Сейнт Луис, които бяха заместили старите камбанарии и бяха променили силуета на мястото. Промяната се подсилваше и от наскоро добавените мансардни покриви на Кабилдо и Презбитер — две еднакви триетажни постройки от червени тухли и

ковано желязо в стил ренесанс с великолепни апартаменти на горните етажи. Броуди беше сигурен, че това няма да са последните промени на стария „Армейски площад“. Напоследък много се говореше, че името му ще бъде сменено с „Джексън“ в чест на героя от битката при Ню Орлиънс. Американците вече имаха мнозинство в градския съвет и щяха да се погрижат за това — напук на креолите.

След няколко крачки кулите не се виждаха вече, а от двете страни на тясната улица се заредиха фасади с гладка гипсова мазилка в прасковени, сини и розови оттенъци. Над тях властваха високите двуетажни галерии с железни филигранни парапети. Броуди вървеше под сянката им, спомняйки си мрачната зимна влага.

Товарните коли трополяха по мръсните улици, от време на време минаваха и елегантни каляски, теглени от расови коне. Някакъв бял надзирател с камшик следеше как група оковани негри — вероятно заловени избягали роби — почистват дренажните канавки до кипарисите.

Броуди продължи по тухления тротоар, покрай спретнатите магазинчета и бараки за роби със здраво зарешетени прозорци, покрай сергиите за плодове и цветя по ъглите, покрай пътиниците, които гледаха захласнато обновения град, покрай младите, богато облечени синове на аристократични креолски семейства, тръгнали може би на урок по фехтовка при някой от многото учители, които имаха школи на Иксчейндж Стрийт, или просто да пийнат чаша кафе с приятели. Съзря една невероятно хубава мулатка с кожа като слонова кост. Тя носеше ярка шарена кърпа, увита около главата. Беше навела скромно очи. Атлазените ѝ дрехи и бижутата си стояха в малката ѝ къщурка до отбранителния вал, очаквайки нейния бял любовник. Броуди докосна с ръка периферията на шапката си и кимна за поздрав на някаква млада креолска госпожица и нейната придружителка. Забеляза обаче как веднага отместват поглед от него и прошепват „янки“.

Креолите от Луизиана делеяха всички американци, независимо от техния произход, на две категории: хората от неграмотната недодялана тълпа от брега на реката бяха „кентъки“, а останалите — търговците, плантаторите, богатите и образованите — „янки“. На първите обръщаха студено гръб, а що се отнася до вторите — времето, преобладаващият им брой и най-вече икономическите обстоятелства постепенно ги бяха принудили да се отнасят толерантно с тях. Затова

имаха вземане-даване, пиеха заедно кафе и посещаваха едни и същи обществени мероприятия, но рядко ги канеха на обяд или вечеря в домовете си. Наистина имаше бракове между янки и креоли, но Броуди бе забелязал, че в повечето случаи те бяха от полза за креолското семейство — или им носеха желаните владения, или защитаваха интересите им.

Американците и креолите бяха представители на две абсолютно различни култури. След почти петдесет години обаче те се бяха научили да живеят съвместно — предпазливо понякога, друг път със сблъсъци, но винаги в съревнование, макар и неуловимо.

За разлика от повечето си съотечественици от американския квартал, Броуди лека-полека бе научил креолския диалект, въпреки че често смяташе за по-полезно да се прави, че нито го говори, нито го разбира. Освен това се беше научил да контролира нетърпението си и да не дава зор на събеседника си при вземането на решения по делови въпроси. В резултат на това голяма част от сделките му се сключваха във френския квартал и Европа. Наистина имаше много работа в Квартала, но невинаги с аристократи.

На ъгъла един сляп негър свиреше на цигулка. Къдравата му сива коса бе изложена на слънчевите лъчи, широкополата му мека шапка бе на тротоара пред него, а очилата му с черни стъкла частично закриваха дълбоките белези от рани около очите. Броуди спря и пусна един долар.

— Мерси. — Старецът се поклони с глава веднага щом чу звъна на сребърната монета.

— Как си, Кадо? — обърна се Броуди на френски към свободния негър.

Чувайки гласа му, той бързо вдигна глава.

— Мичи Донован — обърна се към него с негърското „мичи“ вместо „мосю“, продължавайки да движи лъка по струните, без да изпусне нито една нота, — старият Кадо е добре, особено днес. Слънцето приятно сгрива старите ми уморени кости.

— Някакви клюки?

— Много плач и молитви в къщата на Готие на Роял. Младият мичи Готие се обиди от нещо, казано от някакъв плантатор нагоре по реката. Срещнаха се по здрач под дъбовете. И сега кръв блика от раната на младия мичи, където рапирата прониза гърдите му.

— Пробит бял дроб — промърмори Броуди, после попита:

— Нещо друго?

Кадо се ухили.

— Мичи Варние от плантацията на Джулиан загуби снощи петдесет хиляди на карти. Мисля, че днес ще продава памука поевтино.

Броуди се усмихна едва забележимо.

— Хубаво свириш, Кадо! — Пусна още два долара.

— И вие, мичи Донован, и вие — изкиска се старият негър и веднага подхвана бърза ирландска мелодия.

Броуди изчака до бордюра да минат две тежки коли, после слезе на разкаляната улица и подвижна. Каруцарят опъна юздите и започна да ругае мулетата на келтски. Броуди се качи на стъпалото, стиснал здраво под мишница пакета, и извади от вътрешния джоб на редингота си молив и хартия.

— Фланъри, би ли свил до кантората на Кресънт Лайн, за да предадеш тази бележка на брат ми Шон? — Надраска набързо нещо, сгъна листа и го подаде, без да обръща внимание на ядосаните викове и размаханите юмруци на другите каруцари, също принудени да спрат.

— Дължиш ми едно уиски, Броуди Донован — заяви червенокосият Фланъри.

— Предай я в ръцете на Шон до десет минути и ще ти купя бутилка. Но да не кажеш на жена си?

— Дадено! — Изплющя с камшика над дългите уши на мулетата, плесна ги с юздите по задниците и ги пришпори с викове и ругатни, крещейки „варда“ на фургоните отпред.

Броуди пресече улицата и стигна до магазина за шапки им галантерия на мадам Ридо. Малката табела на прозореца обещаваще последната парижка мода, а изпълнението на това обещание бе загънато в пакета под мишницата на Броуди — рисунки на най-новите модели от Франция, само отпреди две седмици, пристигнали с неговия кораб „Кресънт Глори“.

Влезе и затвори вратата след себе си. Веднага се отправи към вътрешността, търсейки да зърне къносаната коса на собственичката, която непрекъснато сменяше мазната си усмивка на продавачка с надменния вид на купувачка. Най-напред улови блещукането на кадифе с наситен тъмночервен цвят. После видя една млада жена.

Беше с гръб към него и пробваше шапки пред огледалото. Забеляза две неща едновременно: тънката ѝ талия, подчертана от бухналата пола на роклята ѝ и смолисточерната ѝ коса вместо типичния тъмнокафяв цвят при повечето креолки. Явно имаше примес от испанска кръв.

При следващата си крачка Броуди зърна отражението ѝ в огледалото и рязко спря, зашеметен от съвършените черти на овалното ѝ лице, което досущ приличаше на камея, и спокойното ѝ живо изражение. Гледаше я втренчено, искаше да разбере коя е, но в същото време не можеше да помръдне от мястото си и да откъсне поглед от нея.

Адриен Жарден потисна една въздишка на недоволство, остави шапката с връзки и взе друга — от коприна с бисерен цвят, украсена с венец от кадифени листа, цветя и ленти. Нахлузи я, оставяйки отначало лентите да висят, после ги завърза хлабаво на фльонга. Завъртя леко глава, за да се огледа отстрани и тогава забеляза другото лице в огледалото — лице на мъж. За секунда очите ѝ се впиха в неговите. Малка бръчка се появи между тъмните му вежди, той оцени с поглед шапката и поклати леко глава в знак на неодобрение.

Адриен веднага прекъсна зрителния си контакт с него и се съсредоточи върху собственото си отражение, настръхнала от раздразнение поради дързостта и невъзпитаността на мъжа. Без съмнение янки! Нима си мислеше, че за нея има някакво значение мнението му?

На всичко отгоре обаче установи, че и тя самата не харесва шапката. Но я задържа дълго на главата си. Играеше си с лентите. Подпъхна един кичур коса и поправи друг. За да се разбере, когато накрая я свали и остави настрана, че решението ѝ не е било повлияно от неговата реакция. През цялото време се преструваше, че не забелязва отражението му в огледалото и че не разглежда с периферното си зрение широкото му чело, леката чупка на иначе правия му нос, добре оформената му брадичка, високите му скули, ясно очертаната му челюст, махагоновочервената му коса и тъмнокафявите му очи. Безпристрастността ѝ я накара да се съгласи, че той е красив — с онази груба, сурова, типична за янките красота.

Адриен взе поредната бяла копринена шапка, украсена с атлазени рози и бяла дантела, питайки се какво прави този мъж в магазина на мадам Симон. Съпругата си ли придружаваше? Или

сестра си? Или пък своята любовница? Последното ѝ се стори най-вероятно. В него имаше нещо авантюристично, което сигурно го подтикваше да се показва пред хората с нея.

Като въртеше глава наляво-надясно, оглеждайки се, Адриен изследва внимателно цялото помещение. И видя само леля Зизи, заета с мъчителното решение кой чифт ръкавици да си купи. Сякаш щяха да подобрят външния ѝ вид. Горката леля Зизи бе наследила силно стърчащия нос на дядо — на него той наистина придаваше аристократичен вид, но на нея... Адриен осъзна защо леля ѝ така се бе привързала към нефритенозеления абсент.

Огледа пак собственото си отражение и откри, че отново си задава първоначалния въпрос: какво правеше този янки сам в магазина на мадам Симон? Имаше ли вземане-даване със собственичката? И от какъв вид? Беше прекалено добре облечен за дребен търговец.

С нараснало любопитство Адриен пак се съсредоточи върху неговото отражение. Отново срещна очите му и отново видя лекото свиване на вежди и поклащане на глава, с което не одобряваше и последната шапка. Пак се направи, че не го забелязва. Даде си сметка, че е съвсем лесно да отиде до някое друго огледало, но това щеше да бъде признание, че е видяла интереса му, а не ѝ се искаше с нищо да показва, че присъствието му я засяга. Винаги беше най-добре да игнорираш янките.

Само от опърничавост реши да пробва една особено грозна шапка с широка периферия, при което се усмихна и хвърли бърз поглед на Броуди. Той бе свел очи, сякаш криеше настроението си, но устата му се бе извила в усмивка и на бузите му се бяха появили две много привлекателни гънки. Отново поклати глава, но този път по-скоро като израз на веселото си настроение.

Прикривайки собствената си усмивка, Адриен свали шапката и взе друга, която ѝ бе харесала по-рано — с воалетка от черна дантела, което предизвикваше лек театрален ефект. Пробва я и веднага я одобри. Беше сигурна, че дори онзи янки ще се съгласи с избора ѝ. Но когато погледна крадешком към отражението му в огледалото, то беше изчезнало!

Изненадана, Адриен стрелна очи през рамо към мястото, където бе стоял. Нямаше го. Осъзнала какво е направила, тя отново се обърна към огледалото, зашеметена от странното разочарование, което изпита.

Секунда по-късно бе още по-изненадана да открие, че той стои пред нея.

— Тази шапка е много привлекателна — каза той на френски с американски акцент. Гласът му бе нисък и плътен. — За съжаление скрива очите ви. А съм сигурен, че са ви казвали колко красиви очи имате — като море в лунна нощ.

Тя не отговори. Честно казано, Броуди щеше да се изненада, ако беше отговорила. Добре възпитаните креолски госпожици не разговаряха с непознати, а тя несъмнено бе добре възпитана. Но не беше нужно да отговаря, защото имаше много изразително лице.

Беше възвърнала самообладанието си със забележителна бързина, след като отначало се бе вдървила от изненадата да го види толкова близо до себе си. Нямаше никакво издайническо изчервяване от неудобство, нито капчица тревога в очите ѝ. Беше останала на мястото си. Дали от засегнато честолюбие? Или от гордост? Или от любопитство? Броуди не се интересуваше особено от причината. Тя беше тук и го слушаше.

Шапката с воала бе сменена от една бяла сламена капела с периферия. Венец цветя обграждаше плоското ѝ дъно, а отстрани се спускаха розови атлазени ленти. Вместо да я превърне в изображение на девствената невинност, шапката я правеше още по-съблазнителна и все пак... в нея нямаше и следа от кокетство.

Този път Броуди поклати отрицателно глава.

— Съгласен съм, че периферията ще пази лицето ви от слънцето, но също така ще държи на разстояние мъжа до вас. Не бих желал да я носите, ако вървите с мен под ръка.

Отново забележката му бе посрещната с мълчание. Тя махна сламената шапка и я смени с друга с бели щраусови пера. Броуди се намръщи в знак на пресилено неодобрение.

— Това със сигурност ще гъделичка носа на мъжа и ще превръща всяка негова дума в кихавица.

Тъглчетата на устните ѝ се извиха в неуловима усмивка. На Броуди не му и трябваше повече.

Когато свали шапката, тя машинално вдигна ръка и приглади косата си. Това привлече погледа му към черната лъскава маса, сресана на път и прибрана на малък нисък кок.

— Честно казано, мадроазел, никога не трябва да криете косата си под шапка. Тя самата е украшение, като воала на звездна нощ — промълви той нежно.

Адриен спокойно си сложи собствената кадифена шапка с наситен тъмночервен цвят и без да го поглежда, застяга връзките под брадичката си.

В този миг мадам Симон изникна откъм задната част на магазина, хвърли поглед върху Броуди и се втурна напред, като в изражението ѝ се смени цяла гама от чувства — от ужас и ярост до паника и обида.

— Извинете ме, че се забавих, госпожице. Ако този джентълмен ви е досаждал в мое отсъствие...

— Напротив, мадам Симон — отвърна момичето на безупречен английски. Гласът ѝ беше равен, нежен и официален. Тя може да прави каквото си иска с мъжете, помисли си Броуди. — Струва ми се, че по-скоро аз съм го обезпокоила. — Броуди се усмихна и едва се въздържа да не отметне назад глава и да се разсмее на тази проникателна и предизвикателна забележка. Тя наистина го бе обезпокоила... по най-възбуждащия начин. — Ще ме извините, мадам, струва ми се, че леля ми свърши с покупката си.

С тези думи се завъртя грациозно и се отдалечи. Мадам Симон тръгна след нея, но Броуди я хвана за ръката.

— Представете ме!

— За бога, не разбирате ли... — запротестира шепнешком тя.

— Представете ме — повтори тихо той, после повдигна пакета, който носеше. — Представете ме, или тези рисунки ще се озоват на тинестото дъно на Мисисипи, вместо в задната ви стаичка. И за ваше сведение, „Морска звезда“ се е повредила при буря и е акостирала принудително в Хавана. Ще я ремонтират една седмица. Което означава, че вашата конкурентка, мадам Трюсар, ще получи със закъснение копията на последните модели.

— Една седмица... — промълви възбудено тя.

— Представете ме!

Възможността да открадне цяла седмица в това състезание победи колебанието дали би било благоразумно да удовлетвори молбата му. Обърна се, закрепил една усмивка на лицето си и отиде

заедно с Броуди до младата жена и нейната придружителка на неопределена възраст и със съвсем различно лице.

— Мосю Донован, позволете ми да ви представя мадам Жарден и нейната племенница, мадмоазел Адриен Жарден. Мадам, това е мосю Броуди Донован — собственик на параходната компания Кресънт Лайн.

Мадам Жарден го изгледа подозрително.

— Янки?

— За съжаление, да. Не можах да предотвратя това трагично обстоятелство, свързано с раждането ми. Надявам се, че няма да ми се разсърдите, мадам, мадмоазел. — Поклони се първо на едната, после на другата и улови веселата усмивка на одобрение, появила се на устните на Адриен Жарден, както и тъмния блясък в очите ѝ, който разкриваше недвусмислен интерес.

— Приятно ми е, мосю Донован — кимна тя с глава в отговор на официалното представяне.

— Да, приятно ми е, мосю — неохотно повтори леля ѝ. — А сега трябва да ви кажем сбогом.

— Не сбогом... довиждане. Ще се видим пак — заяви Броуди, гледайки право в Адриен Жарден с ясното съзнание, че търпението му ще бъде подложено на тежка проверка. Когато младата жена и леля ѝ излязоха от магазина, той се обърна към собственичката: — Жарден? Къде съм чувал това име?

— Сигурно сте чували името Емил Гаспар Жарден. Говори се, че притежава половината от Вийо Каре и дузина плантации до реката. Адриен е негова внучка. Е, представих ви. А сега ми дайте пакета.

Той ѝ го подаде.

— Но чухте старата врана, лелята — продължи тя, разкъсвайки опаковката. — Вие сте янки. А Емил Жарден се придържа към старомодното отношение към американците.

— Ще видим... — Знаеше, че има някакъв начин, че винаги може да се намери някакъв начин.

След като остави мадам Симон да проучва внимателно рисунките, Броуди излезе от магазина и се спря, взирайки се в отдалечаващата се фигура в тъмнорвено. До ушите му достигнаха звуците от цигулката на Кадо. Обърна се, пресече улицата и отиде до слепия цигулар.

— Емил Жарден, Кадо? Къде живее?

— Искаш да знаеш нещо за него? — сепна се старецът и изпусна една нота.

— Искам да зная всичко за внучката му Адриен. Ходи ли на пазар? Ако ходи, кога? По едно и също време ли? В театъра и операта, къде обикновено сядат? Какви покани е приела? На кои балове и маскаради ще присъства? Искам точните дати и часове.

— Но такива подробности...

— Слугите ги знаят, а те могат да бъдат поощрени да говорят. — Този път не пусна монети в шапката на Кадо. Вместо това пхна няколко сгънати банкноти в джоба на палтото му.

14.

Нати се отдалечи от леглото и взе атлазената рокля, която Реми бе метнала върху страничната облегалка на канапенцето по-рано тази сутрин.

— И така Броуди Донован получил подробни сведения за ежедневните занимания и планове на Адриен. — Занесе роклята в дрешника и я закачи на ватираната закачалка отзад на вратата. — През следващите две седмици той наредил нещата така, че пътищата им да се срещнат няколко пъти. Два пъти се оказвал под аркадата на Френския пазар точно когато тя пристигала с леля си. Присъствал и на литургията в катедралата Сейнт Луис, която посещавало нейното семейство. Щом разбрал, че има проба при мадам Трюсар, изчакал идването ѝ в едно кафене наблизо и я срещнал случайно на улицата. А пък в операта...

— В ония времена всяка седмица в „Театр д’Орлеан“ представяли четири опери — две драматични и две комични. Щом научил на кои опери ще ходи тя, Донован тутакси се снабдил с места на първия балкон. Баба ми каза, че между действията дори посетил ложата ѝ. Разбира се, не успявал да говори с нея всеки път, когато случайно я срещал.

— Но Адриен трябва да е насърчавала това преследване и да се е досещала, че тези срещи не са случайни. — Реми прегърна с ръка колоната на леглото и седна, набръчквайки юргана, който Нати така старателно бе пригладила.

— Разбира се, че се е досещала. Няма съмнение, че той я е привличал не по-малко, отколкото тя него. Една от причините вероятно е била, че се е различавал от младите креоли, които е познавала. Обличал се е добре, но не е бил денди; не е бил свадлив самохвалко, мислещ само за честта и дуелите; и е спазвал тогавашните правила за добро държание, но без да им робува. А това, че е бил янки, вероятно му е придавало допълнително сладостта на забранения плод. И още нещо — сви рамене Нати, — не мечтае ли всяко младо момиче някой

път в живота си да срещне зашеметяващия мъж — смел и красив, готов на всичко, за да стане то само негово? Времената може и да се менят, а и хората с тях, но не и мечтите им за любовта — това важи и за мъжете, и за жените.

Реми не можеше да го оспори.

— И тъй — продължи Нати, — след тези случайни срещи Броуди научил, че Адриен ще ходи на бал в хотел „Сейнт Луис“. Там се провеждали почти всички креолски светски събирания. Американците пък организирали своите партита в хотел „Сейнт Чарлз“ в американския квартал. Този „бал на хайлайфа“ изисквал специален подбор.

Броуди Донован вероятно е използвал всичките си връзки и възможности за натиск в Квартала, за да попадне в списъка на поканените. А след това е трябвало и да плати доста за оказаната привилегия. До голяма степен той е действувал така при преследването на Адриен Жарден, както при изграждането на параходната си компания — без да обръща внимание на времето, усилията, цената или риска...

Високите колони обграждали прочутата ротонда на хотел „Сейнт Луис“. Бежово-розовият мраморен под блестял под високия купол на изящния декоративен таван. Посетителите били не по-малко елегантни.

Носейки задължителните бели ръкавици и черен фрак върху бяла жилетка, Броуди си наля бренди на полирания мраморен бар и разсеяно го разклати в чашата си. Обърна глава и отново хвърли поглед към входа, без да обръща внимание на бодването на твърдо колосаната си яка.

Ритъмът на музиката се забърза — оркестърът свиреше кадрил. Броуди огледа редицата от танцуващи — не вярваше, че би могъл да пропусне пристигането ѝ, но въпреки това реши да направи проверка. Доволен, че тя не е между танцуващите, премести отново поглед върху гостите, сновящи насам-натам. Бял атлаз, кремава тафта, пастелна коприна, цветя, блестящи мъниста, дантели, пайети... Но нито следа от чернокосата и черноока Адриен Жарден.

Отпи глътка бренди и хвърли поглед на групата, която току-що влизаше. Разпозна един плантатор и семейството му — имението им беше нагоре по течението на реката — и понечи да се обърне, но тогава забеляза застарялата жена в бежова рокля. Прическата ѝ с розови дантелени панделки не можеше да прикрие оредяващата ѝ сива коса. Киселата и доста тъжна леля на Адриен.

Секунда по-късно плантаторът и семейството му поеха надясно и той я видя — черната ѝ коса бе вдигната; отстрани бе затъкната с кървавочервена роза; корсажът на копринената ѝ рокля разкриваше закръглените ѝ светли рамене. Изведнъж нервността и нетърпението му се изпариха.

Остави чашата си обратно на бара и замръзна, забелязал мъжа до нея — слаб и елегантен в черното си вечерно облекло. Беше със смолиста коса и тъмни очи. Имаше лека прилика с Адриен. Доминик Жарден — единствен внук на Емил Жарден. Наследникът на рода.

Броуди задиша малко по-леко. Според Кадо Доминик беше истински креолски денди. На двайсет и пет години той вече имаше зад гърба си дузина дуели и се смяташе, че само учителят му по фехтовка може да му съперничи в бойните умения. Освен това, двамата с Адриен бяха изключително близки. Говореше се, че той се гордее с красотата ѝ и е готов на всичко, за да защити репутацията ѝ.

Броуди замислено взе пак чашата си с бренди. Досега трябваше да се съобразява с лелята придружителка. Нея не му беше трудно да надхитри. Галската ѝ пестеливост бе пословична в Квартала и често просто трябваше да изчака, докато тя започне да се пазари с някой търговец, след което Адриен беше на негово разположение. Кадо твърдеше, че със спестените пари старата мома тайно си купува абсент.

За съжаление Доминик Жарден нямаше подобни слабости. Напротив, говореше се, че е умен и бърз като рапирата си — подходящ наследник на семейния жезъл, човек, с когото трябва да се действа открито. Броуди отпи последна глътка от брендито, остави го на бара и започна бавно, като че ли случайно да се придвижва в тяхната посока.

Щом Адриен влезе под ръка с брат си, погледът ѝ непрекъснато се движеше, внимавайки да не пропусне поздрава на някоя дама, и през цялото време продължаваше да се усмихва любезно. Живите звуци на кадрила изпълваха залата и се издигаха над весело бърбрещите

гласове и шумоленето на тафта, атлаз и коприна. Шепотът на нейната рокля се губеше сред тези звуци, а широкият кринолин създаваше впечатлението, че тя безумно се плъзга по блестящия мраморен под.

Тук-там се протягаха ръце в ръкавици и спираха брата и сестрата.

— Адриен, да можеше да види майка ти колко хубава си станала!

— Ах, мила, сякаш вчера беше малкото момиченце, което идваше да поспи в нашата ложка в операта!

— Доминик, нали не си забравил дъщеря ни Жизет?

— Къде е дядо ти? Надявах се да го видя тази вечер.

Доминик обясни, че нещо спешно е принудило дядо му да отиде в една от техните плантации нагоре по реката, но нямало да стои там дълго — може би един-два дни.

После отново продължиха разходката си под галериите.

Последните тактове на кадрила заглъхнаха. Адриен наблюдаваше как танцуващите напускат площадката. Беше леко напрегната и стискаше дръжката на затвореното си ветрило. Погледът ѝ следеше лицата на мъжете, облечени в задължителните черни вечерни облекла, без да признава пред себе си, че търси някого.

Преди дансингът да се е опразнил напълно, оркестърът поде валс. Доминик се обърна към по-възрастната жена до себе си.

— Хайде, лельо Зизи! Позволи ми да изиграя първия си танц с теб.

— Прекалено стара съм, за да ме въртиш — изръмжа тя презрително, но очите ѝ се изпълниха с признателност и обич. — Ти изпълни вече дълга си, като ме покани.

— Сега обаче страдам, че отказваш да танцуваш с любимия си племенник.

— Хм, ти си единственият ми племенник. И страданието бързо ще изчезне, ако се поогледаш наоколо. А за мен ще бъде по-добре да седна до стената заедно с останалата стара гвардия. Но ако държиш да бъдеш мил, донеси ми по-късно чаша абсент.

С тези думи тя се присъедини към другите матрони. Така щеше да прекара цялата вечер — сред клюки и забележки, кисели като самата нея. Адриен отново си даде сметка за самотността на леля си, на която бе отредена ролята на възхвалявана прислужница в къщата на баща ѝ.

— Ти почти я накара да се усмихне! Тя те обожава!

— Това лошо ли е? — Доминик отметна назад глава, уж обиден.

— Много. Толкова жени те обожават... Ще се пръснеш от суетност.

Вместо да продължи с добродушните шеги, Доминик стана сериозен.

— Не толкова мен обожават тези жени, колкото името Жарден и богатството, което се крие зад него.

Адриен го погледна. Забележката му ѝ напомни какви задължения и отговорности щяха да се стоварят един ден върху неговия гръб — товар, за който го подготвяха още от люлката.

На колко ли години беше, когато за пръв път осъзна, че никога нямаше да заеме в живота на дядо си важното място, което заемаше брат ѝ Доминик. Тя беше неговата наслада, а Доминик — неговият наследник. Чрез него Емил Жарден щеше да се обезсмърти. Чрез него името Жарден щеше да продължи да съществува. Така стояха нещата, а тя обичаше прекалено много брат си, за да негодува.

Проследявайки чистите линии на профила му, Адриен обяви:

— Всяка жена, което те гледа и вижда само това, не е достойна за теб.

— Сестричката ме ласкае? — Доминик повдигна вежда в престорено учудване. — Питам се какви ли още изненади ще ни поднесе тази вечер?

— Да се надяваме, че ще са много. — Адриен отново се обърна към танцуващите двойки и плъзна поглед по множеството гости. С крайчеца на окото си зърна нещо червеникаво и лъскаво — наситено и тъмно като махагон. Той беше тук! На по-малко от десет метра. Разменяше шеги с мосю Русо. Задържа за миг погледа си върху него, със задоволство забеляза колко великолепен е в официално облекло — бяла вратовръзка, затегната в малък възел на гърлото му, и черен фрак, който чудесно подчертаваше широките му рамене. Отмести поглед. Вече се чувствуваше ободрена и развеселена. Усмивката ѝ стана по-широка. — Може да има и чудесни изненади!

Макар че се стремеше да не гледа към него, не изпусна момента, в който той се насочи към нея. Продължи обаче да се преструва, че не забелязва приближаването му, но наблюдаваше със задоволство как

другите жени обръщат глави и му хвърлят любопитни възхитени погледи.

Изчака да влезе в обсега на страничното ѝ виждане и чак тогава позволи на блуждаещия си поглед да срещне неговия. Видя многозначителното пламъче в кафявите му очи и се зачуди дали изобщо е успяла да го заблуди.

— Мосю Донован — поздрави го тя първа.

— Мадмоазел Жарден. — Наведе почтително глава, погледът му се задържа върху нейния, секунда по-дълго, отколкото благоприличието позволяваше, сетне се премести върху брат ѝ — отново спазвайки условностите.

— Доминик, позволи ми да ти представя мосю Броуди Донован. — Адриен бързо и обиграно изпълняваше формалностите. — Моят брат Доминик Жарден.

Почувствува студенината в отговора на брат си и видя ръкостискането на двамата мъже. Изкусните въпроси, които Доминик зададе, и подходящите отговори на Броуди Донован бяха точно такива, каквито бе очаквала.

През последните две седмици Адриен бе събрала малко сведения за този човек и бе научила, че той е спечелил уважението на няколко изтъкнати бизнесмени от Вийо Каре — всички те ценяха неговата вежливост, търпение и търговска проникателност и винаги добавяха: „Да бяха всички янки като него.“

Но Адриен вече бе разбрала, че макар и да беше се приспособил към техния начин на живот, той не го бе възприел. Изобщо не приличаше на младите креоли, които тя познаваше — никога не беше мазно ласкателен, никога не се хвалеше и перчеше като петел, никога не гледаше похотливо като самозваните донжуани, от които я полазваха тръпки, различни от вълнението, което пораждаха у нея живите весели очи на Броуди Донован.

В неговите очи имаше прямота. Така един мъж гледа една жена, която желае и иска непременно да има.

— С ваше разрешение, мосю Жарден, бих искал да изиграя този танц с вашата сестра. — Погледна я по този начин.

Тя почувствува и погледа на Доминик върху себе си, обърна се да го посрещне и с едва забележимо кимване потвърди съгласието си.

Лицето на брат ѝ стана замислено и малко намръщено. Но после се усмихна и кимна на Броуди Донован, че няма нищо против.

— Имате позволенията ми.

Броуди ѝ предложи ръката си. Тя отпусна своята върху ръкава му и се остави да я поведе към площадката за танци. Когато се обърна с лице към нея, виждаше само широките му рамене и бялата му батистена риза. Почувствува здравата хватка на пръстите му и топлия натиск на ръката му върху извивката на кръста си. Обемистата ѝ пола ги държеше на разстояние. Вдигна поглед — към гладко отсечената линия на челюстта и брадичката му, после към устата му, извила се в топла, предразполагаща усмивка.

— Танцувате добре, мосю Донован. — Срещна вторачения му поглед и изпита приятно безпокойство.

— За един янки, искате да кажете. — Ъгълчетата на устата му се извиха в усмивка.

Адриен се засмя.

— Танцувате добре — изобщо.

— Един комплимент от прелестната мадмоазел Жарден.

— Наведе глава към нея в знак на мълчалива благодарност, после в очите му проблеснаха весели пламъчета. — Само едно нещо би ми доставило по-голямо удоволствие тази вечер.

— И какво е то, мосю? — поде тя закачливия му тон.

— Една целувка от устните ви.

За миг свали поглед към устата му и за миг си представи... А гласно попита:

— Как имате дързостта да ми говорите така?

— Как имате дързостта да слушате? — отвърна той, хвана я здраво за кръста и я завъртя няколко пъти, което ѝ отне дъха и не ѝ даде възможност да му отговори.

Песента свърши, но фразата не я напускате. „Една целувка от устните ви“, „Една целувка...“ „Целувка...“. Думите отекваха в главата ѝ всеки път, когато срещнеше погледа му, всеки път, когато танцуваше с него, всеки път, когато си помислеше за него.

Той пак и пак идваше да я покани на валс и тя пак и пак отиваше с него на площадката за танци, а натискът на ръцете му, плавните му стъпки, лицето му — всичко това ѝ беше вече близко.

— Съзнавате ли, мосю, че танцуваме заедно за дванайсети път тази вечер? — Усещаше любопитните погледи на околните.

— Значи сте ги броили? — Той ѝ се усмихна. — И аз ги преброих толкова.

— На хората започва да им прави впечатление.

— И какво от това. Каквото и да си мислят, то може би е вярно. — Забави стъпките и се огледа крадешком. — Уморихте ли се да танцувате, мадмоазел Жарден?

— Защо?

— Елате с мен! — Броуди я изведе от дансинга, сякаш да спреш да танцуваш по средата на валса е най-естественото нещо. Без да бърза, той я преведе през кръга от зрители и Адриен видя, че се насочват към изхода, излизащ на Сейнт Луис Стрийт. Не каза нищо, когато пръстите му стиснаха малко по-силно ръката ѝ, за да спре за миг. Пак се огледа крадешком, после отново я поведе към изхода. Размениха си заговорнически погледи, след което се измъкнаха от балната зала и тръгнаха бързо покрай модните магазини. Леля ѝ би се шокирала, но сега не я беше грижа за това.

Музиката и гласовете вече почти не се чуваха. Отново ръката му я спря. Тя се завъртя с лице към него и изпита едно възхитително усещане за грях особено като видя как я гледат очите му. Намираха се пред входа на един магазин. Адриен сложи ръце зад гърба си и се опря на стената.

— Не трябваше да ме водите тук...

Той подпря ръка на рамката над главата ѝ.

— Не трябваше да идвате. Защо дойдохте?

— Исках да остана насаме с вас...

Чу как той си пое дъх. Погледът му се закова на устните ѝ. Виждаше как устата му се приближава и клепачите ѝ бавно започнаха да се спускат. Миглите ѝ се докоснаха при първия горещ допир на устните му, който бе лек и изследващ. Дъхът ѝ се сля с неговия. Сетне устата му покри целите ѝ устни с нежна, но възбуждаща целувка.

Когато той вдигна глава, през нея мина тръпка на съжаление. Бавно отвори очи и го погледна. Изненада се, че не я е взел в ръцете си. Само устните им се бяха срещнали. Между двамата все още имаше разстояние. Взираше се в лицето му, търсеше отговор за това

напрежение, което я бе обхванало. Неговите очи на свой ред сезираха в нейните.

— Адриен...

Почти едновременно с това ръцете му се обвиха около нея, дръпнаха я към него и устата му отново се озова върху нейната. Дълбоко в съзнанието си отбеляза, че не му е разрешавала да я нарича с малкото ѝ име. Но този янки явно не беше от ония, дето чакат разрешение. Той взимаше онова, което поискаше — и сега взимаше тази целувка.

Ръцете ѝ се обвиха около него, пръстите ѝ се заровиха в косата му. Гореща вълна премина през нея, но тя не се и опита да разбере откъде е дошла. Вниманието ѝ бе погълнато от прекалено много други открития — неговата дълбока целувка бе отключила и извадила наяве силните и страстни чувства, които бе крила у себе си.

Когато отдели устни от нейните, тя го гледаше мълчаливо и усещаше прекрасен вътрешен трепет.

— Смятам, че е време да говоря с дядо ви.

— Да! Той не е в града. Чакаме го да се върне в понеделник. — Вдигна ръка и прокара пръсти по линията на устата му, припомняйки си усещането на неговите устни върху своите. — Получихте целувката си. Удоволствието ви от вечерта трябва да е пълно.

— Да, но сега животът ми не е пълен. — Хвана пръстите ѝ и ги притисна до устните си. — Да се връщаме на бала, преди да съм започнал да се държа като янки и да ви отвлека.

По обратния път Адриен несъзнателно вървеше с високо вдигната глава, изпълнена с тайно задоволство от женствеността си. Когато се върнаха и Броуди предложи да ѝ донесе чаша шампанско, тя се съгласи, доволна от възможността да остане за малко сама и да подреди тези нови усещания. Но този момент се оказа съвсем кратък, защото се появи Доминик.

— Изглеждаш много щастлива!

— Да. Мосю Донован ще поиска разрешение от дядо да ме посети.

Изгледа я потресен.

— Адриен, да не си си загубила ума? Та той е янки!

— Знам!

— Дядо ще...

— ... ще повилнее, ще повилнее, ще призове на помощ всички светии, ще гледа сърдито ден-два и накрая ще даде разрешение — довърши уверено Адриен.

— Как можеш да бъдеш толкова сигурна?

— Доминик — смъмри го тя с усмивка, — кога дядо ми е отказал нещо, което съм поискала?

— Но ти никога не си поисквала да приемеш един янки!

15.

Стените на къщата на Роял Стрийт ечаха от яростта, изливаща се в библиотеката на втория етаж. Полилеят в стаята потреперваше от гневните гласове. И това започна секунди след като Броуди Донован бе безапелационно изгонен от къщата.

Емил Жарден стоеше пред масата с отметната назад посивяла глава. Хлътнолите му очи не блестяха от любов към внучката му, която бе насладата на старините му, а горяха от гняв. Ръцете му не се протягаха към нея да я погаят по косата или по бузата, а цепеха въздуха от негодувание. Гласът му не й говореше нежно, завършвайки всяко изречение с „малката ми“ или „милинката ми“, а плющеше с галска невъздържаност.

И преди това Адриен бе виждала дядо си ядосан, дори побеснял, но никога дотолкова, че лицето му да стане червено, а вените на врата му да се издуят. Това обаче не я беше изплашило, напротив, нейният гняв се надигаше, за да се сблъска с неговия.

— Трябваше да покажеш поне елементарна учтивост и да го изслушаш!

— Да изслушам какво? Още обидни заявления, че се интересува от теб? Не! Никога! Бог да ме убие, ако му позволя още веднъж да произнесе името ти! Не! Вратите на къщата ми са завинаги затворени за този американски варварин!

— Нямах право!

— Имам всички права! Това е моята къща.

— Тя е и моя!

— Но ти си ми внучка. Ще правиш каквото ти казвам. Забранявам ти да говориш повече с този мъж!

— Забраняваш ми?! Защо? — Ръцете й се свиха в юмруци. — Защото е янки? Това твое предубеждение към американците е отживелица. Те са тук! Дори ти имаш вземане-даване с тях.

— Да, имам вземане-даване с тях. Дядо ми пък е имал вземане-даване с индианците. Но както той не ги е пускал в къщата си, така и

аз няма да позволя на този янки да влезе в моята!

— Не е справедливо!

— Млък! Вече обявих решението си. Не подлежи на обсъждане!

А сега, марш в стаята си!

— Не съм вече дете, дядо. Аз съм жена.

— Жена, която така глупаво е позволила един сладкодугмен янки да ѝ завърти главата. Това дете твоята леля Зизи ти е позволила да говориш с този... този... мъж е оскърбление, а това, че не благоволи да ме осведоми, е непростимо. Няма да го виждаш повече, Адриен. И точка!

— Не, не си прав.

— Не ме предизвиквай!

Адриен осъзна, че е прекалено сърдита, за да го увещава, и че той е прекалено сърдит, за да слуша. Завъртя се рязко на пета и излетя от стаята, затръшвайки вратата след себе си, после се поколеба. Усецаше тишината в къщата. Припомни си злоещото спокойствие преди бурята.

Нещо помръдна. Адриен се обърна и видя в ъгъла черно кожата си прислужница Сали Мей. Припряно повдигна полите си и бързо и безшумно пресече хола — в противоположната посока на стаята си. Младата тъмнокожа жена излезе насреща ѝ, поглеждайки с тревога към вратата на библиотеката. Адриен я улови за ръката и я повлече към главния салон, далеч от всякакви погледи.

— Сали Мей, видя ли накъде се отпрати мосю Донован?

— Да, миси. Зави и като че ли тръгна към Канал.

Адриен се опита да си спомни преди колко време беше това. Пет минути? Със сигурност не повече от десет.

— Искам да го потърсиш, Сали Мей, и да го доведеш обратно тук.

— Тук? — отдръпна се тя изплашено. — Но мичи Жарден... Той казва...

— Знам какво каза! Но ти ще направиш каквото аз казвам. Доведи го тук. Ще го посрещна на алеята за колите. Върви. Бързо!

Къщата на Жарден имаше два входа. Първият представляваше официален портал между две полуколони, с няколко стъпала от

тротоара и ветрилообразен прозорец отгоре, вторият беше за коли, с тежка двойна врата, която водеше към тунел, покрит с калдъръм. Той завършваше с две високи железни порти с декоративни елементи, отвъд които се простираше двор с богата растителност и фонтан.

По средата на тунела имаше сводест вход и вито дървено стълбище към втория етаж. Там чакаше Адриен — разтревожена и неспокойна.

Най-сетне тъмнозелената врата се отвори и Сали Мей влезе предпазливо. На раменете си носеше шал, а на главата — шапка, чиито краища стърчаха във въздуха като рога. Щом видя Адриен, тя се обърна и даде знак на някого да я последва. Секунда по-късно Броуди влезе и мина встрани, давайки възможност на Сали Мей да затвори вратата след него. Когато тръгна към Адриен, тя забеляза сковаността в изправената му стойка, свидетелство за едва контролиран гняв, а когато се приближи, видя и суровото му изражение, и студения му поглед. Поколеба се, защото се досещаше колко обидно и презрително е било държанието на дядо й, когато го е изгонил от къщата.

Спря пред нея.

— Твоята негърка ми каза, че искаш да ме видиш. — Гласът му също беше суров и студен.

— Да. — Отмести се, за да може Сали Мей да се качи по стълбите. — Ти си говорил с дядо...

— Той не ми разреши да те посетя.

— Зная. Забрани ми и да разговарям с теб. — Взря се в лицето му, търсейки някакъв проблясък на познатата топлина. — Смяташ ли, че това е краят? Ще изпълниш ли заповедта му?

Погледът му се впи в нея, мрачен и сърдит. Адриен осъзна, че цялата суровост идва от гордостта му.

— Не! Никога!

Протегна ръце към нея, а тя пламенно се хвърли в прегръдките му и вдигна глава, за да получи жадуваната целувка.

— Има начин. Трябва да има начин!

— Да! — Тя се отдръпна, защото искаше да види лицето му. — Дядо ми е... упорит човек. Но той ми желае доброто. Смята, че ме закриля. Трябва да го накарам да разбере, че не желая да ме закриля от теб, Броуди.

Лицето му изрази нещо като усмивка.

— В устата ти името ми звучи като музика.

— Нима? — Засмя се тихо и задъхано, ободрена от копнежа, появил се отново в очите му. Изведнъж чу гласа на леля си откъм двора и я обхвана тревога. — Трябва да си тръгваш... преди някой да ни види. — Хвърли неспокоен поглед през рамо. — Ще говоря с дядо. Не сега. След един-два дни, когато ще е по-спокоен — довърши тя, подканвайки го пак да си върви.

— Познаваш ли слепия цигулар Кадо? Свири на ъгъла на Роял и Сейнт Филип.

— Негърът? Виждала съм го. Но не знаех името му.

— Ако искаш да се свържеш с мен, остави съобщение при него, той ще се погрижи да го получи. — Отвори вратичката, но се спря на прага. — Ако нямам известие от теб, ще дойда направо тук.

— До една седмица. Не повече.

Бурята бучеше зловещо, а поройният дъжд пълнеше осеяните с боклук канавки и мръсотията се носеше по улиците, превръщайки ги в блато. Малкото хора, осмелили се да излязат навън по неотложни причини, се движеха до сградите, но и издадените галерии не можеха да ги защитят от водната стихия.

Подслонила се под свода за коли, Адриен наблюдаваше улицата. Наметало с качулка от импрегниран плат покриваше главата и роклята ѝ.

Редки коли браздяха дълбоката кал по Роял Стрийт и още поредки пешеходци прибягваха по тротоара. Никой не забелязваше откренатата вратичка и жената, която стоеше зад нея — тихо, спокойно и решително.

Появи се закрит файтон, теглен от два дорести коня. Приближи тротоара и спря до канавката. Вратичката се отвори. Адриен изскочи от укритието си и се озова вътре, преди кочияшът да е слязъл да ѝ помогне.

Чу се изплющяване на камшик и колата потегли. Вътре Адриен отметна качулката си и срещна погледа на Броуди. За миг се зачуди защо не изпитва нито неудобство, нито тревога, нито вина, а само някаква спокойна увереност. Той не каза нищо. Чакаше тя да заговори първа.

— Дядо остава непреклонен. Забранява дори да се спомене името ти.

— Това не променя чувствата ми...

— Нито пък моите!

Броуди се поусмихна.

— В такъв случай ни остава да постъпим като янките — да избягаме.

— Не! — Вече бе премислила и отхвърлила тази възможност. — Бягството е признание, че вършиш нещо лошо, признание за вина и срам. Не чувствавам подобни неща с теб.

— Не мога да не се съглася, но няма да позволя дядо ти да ни раздели. Това ти е ясно, нали, Адриен?

— Да.

През следващите шест дни Адриен разполагаше с много време за размишление — за тях двамата, за себе си, за живота и за това какво иска от него. Видяла бе самотното съществуване на своята леля, изолацията на неомъжената жена, зависимостта ѝ от милосърдието на някой роднина. Видяла бе нещастни бракове по сметка — напрегнатостта и раздражението на младите съпруги, които се преструваха, че не знаят за любовниците на своите съпрузи в къщичките на Рампарт Стрийт. Открай време тя бе твърдо решила да се омъжи по любов. И никога не се бе съмнявала, че ще стане така. Тя беше Жарден, а Жарден не се нуждаеха от бракове по сметка, за да увеличат влиянието си.

Никога не ѝ беше хрумвало, че може да се влюби в някой янки. И никога не бе подозирала колко дълбоко вкоренена у дядо ѝ е омразата към янките.

Два пъти миналата седмица се бе опитала да го придума, но и двата опита бяха завършили с караница. Реши да престане, защото още една кавга само би го ожесточила. А сълзите и молбите не помагаха пред него — той не обичаше слабостта, дори у жените.

Макар Доминик да ѝ съчувствуваше, той не я подкрепяше — напротив, съветваше я да приеме това, което дядо им считаше най-добро за нея. А що се отнася до леля Зизи — тя беше жена. Дядо ѝ никога не би се вслушал в нейните думи.

Нямаше обаче да отстъпи пред него! Никога нямаше да се подчини.

Оставаше ѝ една-единствена възможност: да направи така, че дядо ѝ да осъзнае, че за нея ще бъде най-добре да се омъжи за Броуди Донован.

— Ще се виждаме колкото е възможно по-често, Броуди. — Завъртя се на седалката с лице към него, протегна ръка и докосна бузата му. — Засега ще трябва да го правим по този начин...

Лицето му трепна от раздразнение.

— Нима се надяваш, че той ще промени мнението си.

— С времето ще го промени — усмихна се тя уверено.

Броуди я погледна, бавно поклати глава, а устата му неохотно се изви в усмивка.

— Защо ли се съгласявам? Каква магия си ми направила?

— Броуди? Нима си мислиш, че само ти си омагьосан?

Отмести ръката ѝ от лицето си, поднесе я към устните си и целуна центъра на дланта ѝ.

— След колко време трябва да те откарам обратно у дома?

— Съвсем скоро — каза тя със съжаление. Вдигна очи към тапицирания таван на файтона и се заслуша в барабаненето на дъжда по покрива. — Щом спре, улиците ще се изпълнят с хора.

Той също съзнаваше, че това ще увеличи риска да я видят как излиза от колата му.

— Само да знаеш как се изкушавам да кажа на кочияша да продължи, как се изкушавам да те отвлека и никога да не те върна обратно. Не ми стигат само пет минути с теб, Адриен.

— Ще имаме време. Започнах да прекарвам вечерите сама в стаята си, оттеглям се веднага след вечеря, отказвам да ходя на всякакви събирания, дори в операта. Дядо мисли, че се цупя, и аз не се опитвам да го разубедя. — Замълча за миг, учудена от собствената си смелост, но без изобщо да постави под съмнение решението си. — Вечер няма голямо движение по улицата, малко хора биха обърнали внимание на минаваща или спряла за малко кола. Тогава ще имаме време — два, може би дори три часа.

Броуди свъси вежди от изумление от умния ѝ план и привидно непоклатимото ѝ спокойствие. Бунтовете срещу семейния диктат бяха голяма рядкост в аристократичните креолски семейства. Това, че тя беше с него в тази кола без придружителка, показваше удивителна смелост. Но да предложи да се среща с него през нощта... сама... за

няколко часа... и при толкова строгото възпитание, което бе получила. Запита се дали тя не вярва прекалено много в неговото джентълменско благородство... Нима не разбираше, че ако той беше джентълмен, никога повече нямаше да я види?

— Има ли някакво място, където бихме могли да се срещаме? Аз не знам такова.

— Аз знам. Моят дом. На около четири километра.

Поколеба се за миг, после се усмихна.

— Искат ли да видят дома ти...

— Кога?

— След един-два дни. Ще ти изпратят съобщение.

16.

Полумесецът и блещукащите звезди осветяваха елегантните къщи с обширни морави отпред, които бяха изникнали в гористите околности на града, построени от преуспели американци на мястото на стара плантация. Величествените редици от високи колони в коринтски и дорийски стил привличаха погледа. Широките галерии с парапети от желязна дантела бяха заимствани от креолите. Самите къщи бяха пригодени към тропическия климат на Ню Орлиънс — просторни стаи, широки портали, високи прозорци с кепенци.

Броуди Донован стоеше пред прозореца в салона. Неговият дом, завършен едва преди няколко месеца, подхождаше на преуспяващ корабоприитежател. И все пак бе достатъчно само да затвори очи, за да си спомни невероятната зеленина на родната Ирландия, двустайната измазана с кал къща, оскъдната храна, грубата маса, изкърпените дрехи, стърженето в стомаха и миризмата на горящ торф в огнището. Трябваше само да затвори очи, за да си спомни тинята, която дърпаше краката му и засъхваше по дрехите и кожата му, задушавашата горещина, бръмченето на комарите, треперенето и болката в изтощените мускули и зловонието на блатото.

Нямаше значение, че всичко това бе миналото беше част от него.

Ако Адриен го беше видяла тогава, щеше да му хвърли студен презрителен поглед и да се постарее да се отдалечи по-бързо. Когато се срещаха, той никога не й споделяше тези неща. Разказваше й за Ирландия, описваше й зеленината, носовете с надвиснали над морето скали, искрящите води на изворите и езерата. Разказваше за големите бдения над мъртъвците — за плачовете в едната стая и наздравниците и закачките в другата. Разказваше й историята на създаването на своята компания, както и плановете си за бъдещето.

Всичко това бе истина. Но не цялата истина. Дали тя щеше да го разлюби, ако знаеше всичко? Затова ли се беше съгласил да се срещат тайно?

Но това беше Америка. Тук нямаше строго класово разделение; тук положението на човека не беше даденост. Всеки можеше да се издигне — и Броуди го бе постигнал. И нито дрехите му, нито къщата му по нещо отстъпваха на тези на семейството на Адриен.

Стъклото на прозореца отразяваше намръщения му поглед. Броуди се обърна, раздражен от мрачното си настроение. Причината беше ясна — Адриен закъсняваше. Погледна часовника на черната мраморна полица над камината. Колата бе заминала да я вземе преди повече от час. Дали не се беше случило нещо лошо? Защо я нямаше? Ругаеше се, че бе останал тук да я чака, вместо да отиде за нея.

Гледаше гневно богато обзаведения и все пак сякаш празен салон. Кристалните висулки на полилея засилваха светлината, струяща от свещите. Някога се бе наслаждавал на това помещение, изпитвал бе гордост от красотата му. Сега, щом видеше канапето, част от ореховата салонна гарнитура, която бе купил от Прудънт Малард, винаги си представяше Адриен. Понякога, когато беше сам, прокарваше ръка по извитата странична облегалка — там, където бе стояла ръката ѝ. И бе готов да се закълне, че разкошното червено кадифе пази следите на нейното благоухание.

Вече обаче не изпитваше задоволство от тази къща. Спомни си с каква гордост ѝ я бе показал, когато тя дойде за пръв път. Сега всяка стая бе белязана от спомена за нейната реакция — как е ахнала от възхищение, как е прокарала одобрително ръка по полицата на камината, или е направило предпазлива забележка под формата на съвет.

По дяволите, къде беше тя? Броуди отиде отново при прозореца, очаквайки да зърне колата сред нощната тъмнина. Ще дойде ли? Ще забележи ли магнолиите, които градинарят е посадил отпред на моравата или новата, застлана с плочи алея отзад?

Ярката светлина, струяща от салона, я зовеше. Адриен тихо затвори външната врата на антрето и се остави светлината да я води. Влезе и загледа с грейнали очи Броуди, който се завъртя и се вторачи в нея.

— Адриен! — По лицето му се изписа учудване. Направи крачка към нея и спря, сякаш чакаше тя да изчезне. — Не чух колата.

— Нямахте те на вратата да ме посрещнеш и си помислих, че си загубил надежда, че ще дойда. — Бързо разкопча наметалото си и го свали. — Изневиделица дядо доведе гости на вечеря. Трябваше да изчакам да си отидат и леля Зизи да се оттегли в стаята си.

— Ти си тук. Само това има значение сега.

Броуди я притисна здраво в обятията си и покри устните ѝ с пламенна нежна целувка. После прокара уста по бузата ѝ и прошепна дрезгаво:

— Много ми липсваше...

Тя затвори очи. Чувството, бликащо от гласа му, я изпълни с трепет.

— И ти много ми липсваше, Броуди...

— Последните два дни бяха истински ад. Исках да те видя, исках да те държа в ръцете си, исках да бъда с теб.

— И с мен беше същото. — Адриен потърка буза в неговата и усети гладкостта и топлината ѝ.

Броуди повдигна с усилие глава и взе лицето ѝ в ръце.

В огъня на очите му избухна искра.

— Стоях до прозореца, питах се къде си, исках да бъдеш с мен. А когато влезе през онази врата си помислих, че те сънувам. Ти си сън, Адриен — сън, който повечето мъже жадуват, но никога не виждат наяве.

— Не съм сън...

— Не си... — каза го малко неуверено, а на устните му се появи усмивка. — Но какво е човекът? Искан да достигне звездите, пък земята не му позволява. Човекът е създаден за земята, но затова пък може да гледа звездите. Когато ти изникна тази вечер, беше като избухнала звезда на моето небе... и в моя живот. — Замълча, опитвайки се да смени сериозния тон, с който изливаше силните си чувства, заговори с ирландски акцент: — Колко те обичам, Адриен Жарден.

Тя си пое дъх, мъчейки се да укроти разтуптяното си сърце и се усмихна.

— Колко те обичам, Броуди Донован.

В изпълнените му с желание очи проблеснаха весели искрици.

— Пак дръзко ми се подиграваш.

— Това не е подигравка. — Усмихна се и прокара нежно ръка по очертанието на челюстта му. Той я хвана и притисна крайчетата на

пръстите ѝ до устните си. — Обичам те. Ти си мъжът, когото искам за съпруг. Твоите деца искам да родя, в твой дом искам да живея, в твоето легло искам да спя.

За миг той така стисна пръстите ѝ, че тя си помисли, че ще ги счупи. После прошепна името ѝ и покри устните ѝ с гореща, страстна целувка. През нея отново премина силното усещане за възбуда. Сигурна беше, че отчаяно иска точно това — топлината, страстта, него.

Зацелува бузата и окоето ѝ.

— И аз те искам... Искам те.

Почувствува вълнението му. Той обаче се опитваше да се контролира. Но нямаше място за контрол в този момент на отдаване, на освобождаване на толкова дълго време сдържаните чувства. Съзнаваше това, съзнаваше го като жена.

— Искам те, Броуди. — Отстъпи назад, погледна го, хвана ръката му, пъкна я през дантелената яка на копринената си рокля и я сложи върху голата кожа. — Усещаш ли туптенето на сърцето ми? Усещаш ли трепета? Той е за теб.

Бе зашеметен. Очите му не можеха да се отделят от нея.

— Ти не разбираш какво казваш, Адриен.

Тя леко се усмихна, топло и весело.

— Ти ме сравни със звезда, но аз не съм нещо, на което да се възхищаваш отдалече. Аз съм жена, която иска да бъде обичана от един мъж — от теб. Звездите са горе, Броуди. Ние сме тук.

— Да — промълви задъхано той, а ръката му се плъзна понадолу, върху гърдата ѝ. При това докосване Адриен издаде едва доловим звук на удоволствие. — Ние сме тук...

Наведе глава. Устните му погалиха нейните, сетне се впиха в тях. Когато усети езика му, Адриен осъзна, че точно това искаше — ръцете му върху нейните, устата му върху нейната, мускулестото му тяло плътно до нейното. Точно това бе искала винаги.

Взе я на ръце и я понесе през салона и нагоре по витата стълба към спалнята на втория етаж. Меката светлина от лампата на нощното шкафче осветяваше леглото с балдахин, масивния гардероб от палисандрово дърво и светлосиния килим. Пусна я надолу, докато краката ѝ опряха в пода, и продължи да я целува. Усети как пръстите му откопчават роклята ѝ.

Не след дълго дрехите ѝ представляваха разбъркана купчина. Броуди отстъпи назад и я огледа — тя стоеше пред него горда, дръзка... и прекрасна. Падащата отзад светлина правеше тънката материя на ризата ѝ прозрачна. Дъхът му секна. Тя беше дребна и нежна, с тесен гръден кош, с толкова тънка талия, че можеше да я обхване с ръце, със стройни бедра. Запита се откъде се е взела тази сила в това крехко тяло и как могат тези очи да го гледат с такова желание.

— Ти си прекрасна — каза той дрезгаво, а погледът му се плъзна по косата ѝ, прибрана отзад на кок. Тя вдигна ръка, освободи я от фибите, среса я с пръсти и я прехвърли отпред през рамо. — За пръв път я виждам разпусната... Броуди прокара ръка под нея — беше като коприна. Едно от кокалчетата на ръката му неволно докосна зърното на гърдата ѝ. После краищата на пръстите му се плъзнаха по шията ѝ, а палците му подпряха брадичката ѝ. — Какви сочни устни имаш!

Той наведе глава, а Адриен затвори очи, очаквайки с нетърпение целувката му. Изненада се, когато леко ухапа долната ѝ устна. Нова сладка тръпка премина през нея, когато прокара уста по разтворените ѝ устни.

— И сладки — като мед...

Езикът му мина по очертанието им, после ги погали отвътре. Тя се олюля и ръцете ѝ стиснаха здраво тялото му. Светът зад затворените ѝ очи сякаш се завъртя от тази възбуждаща целувка. Веднага след това осъзна, че ръцете му вече не са върху шията ѝ, а отпред на ризата ѝ и я разкопчават с изненадваща сръчност.

След миг, когато и ризата отиде при другите дрехи в краката ѝ, Адриен не почувства нито стеснителност, нито неудобство. От тихото му простенване разбра, че той е повече от доволен, а и очите му го потвърждаваха.

Тогава тя пристъпи към него. Фината материя на ризата му докосна голата ѝ кожа. Обви ръце около врата му и привлече главата му надолу към устните си. Езикът ѝ започна бавна, мълчалива, съблазнителна игра. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ. Притисна бедра към него. Ръцете му продължиха нагоре по ребрата и гърдите ѝ. Възбуждаше се все повече и повече.

Обзета от желанието и тя да го докосва, издърпа ризата му от панталона, пъхна длани отдолу и ги прокара по кожата, усещайки как

внезапно мускулите на стомаха му се стягат. Той рязко хвана ръцете ѝ, отблъсна я назад и свали ризата си.

Почернялата му от слънцето кожа блестеше на светлината на лампата. Гладките мускули по гърдите, раменете и ръцете му заиграха, когато започна да разкопчава панталона си. За миг се поколеба.

— Искаш ли да загася лампата?

— Не! — Червенината по страните ѝ не беше от смущение. Когато той се изправи пред нея, тя се възбуди още повече от великолепно широките му гърди и рамене, стегнатите му източени бедра и дългите стройни крака. — Ти си прекрасен.

Сложи ръце на раменете му и усети под дланите си твърдите напрегнати мускули. Това усещане само разпали апетита ѝ. Прокара устни и език по върха на малките мъжки зърна, опитвайки топлия солен вкус и вдишвайки грубия освежителен мирис на кожата му.

Преди да успее да възрази, той я взе в ръце и я покри с жадни целувки на път за леглото. Когато се озоваха в него, устните им се сляха в нежна целувка. Ръцете им не преставаха да гаят. Нямаше припряност в действията им, само желание да си доставят най-пълно удоволствие. Това не бе обикновено сладострастие, а много силна и гореща страст.

Адриен изгаряше — топлината на тялото му я обливаше от глава до пети, влажната горещина на целувките му по лицето, устните и шията ѝ преминаваше като приятна болка по нея. Когато устните му потриха гърдата ѝ, тя изпъшка от нова експлозия на усещания, а когато засмука едното ѝ зърно, я побиха тръпки.

Броуди усещаше как тя трепери от удоволствие — удоволствие, което той предизвикваше у нея. Никога не се беше чувствувал толкова силен и толкова покорен, както сега, когато чуваше как задъхано шепне името му. Тя беше дребна, нежна и крехка, но притежаваше достатъчно сила да го разчувства и завладее. Въпреки страстта и желанието, които го заливаха, целият бе обсебен от старанието да бъде нежен с нея и да я защитава. Тя му принадлежеше и той бе решен да ѝ покаже колко хубаво може да им бъде. Изчака докато бедрата ѝ се притиснаха в него с жадна настойчивост. Ръцете ѝ отчаяно го подтикваха, а звуците, излизащи от гърлото ѝ, показваха колко силно е желанието ѝ. Тогава се отпусна удобно върху нея.

До съзнанието ѝ достигна смътното откритие, че той не ѝ тежи и не ѝ причинява никакво неудобство. Сливаха се по естествен начин, както Господ го бе пожелал. Сега тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за неговото твърдо тяло, за влажната му груба миризма, за дивия вкус на устата му — и за целувката, която я заля и повлече в някакво тъмно, тайно място, където бяха само те двамата.

— Няма да ти причиня болка, Адриен! Никога няма да ти причиня болка.

Но тя знаеше, че не е така. Неизбежно щеше да ѝ причини болка. Преди три години бе споделила с леля си историите, които бе чула от други момичета — за ужасната болка, която жената трябва да изтърпи в първата си брачна нощ, когато съпругът ѝ прониква в нея. Леля Зизи ѝ бе обяснила, че жената наистина изпитва болка при разкъсването на девствената ципа, но тази болка преминава бързо и не се повтаря. Затова Адриен не изпитваше страх.

Болката обаче изобщо не се появи. Тя го усещаше вътре в себе си, бавно и така приятно галецо. Натискът от време на време намаляваше, за да започне отново, малко по-дълбоко.

Тя не разбираше и не я беше грижа, щом усещането бе така хубаво. Болката ставаше все по-силна и по-сладка. Внезапно почувства остро ощипване, последвано от невероятно прекрасното усещане, че той я изпълва. Лекото ѝ пъшкане премина в разтърсваща въздишка. Те вече се бяха слели в едно цяло, извисени в свършено ритмична хармония.

17.

— Магнолиите... — Реми стоеше до френските прозорци и гледаше втренчено високите дървета със зелени едри листа отпред на моравата. Беше леко изненадана от откритието си. Обърна се към Нати. — Броуди Донован е построил тази къща... Никога не съм предполагала... макар и да зная, че Гардън е създаден от богати американци, никога не ми е хрумвало, че тази къща може да е построена не от някой Жарден. А трябва да ми е било ясно, че понеже са креоли, те са живели във Вийо Каре.

— Така е, това е къщата на Броуди Донован — потвърди Нати с кимване.

— Значи ние сме взели от него не само параходната компания. Как?

— Ще стигнем и до това — махна с ръка прислужницата, призовавайки за търпение. — И така, няма съмнение, че Адриен е разбирала какво прави, когато е отишла в леглото с Броуди Донован. С това не казвам, че не му се е отдала по същата причина, поради която всяка млада жена се отдава на мъжа, когото смята, че обича. Но тя е имала и други причини.

Реми се намръщи.

— Какви причини?

— Не бива да забравяш, че по онова време една жена се е компрометирала само ако постои по-дълго време насаме с някой мъж. Адриен е разчитала дядо и да открие, че се среща тайно с Броуди и да му стане съвършено ясно, че е непоправимо компрометирана. Даже би било още по-добре, ако е бременна. Представяла си е, че дядо ѝ не само ще приеме Броуди Донован, но и ще настоява да се оженят. — Замълча за момент. — Струва ми се, че Адриен си е представяла как те двамата тържествуват и над американското, и над креолското общество, водейки начина на живот, вече постигнат чрез богатството и името на Жарден.

— Явно не е станало така — предположи Реми, гледайки един молитвен стол от палисандрово дърво. Кой ли е паднал на колене пред него? Адриен? — Какво се е случило, Нати?

— Тя не е помислила какво може да стане, ако брат ѝ разбере. А точно това се случило. Вече се срещала тайно с Броуди около месец, не по-често от два пъти седмично. Когато се връщала, никога не ползувала стълбището; винаги минавала през двора и оттам влизала в къщата. Смятала, че ако я видят, ще може лесно да се оправдае с това, че не ѝ се е спяло и е излязла за малко да подиша нощния въздух...

Адриен вървеше под студения мрачен свод. Спря и се послуша. Чу тропота на копита и шума на потегляща по Роял Стрийт кола. Поколеба се малко, докато ушите ѝ свикнат с тишината, а очите ѝ — с мрака в двора отвъд високите порти от ковано желязо. Сребристият блясък на луната осветяваше зелените листа на магнолиите и проблясваше по бронзовата статуя на централния фонтан — жена с леген на главата, от който мелодично се изливаше вода. Всичко беше притихнало. Не светеше и гарсоньерата — тясното крило на главната сграда, предназначено за неженените мъже от семейството и евентуално за гости. Великите пости бяха започнали, слагайки край на оживения зимен сезон на приеми, тъй че нямаше външни посетители, а Доминик вероятно се бе оттеглил да спи.

Адриен предпазливо отвори едното крило на двойната врата и се вмъкна в градината на вътрешния двор. После тихо затвори и отметна качулката си. Опитвайки се да върви бавно, като на разходка, тя тръгна по тухлената алея около фонтана. Нощният въздух ухаеше. Орловите нокти се виеха заедно с бръшляна и покриваха високата тухлена стена отзад, маслинени и смокинени дървета, под сенките на които имаше розови храсти, а гардений и камелии оформяха цветната градина.

Когато стигна до външната стълба за горната галерия, вече се бе успокоила. Нямаше нужда да се преструва на безгрижна, докато се изкачваше, защото си мислеше за приятните два часа, които бе прекарала с Броуди и се наслаждаваше на възбуждащия спомен за това как се бяха любили.

В стаята ѝ беше тъмно, но чернокожата ѝ слугиня Сали Мей не я чакаше пред френските прозорци, за да ѝ отключи — мярка, наложена

от това, че всяка вечер, преди да си легне дядо ѝ проверяваше дали всички врати са добре залостени. Адриен почука два пъти на стъклото. Почти веднага познатата фигура на гърдестата негърка се появи, малко се засуети около резето и отвори. Адриен хвърли поглед към тъмната празна галерия, после влезе в стаята си и започна да разкопчава наметалото, за да го свали и подаде на слугинята.

От тъмнината се чу глас, нисък и зловец — гласът на брат ѝ.

— Можеш да си вървиш, Сали Мей.

Адриен замръзна и плъзна очи по тъмните очертания в стаята, за да го открие. В този миг някой завъртя намаления до минимум фитил на една лампа и ярката светлина освети Доминик.

— Мичи Доминик казва трябва да го пусна вътре — промълви изплашено Сали Мей, срещайки обвиняващия поглед на Адриен и побърза да излезе.

Адриен се обърна към брат си и несъзнателно повдигна брадичка, когато видя студеното му лице.

— Доминик — започна тя с пресилено безгрижие.

— Ти си била с онзи янки! Не увеличавай срама си с лъжи или отричане.

Остана шокирана. Как бе разбрал? Сали Мей ли я беше предала? Осъзнавайки, че в момента няма смисъл да търси отговорите, тя каза:

— Да, с него бях. Аз го обичам, Доминик.

— А дядо? — Гласът му режеше. Погледът му я пронизваше. — Как можа да излъжеш доверието му? Как можа да опозориш него и семейството?

— Любовта ми към Броуди не е позор, но дядо отказа да го приеме. Той не ми остави никакъв избор.

— И ти не ми остави избор.

Тръгна към нея. Адриен инстинктивно отстъпи крачка назад, изплашена от мъжа, в който изобщо не можеше да познае брат си.

— Какво говориш? И сега отиваш да кажеш на дядо?

Той спря на вратата.

— Никога няма умишлено да кажа или направя нещо, което ще му причини болка. Както направи ти. — С тези думи излезе и затвори вратата зад себе си.

Вярваше му. Нямахше да разкаже на дядо ѝ за срещите ѝ с Броуди Донован. Поолекна ѝ, защото си даваше сметка, че плановете ѝ щяха

да рухнат, ако дядо ѝ научеше от Доминик. Не можеше обаче да разчита, че той ще мълчи дълго.

Реши, че трябва да говори с брат си и да го накара да я разбере. Но не сега. Утре, когато той няма да страда толкова от това, което смяташе за предателство.

Не за пръв път в живота си Адриен проклинаше двойствените стандарти на обществото, което изискваше строго спазване на суровия морален кодекс от жените, но не налагаше такива забрани на мъжете, оставяйки им свободата да пият, да гуляят, да играят хазарт и да настаняват любовници — мулатки в къщичките на Рампарт Стрийт.

Когато сутринта Адриен влезе в трапезарията за закуска, на масата седяха само дядо ѝ и леля ѝ. Столът на Доминик бе празен. Поздрави дядо си и кимна на леля си, която сутрин бе винаги в кисело настроение, готова да се скара на прислужниците и при най-малкото тракане на съдовете.

— Доминик закъснява — отбеляза Адриен и седна на обичайното си място отляво на дядо си.

— Не, той стана много рано — отвърна дядо ѝ, поливайки обилно с малинов сироп сладкиша си от многолистно тесто.

— Значи е излязъл? — Адриен се разочарова, че няма да има възможност да разговаря с него насаме.

— Оседла коня си преди повече от час. Спомена, че има някаква среща.

— Каза ли кога ще се върне?

— Чак вечерта.

След закуската Адриен обмисли следващия си ход. Снощи се бяха разбрали с Броуди да се срещнат пак утре вечерта. Сега тя реши, че това няма да е разумно, преди да е достигнала до разбирателство с Доминик. От друга страна, не можеше да отмени срещата без някакво обяснение. Трябваше да уведоми по някакъв начин Броуди за новата ситуация. И то лично. Не можеше да рискува с бележка, която да попадне в неподходящи ръце.

Щом се върна в стаята си, Адриен повика Сали Мей.

— Искам да предадеш съобщение на стария цигулар Кадо. Кажу му: „Тя ще се срещне с него на пазара тази сутрин.“ — Умишлено не

спомена името на Броуди, вярвайки, че самият факт, че рискува да се видят през деня, придава важност на думите ѝ и показва, че срещата не търпи отлагане.

Чернокожата жена се отдръпна и заклати енергично глава.

— Не, миси, не мога да го направя. Ако мичи Доминик разбере, ще накара мичи Жарден да ме продаде.

Адриен не беше в настроение, за да позволи да ѝ противоречат.

— Трябва да го направиш, иначе аз ще го накарам да те продаде.

Два часа по-късно Адриен едва се влачеше зад леля си и зяпаше множеството под колонадата. Кокошки кудкудякаха от кафезите, търговци рекламираха стоката си, папагали кряскаха от клетките си, купувачи си разменяха поздравления. Всичко това я дразнеше.

Рибарите гордо бяха изложили сутрешния си улов. Сивосините риби блестяха на слънчевата светлина, стридите с твърди черупки бяха струпани на купчини, речните раци размахваха щипки, мръсносиви скариди очакваха да бъдат стотвени, за да добият възхитителен розов цвят, лениви морски раци мърдаха с отегчение. Но нищо от това не изкуши лелята на Адриен и тя продължи към отдела за плодове и зеленчуци, за да провери дали бодливите ананаси са пресни. Докато се пазареше с продавача, Адриен продължаваше скришом да гледа за Броуди. Но и тук го нямаше.

Нямаше го и при месарите, които изпълняваха поръчките на клиентите и режеха парчета от прясно закланите животни, нито при цветарите, или при грубо облечените ловци от блатото с техния пернат дивеч, костенурки и алигатори. Разтревожена, Адриен вече се оглеждаше открито. Беше ли получил съобщението ѝ?

От залата за фехтовка отекна звън на шпаги, последван от добре модулиран глас, който обяви: „Добре. Да опитаме пак.“ И отново се чу стоманеният звънтеж на срещнали се рапири.

С неприкрито безпокойство Броуди стана от стола в аскетично обзаведената канцелария на академията и отиде до прозореца, стиснал здраво ръце зад гърба си. Постоя там, без да има представа за време. Напрежението му се засилваше от звука на дрънкащите остриета.

Сетне всичко утихна. Чу се учтив ропот, после нечии стъпки приближиха. Броуди се обърна точно когато влезе учителят по фехтовка — мъж с мършаво лице и подкупващо сърдечно и приятно изражение. Под мишница носеше маската си, а в другата ръка държеше отпуснатото шпага. И все пак в стойката му имаше някаква живост, която говореше за изострени инстинкти, мускули и сетива, тренирани да реагират за части от секундата.

— Броуди, колко се радвам да те видя, приятелю. Съжалявам, че те накарах да чакаш. Рядко ми се случва да давам уроци сутрин, нали разбираш. — С ловки и изящни движения постави маската и ръкавицата на писалището, а до тях рапирата. — Искаш ли кафе? Или може би чаша вино?

— Не — рязко отказа Броуди и веднага заговори за целта на посещението си. — Нуждая се от твоя съвет, Пепе — каза той, обръщайки се свойски към именития учител по фехтовка Хосе Лула. Испанец по рождение, той се различаваше от повечето от петдесетината учители по калдъръмената улица Иксчейндж Ели. Не се обличаше екстравагантно, не се държеше като денди и не се опитваше да бъде приет в креолското общество. Нещо повече, спестяваше пари и ги влагаше в различни начинания — дъскорезница, бакалия, кланица, пивница. Така Броуди се бе запознал с него. Някога бил моряк. Сега мнозина го смятаха за най-добрия фехтувач в Ню Орлиънс.

— Искаш съвета ми? Поласкан съм, Броуди.

— Предизвикаха ме.

Казвайки тези думи, Броуди си спомни студеното изражение на Доминик Жарден, когато се бе изправил пред него преди един час до кантората на Кресънт Лайн и бе хвърлил ръкавицата си в лицето му. Без показан гняв, без думи. По най-вежлив начин, в пълно съответствие с предписанията на кодекса за дуелите.

— Бил си предизвикан? Това е чудесно, приятелю! Поздравления!

— Чудесно ли? Не виждам нищо чудесно.

— Разбира се, че е чудесно. Значи най-накрая са те приели. Не се предизвиква човек, когото не счита за равен. Кой е противникът?

— Доминик Жарден.

Черната вежда на Пепе рязко се повдигна.

— Труден противник. Участник в много дуели. Спечелил ги е всичките. Имаш късмет, че той те е предизвикал. Получаваш правото на избор на оръжието. Предполагам, че ще избереш пистолети.

— Няма да се бия с него.

Испанецът замръзна. Погледът му стана суров и студен.

— Трябва!

— По дяволите, не мога, Пепе! Затова съм при теб. Затова исках да те видя. Ти познаваш процедурите. Трябва да има някакъв начин, нещо вътре в този проклет кодекс за дуелите.

— Ако мосю Жарден се съгласи да приеме извиненията ти за това, което си казал или направил и което го е обидило, тогава няма нужда от дуел и никоя от двете страни не губи честта си. Обаче извинението трябва да бъде направено в предписания срок. Срещнете ли се на полето на честта, вече е късно.

— Можеш да забравиш за извинението — въздъхна Брудди. — Той няма да го счете за приемливо.

— Тогава трябва да се биеш с него!

— Не мога...

— В такъв случай те съветвам да се качиш на някой от корабите си и да напуснеш това място, мосю Донован, защото, ако откажеш да се срещнеш с него, значи си страхливец. И си свършен човек тук, във Вийо Каре. А ми се струва, че и американците ще загубят уважението си към теб.

— Няма да напусна!

— Ти потърси съвета ми. Аз ти го дадох. Щом се страхуваш...

— Не се страхувам от него, Пепе. Ако не беше замесено друго лице, щях да съм готов да се срещнем с него с пушки на поле колкото носна кърпичка. Но случаят не е такъв.

Испанецът го изгледа с любопитство.

— Има и друг замесен? Кой?

— Сестра му. Адриен. Възнамерявам да се оженя за нея, Пепе. Сега виждаш ли колко абсурдно е положението? Каквото и да избира, губя. Ако откажа да се срещна с него, ще ме обявят за страхливец. Не съм сигурен, че ще мога да го понеса даже след като знаая, че не е вярно. И се съмнявам, че Адриен ще понесе този срам дори и да осъзнае, че съм го направил заради нея. Ти сам изтъкна, Пепе, че ще съм свършен човек в този град, ако обаче се омъжи за мен, тя също ще

е свършен човек. От друга страна, ако приема предизвикателството, Адриен никога няма да се съгласи да се омъжи за човека, който е убил брат й.

— Убил? — засмя се Пепе Лула. — Ах, тези американци с тяхната представа, че всеки дуел трябва да завърши със смъртта на единия. Честта е защитена с първия нанесен удар, с първото пускане на кръв — едно одраскване по бузата или ръката е достатъчно. Не вярвай на историите, които сигурно си слушал. Бил съм се на много дуели и много рядко съм нанасял смъртоносна рана. Повечето ми противници продължават да се разхождат наоколо, кичейки се с белезите от срещите си с мен.

Броуди се поколеба, сетне постепенно се усмихна.

— Знаех си, че има начин.

— Но има и риск, приятелю.

— Риск, който си заслужава да бъде поет.

— Избра ли си секундант?

— Брат ми Шон, вероятно. Бих искал да бъдеш ти, Пепе, но предпочитам да не те намесвам с това.

— Може би така е по-разумно — съгласи се равнодушно той. — Обмислил ли си времето, мястото, оръжието, разстоянието?

Броуди го изгледа, леко развеселен.

— Пепе, през целия последен час съм мислил как да се измъкна от този дуел, а не как ще се бия.

— Бих ти предложил да се срещнеш с него късно този следобед — в четири или пет часа. Никога не е добре да си оставяш прекалено много време за размисъл за това, което предстои.

— Щом казваш така. — Бързината го удовлетворяваше. Искаше му се да приключи с този дуел, преди Адриен да е разбрала за него. Най-голямото му желание беше да пощади нервите й, чак след това мислеше за себе си.

— Дъбовата горичка в плантацията Алар е обичайното място. Всички го знаят. Ти също можеш да се срещнеш с него под дъбовете. — Испанецът закрачи из стаята, обмисляйки, планирайки, вземайки решения за подробностите. — Що се отнася до оръжието, имам един хубав чифт морски револвери. Боравил ли си с такива?

— Да — кимна Броуди, спомняйки си за времената по реката. Само някой глупак можеше да пътува невъоръжен на плоскодънен съд

по Мисисипи.

— Тогава можеш да използваш моите. Предлагам ти да определиш разстояние от трийсет крачки. — Поусмихна се. — В края на краищата, желанието ти не е да убиеш противника си, нали?

18.

Следобедната топлина все още тегнеше над двора, въпреки че бе почнало да се смрачава. Адриен се разхождаше по тухлената алея. Едва прикриваше тревогата си. Спря, уж да се полюбува на една червена роза, а всъщност се вслушваше внимателно в приглушените звуци идващи от улицата, мъчейки се да ги отдели от мелодичния ромон на фонтана.

Къде беше Доминик? В къщата вече светеха лампи. Ако не се върнеше достатъчно рано, нямаше да има възможност да поговори с него насаме преди вечеря. Какво да направи? Да го отложи за утре? Не беше сигурна, че нервите ѝ ще издържат.

Продължи привидно безгрижната си разходка покрай цветната градина. Изведнъж чу скърцането на високите дървени порти. Обърна се в напрегнато очакване. Чу тропота на коня и колата по калдъръма и осъзна, че това не може да е Доминик; той не бе излязъл със семейната каляска. Но кой тогава идваше по това късно време?

Един чернокож коняр притича от конюшната и задържа коня. Вниманието на Адриен бе привлечено от един нисък, малко дундест мъж, който слезе от колата. Виктор Дюмант, връстник и близък приятел на Доминик. Беше разрошен, връзката му се бе изкривила, предницата на ризата му бе изцапана. Той се обърна и замръзна, като я видя.

— Виктор? — Тръгна да го поздрави и покани в къщата, както изискваше благоприличието. Излезе през железните порти и се приближи до колата. — Радвам се да те видя. Ако идваш при Доминик, той не е вкъщи. Излезе сутринта и още не се е върнал.

— Знам. — Направи крачка към нея и отново спря. Адриен бе поразена от бледността му. Когато хвана ръцете ѝ, тя усети леденостудената му влажна кожа. Без съмнение беше болен, показваха го и очите му. — Аз... — Виктор се опита да каже още нещо, сетне млъкна и погледна назад към един друг мъж, който слизаше от колата.

— Доктор Шарон? — Адриен изгледа изненадана мъжа със сива козя брадичка. Беше с висок калпак от бобър и очила на гърбавия си нос. Носеше бастун, но не и черното си докторско куфарче — то бе на седалката в колата. — Това е съвсем неочаквано. Аз...

— Къде е дядо ви? — попита докторът, без да я поздрави. Видът му беше строг и мрачен.

— Вътре... — Смръщи объркано чело, когато той мина безмълвно покрай нея и забърза нагоре по стълбите. Обърна се към приятеля на брат си, обхваната от мрачно предчувствие. — Какво има? Какво е станало, Виктор?

Той гледаше надолу към ръцете ѝ. Стисна ги по-силно.

— Имаше дуел, Адриен — каза задавено.

Тя се втренчи в болнаво бледото му лице и изведнъж си спомни, че много пъти Доминик бе вземал Виктор за свой секундант, а доктор Шарон бе присъствувал на дуелите, за да се погрижи за ранените.

— Доминик?

Виктор вдигна глава. В очите му имаше сълзи.

— Застреляха го, Адриен.

Тя издаде тих звук на протест, очите ѝ се стрелнаха към колата — кочияшът и чернокожият коняр внимателно сваляха неподвижното тяло на брат ѝ. За миг се втренчи в лицето на Доминик и забеляза колко бледо е то на фона на черната му коса. Всичко изглеждаше така нереално. Отпъди мислите си.

— Веднага да го занесем вътре! На доктора ще му трябва куфарчето...

— Не! — Виктор не ѝ позволи да се отскубне. — Той е мъртъв, Адриен.

— Не, това не е вярно! — Тя го изгледа гневно. Как се осмеляваше той да говори такива неща!

— Мъртъв е, заклевам се.

Без да обръща повече внимание на обясненията му, тя се изтръгна от ръцете му.

— Не ти вярвам! Не е възможно! — Не видя никаква рана — отпред по ризата му нямаше кръв. Но когато прокара ръка по гладката му буза, бе шокирана от студенината на кожата му. — Това не е вярно! Не може да бъде! — Наведе се, плъзна ръка по кръста му и внезапно замръзна, усетила нещо мокро и лепкаво.

Две ръце я хванаха за раменете и тя се остави да я отдръпнат. Погледна и видя тъмночервената течност по пръстите и китката. Беше кръв, но не топла, не ярка, не... жива.

Някъде отзад се чу мъчителен стон, който приличаше повече на животински, отколкото на човешки. Адриен се обърна и видя на стъпалата дядо си, който тежко се подпираше на парапета. Сякаш пред очите ѝ се превръщаше в старец от гледката на трупа на своя внук — гордите му рамене се смъкнаха, гърбът му се преви, лицето му стана пепеляво като сивата му коса.

Бавно, бавно, сякаш за всяко стъпало му бе нужна всичката сила, която притежаваше, той слезе долу и се спря пред тялото. Погледна към доктора. Очите му бяха изгаснали.

— Кой го направи?

— Един янки.

Адриен се смрази.

— Кой? — настоя дядо ѝ.

— Броуди Донован.

— Не! — промълви тя.

Като чу името, дядо ѝ вдигна глава.

— Той жив ли е?

Докторът кимна.

— Ранен е в рамото. Нищо друго.

Адриен се опита да се зарадва, но беше съвсем вцепенена. Непрекъснато си спомняше какво бе заявил Доминик снощи в стаята ѝ: „И ти не ми остави избор.“ Трябваше да се досети! Трябваше да си спомни непреклонния кодекс на честта! Никога преди това не бе обмисляла каква би била реакцията на брат ѝ. Цялото ѝ внимание беше насочено към това, да принуди дядо си да приеме Броуди.

— Доминик... — Когато произнесе името, от гърдите на дядо ѝ се изтръгна стържещо ридание. Той се наведе, целуна бледата буза и промълви тихо и на пресекулки: — Кръв от моята кръв... Моят живот...

Видя как раменете му се тресат от беззвучни ридания. Боже мой, какво бе направила?

— Не разбирам! — Реми объркана стана от леглото и започна да се разхожда из стаята. — Нали Броуди е искал само да го рани? Какво е станало?

— Било е от онези редки неща, които никой не може да предвиди. Изстрелът на Броуди улучил Доминик в ръката, но куршумът рикоширал в костта, влязъл в тялото и преминал право през сърцето, убивайки го на място.

— Било е случайност... Ужасна случайност.

— Да, така е било.

— Сигурно Адриен е научила.

— Броуди ѝ обяснил.

— Значи тя го е видяла още веднъж. — Реми имаше чувството, че смъртта на Доминик е сложила край на техния роман.

— За съвсем кратко — на гробището Сейнт Луис, при полагането на тялото на брат ѝ в семейната гробница...

Небето бе синьо и безоблачно, слънцето грееше ярко, лъчите му се разливаха между бухналите корони на дъбове и магнолии и осветяваха измазаните с гипс „домове“ на мъртвите, построени близо един до друг в стройни редици. Те напомняха на Броуди къщите от двете страни на тесните улички във Вийо Каре. И тук, след смъртта си, както преди това в живота си, много поколения спяха под един и същ покрив.

Разсеяно намести черната превръзка, която стягаше рамото му. Очите му не изпускаха покритото с воал лице на Адриен. Тънката черна мрежа засенчваше чертите ѝ, но не ги скриваше. От това разстояние те изглеждаха като изваяни от бял мрамор — студени и безжизнени. По страните ѝ не блестеше нито една сълза.

Съвсем различна бе леля ѝ. Нейният плач не спираше, откакто бяха пристигнали на гробището. Броуди наблюдаваше как Адриен и дядо ѝ подкрепят скърбящата стара мома. У Емил Жарден не бе останало нищо от онзи аристократичен патриарх, с когото се бе срещнал преди малко повече от месец — очите му бяха безжизнени, а твърдата му стъпка се бе превърнала в тътрене.

Загледа се в тях за момент. Бяха се притиснали един до друг в черните си траурни дрехи, без да могат да намерят утеха. После Емил

Жарден направи знак на Адриен, че вече няма нужда от помощта ѝ. Тя отстъпи назад и го остави да отведе леля ѝ от мавзолея.

Тръгна след тях, после се поколеба и погледна назад към фамилиното име ЖАРДЕН, издялано над бронзовата врата на гробницата, украсена с лаврови листа и серафими. Остана неподвижна за една безкрайна секунда, сетне отмести с усилие поглед и отново пое след дядо си и леля си.

Това бе мигът, който Броуди бе чакал. Беше дошъл с надеждата, че ще успее да поговори с нея, макар да му бе напълно ясно, че каквото и да ѝ каже, тя няма да може да забрави станалото. Но трябваше да говори с нея, трябваше да ѝ каже колко много съжалява.

Хвърли поглед към сивото и обляно в сълзи лице на дядо ѝ и излезе от прикритието си, за да пресрещне Адриен. Тя се поколеба за миг и спря.

— Трябваше да дойда. Кълна се, че не го направих нарочно. — В съзнанието му отново изплува горичката от стари дъбове, обвити със сив мъх. Видя как насочва дулото на револвера си към дългата стройна фигура на Доминик, стояща на трийсет крачки, как гледа ръката му и как натиска спусъка. Видя облекчението, което почувствува, когато ръката му потрепна, независимо от болката от куршума, забил се в собственото му рамо. После изплува гледката на затичалите се към лежащото върху зелената пролетна трева тяло, шокът, когато някой извика: „Мъртъв е!“ и собствените му протести и неверие — че изстрелът му е бил точен, че Доминик е ранен в ръката. Тогава не знаеше, че куршумът е рикоширал в костта и е поразил сърцето. — Съжалявам — завърши сковано той.

— Всеки от нас си има своята причина да съжалява дълбоко. Брат ми е мъртъв. Семейството ми е мъртво. Всичко е мъртво.

Когато тя тръгна, Броуди осъзна какво е искала да каже. И разбра, че никога повече няма да я види.

— Разбира се, Адриен не е знаела колко се лъже — заяви Нати. — Не и тогава.

— Че се лъже ли? Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че е била бременна, но го е разбрала чак няколко седмици след погребението.

Реми седна на канапенцето. Парченцата от мозайката започваха да се подреждат.

— Но дори след като се е оказало, че е бременна от Броуди Донован, дядо ѝ не ѝ е позволил да се омъжи за човека, който е убил брат ѝ. И това дете е причината Коул да каже, че името ни трябва да бъде Донован, а не Жарден.

— Да, но има още нещо. Всъщност въпросът Адриен да се омъжи за Броуди никога не е бил повдиган — нито от стария Емил Жарден, нито от самата нея.

— Защо? Мислех си, че...

— Забравяш за вината, която е изпитвала. От нейна гледна точка, тя е била тази, която е убила брат си Доминик. Броуди е бил само инструментът. Като се вземе предвид колко много е обичала брат си, сам по себе си този товар е бил твърде тежък за нея. Освен това се е чувствувала виновна и че с Доминик е умряло фамилното име. Ето защо, щом научила, че чака дете, се изпълнила с надежда, дори да е била наясно със скандала, срама и позора, който ще преживее, ако роди незаконно дете.

Реми бавно поклати глава.

— Не мога да си представя, че Емил Жарден се е съгласил — не и при неговата гордост и разбирания за семейна чест. Колкото и да му се е искало родът да бъде продължен, той не би могъл да понесе унижението това продължение да дойде от незаконно дете — особено пък ако то е от Броуди Донован. Разбрал е, че Броуди е бащата, нали?

— Досетил се е. Не е било особено трудно...

— Копелето, което носиш, е от семето на онзи янки, нали? — проскърца с болка гласът му. В очите му гореше отвращение. — Същият янки, който уби Доминик. Ето защо го е предизвикал на дуел.

— Не. — Спокойствието ѝ беше като броня, която дори треперещата му ярост не можеше да пробие. Беше застанала пред него в мрачната спалня на брат си, завесите бяха спуснати. Стаята си беше същата както в онзи следобед в деня на смъртта му — дрехите за вечеря бяха поставени върху леглото, приборите за бръснене — подредени върху бюрото, легенът с вода — приготвен от слугата. Единствената промяна бяха восъчните свещи, които горяха в негова

памет върху молитвения стол. Защото тук идваше дядо й да се моли. През дните и седмиците след смъртта на Доминик той прекарваше времето си в тази спалня или в семейната гробница. Беше се изолирал заедно със скръбта си и не я споделяше с никого. През цялото това време почти не говореше с другите. На масата седеше безмълвен, втренчен в чинията пред себе си, и рядко посягаше към храната. — Доминик знаеше само, че се срещам тайно с... него. — Нарочно не назова Броуди по име и заговори бързо.

— Няма значение кой е бащата, дядо. Детето ми ще се роди Жарден и ще бъде възпитано като Жарден. Няма да знае друго име, нито друго минало. Чрез него ще се продължи нашият род.

— Чрез едно копеле. — Думите бяха изговорени тихо и натъртено.

— Не, дядо. — Тя леко и спокойно се усмихна. — Този живот, който расте у мен, е воля божия. Господ ни взе Доминик и ни даде него в замяна. — Тръгна към дядо си, вдигайки ръце, но той отстъпи назад. — Никой не може да заеме мястото на Доминик. Зная. Но Бог с Неговата мъдрост ми позволи да зачена това дете.

— За да те накаже за греховете ти...

— Не, дядо. Така ще мога да ги изкупя. Никой няма да разбере произхода на моя син. Твоите приятели знаят, че имаме далечни роднини във Франция. През май ще заминем при тях. След като синът ми се появи през ноември, ще можем да се върнем у дома... за да отгледаме детето на наша братовчедка, което е осиротяло при раждане.

И това щеше да бъде нейното наказание и нейната мъка — да не каже никому, дори на собственото си дете, че тя е неговата майка. Както и това, че до края на живота си щеше да съзнава, че тя е убила брат си.

Почукване на вратата прекъсна угнетяващата тишина.

— Влезте — изстреля нетърпеливо дядо й.

Вратата се отвори и на прага й застана чернокож слуга.

— Мичи Варние е тук — обяви Дебелия Пиер. — Обясних му, че не искате да го приемете, но той казва, че трябва да говори с вас. Нещо се е случило в старата плантация Клинтън.

— Приеми го, дядо! — След смъртта на Доминик дядо й бе спрял да се грижи за каквото и да било и беше оставил цялата отговорност да падне върху Симон Варние. — Трябва да се погрижиш

за бъдещето. Когато размислиш върху това, което ти казах, че видиш, че съм права. — Задържа още малко погледа си върху него, сетне се обърна и напусна стаята.

— Ще дойдете ли да го видите, мичи Жарден? Много е разтревожен.

Емил Жарден с нищо не показа, че го е чул. Погледът му се рееше някъде надалеч. Накрая се изправи и кимна разсеяно:

— Да, трябва да го видя.

— Разкритието за бебето действително станало причина Емил Жарден да действа — продължи Нати. — Но не заради това, което Адриен му изтъкнала.

— Какво искаш да кажеш? — попита Реми, макар да ѝ се струваше, че е намерила отговора.

— Искам да кажа, че той си поставил за цел да унищожи човека, който му отнел внука и разбил живота на внучката му.

— Кресънт Лайн! — Изведнъж ѝ прималя, усещайки, че ѝ става ясно как семейството ѝ се е сдобило с параходната компания.

— Вече се сети, нали? Разбира се, не е станало за един ден. И не е можело да стане, ако не се дадат пари, където трябва — а като се вземе предвид, че Броуди е преуспявал, трябвало е да се похарчат много пари. За да ги събере, на дядо ѝ се наложило да продаде захарните и памуковите си плантации. Докато се занимавал с това, натоварил своя човек Симон Варние да разбере с кого Броуди има вземане-даване, тук и в чужбина, към кого има дългове и колко. След няколко месеца — горе-долу по времето, когато Адриен и леля Зизи заминали за Франция, той пуснал в ход плана си.

— И Броуди не е могъл да направи нищо, за да го спре?

— Реми осъзнаваше властта и влиянието, които Емил Жарден е притежавал благодарение на отдавна установени връзки.

— Отначало той дори не разбирал какво става. Както знаеш, обичал Адриен. Тежко понесъл загубата ѝ. За известно време загубил интерес към всичко, дори към Кресънт Лайн. Когато нещата започнали да се объркват — капитаните му го напускали и отивали на други кораби, екипажите слизали на брега и не се връщали обратно, на борда на корабите избухвали загадъчни пожари, товарите се разваляли или

били повреджани, застрахователните компании повишавали рязко застрахователните вноски — той си помислил, че това е просто един период на лош късмет. След една година вече никой не искал да плава с неговите кораби, нито да превозва стоките си с тях, или да му продава. Чак тогава заподозрял нещо.

Облачното небе похлупваше Вийо Каре. Броуди вървеше по тясната уличка. В далечината танцуваха светкавици, но звукът на гръмотевиците потъваше в тропота на колите и уличния шум. Прецени с око на познавач приближаващата пролетна буря и реши, че ще се разрази след три-четири часа. Това го зарадва, защото щеше да разреши напрежението във въздуха.

Когато стигна до ъгъла, осъзна, че е забавил крачка. Рядко идваше във Френския квартал, откакто... Продължаваше да изпитва болка, когато мислеше за нея, когато виждаше местата, където се бяха срещали, когато си спомняше усмивката ѝ и черния блясък на очите ѝ. Минала бе година, а болката беше така остра, сякаш се беше случило вчера — особено тук, във Вийо Каре, където живееше тя.

Забеляза, че старият сляп цигулар е на обичайното си място. Спря се и понечи да се върне обратно, защото не му се искаше да говори с негъра. Страх го беше, че няма да се удържи да не попита за нея. Насили се да мисли за Кресънт Лайн и за своите подозрения във връзка с влошаващото ѝ се състояние — подозрения, че това е нещо повече от лош късмет.

Въпреки всичко отиде до цигулара и пусна един сребърен долар в шапката му.

— Как си, Кадо?

Старецът замръзна. Спря да свири. Не го бе правил никога досега. Броуди гледеше поразен как мъжът се навежда и претърсва шапката си. След миг му върна сребърния долар.

— Парите ви вече не са добри, мичи Донован.

— По дяволите, какви ги говориш, Кадо?

Негърът докосна с ръката си кръста му.

— Вземете си парите и си вървете. Оставете стария Кадо на мира.

За един кратък момент Броуди потисна гнева си. Раздираше го желанието да перне ръката с монетата или да размаже с юмрук студената негърска физиономия.

— И ти ли се обърна срещу мен, Кадо — промълви накрая, хвана китката му, взе долара и го хвърли в канавката.

Когато тръгна да пресече улицата, старецът прошепна:

— Четири часа. Обущарницата на Дюмен.

На улица Дюмен имаше само една обущарница — истинска дупка. Табелата до вратата удостоверяваше, че собственик е Луи Жермен, С.Ц. — свободен цветнокож. Вратата бе подпряна в отворено положение и тежкият буреносен въздух свободно влизаше вътре. Точно в четири часа Броуди пресече прага на магазина, който ухаеше на кожа и вакса.

Мъжът със смолисточерна коса и кожена работна престилка вдигна глава, поколеба се, сетне кимна към завесата в задната част на магазинчето.

Броуди приближи посоченото място и чу гласът на Кадо:

— На тезгяха вляво от теб има обувки. Разглеждай ги мичи Донован, и с нищо не показвай, че чуваш стария Кадо. Навсякъде има очи.

Броуди постъпи точно както му бяха казали.

— Какво става, Кадо?

— Спечелил си си враг. Знаех, че ще дойдеш при стария Кадо. Слушах и запомнях. Заповедта е: който има вземане-даване с теб, е свършен човек в този град.

— Чия е тази заповед? — Броуди взе една обувка. Пръстите му замачкаха меката кожа.

— Искаш да кажеш, че не се досещаш?

— Имам някои подозрения...

— Ако подозираш стария Емил Жарден, значи си прав. Работата е лоша, мичи Донован. И ще стане още по-лоша. Говори се, че той е изкупил полиците за корабите и къщата ти. Мисля, че само чака да дойде подходящият момент, в който да ти каже да плащаш.

Броуди наведе глава. Жарден щеше да изчака, докато стане сигурно, че той няма да може събере толкова пари.

— И всичко това само защото онзи проклет куршум рикошира! — осъзнаваше, че куршумът бе отнел живота на Доминик Жарден, бе

му отнел Адриен и сега щеше да му струва Кресънт Лайн. Донякъде му беше все едно. Откакто бе загубил жената на живота си...

— Подозирам, че не е само това, мичи Донован. Той не те преследва само защото си убил внука му на дуел.

Адриен? Старецът му отмъщава заради тайните срещи с нея? Душевната болка го изгаряше.

Кадо отново заговори:

— Когато се върнаха от Франция миналия декември, донесоха едно бебе, момченце. Твърдят, че нямало нито мама, нито татко.

— Чух за това — кимна с безразличие Броуди.

— Негрите от къщата казват, че миси Адриен обича това момченце като свое... — Кадо замълча за няколко секунди.

— Негрите от къщата, казват, че момченцето било с червена коса. Истинска червена коса... почти като твоята...

Щом смисълът на тези думи достигна до съзнанието му, Броуди отметна завесата, влетя в задната стаичка и хвана слепеца за яката.

— Какви ги дрънкаш? Говори ясно! Момчето мой син ли е?

— Никой друг не може да ти каже с абсолютна сигурност, освен миси Адриен, леля й и стария Емил. Факт е обаче, че тя се е чувствувала недобре, преди да заминат. Никой от слугите не е бил с тях във Франция. Но тази червеникава коса? Откъде може да дойде червена коса у един Жарден? Ако питаш стария Кадо, само от едно място — от баща му.

Броуди отпусна яката на слепия мъж. Никога през живота си не бе имал по-силно желание да повярва на нещо.

— Името му? Знаеш ли го?

— Жан-Люк Етиен Жарден.

— Жан-Люк... Люк... — Хареса му как звучи.

Но дали наистина беше негов син? Въпросът го подгони от магазинчето нагоре по улицата. Зави по Роял и спря чак пред дома на Жарден. Студен ветрец донесе мирис на дъжд. Поколеба се за малко, сетне се отправи към вратата за пешеходци, изрязана във високите дървени порти за коли. Отвори я и влезе под свода. Спусна се към стълбите, изкачи ги и се спря горе. Галерията беше пуста. Френските прозорци стояха отворени за проветрение.

Отвътре идваше неясен женски говор. Броуди се заслуша. Чу гукащия смях на бебе, проследи го до една отворена двойна врата и

влезе.

Спря за момент, за да привикнат очите му към мрака, и се огледа. Това беше спалня. Комплектът от сребърни четки и гребени на тоалетната масичка от палисандрово дърво му подсказваше, че е спалня на жена. Отново чу гукането и радостния смях — идваха от ъгъла. Забеляза високото детско креватче, обвито с дантелена мрежа срещу комари. Зад нея имаше движение — размахващи се ръчички.

Бебето седеше и го гледаше с широко отворени учудени очи. Косата му беше тъмна и гъста, с издайнически червеникав блясък. Малко се мръщеше, сякаш изразяваше досадата си, че е било изненадано, сетне хвана копринения край на едно одеяло и помахаше с него.

Броуди отметна мрежата и прокара пръст по гладката бузка.

— Юнак си ти, Жан-Люк! — Докато отдръпваше ръката си, момченцето посегна към нея и изписка от удоволствие, тъй като я хвана. После се опита да се изправи. Броуди почувствува напрежението му и се усмихна. — Малък си още.

Тогава пхна ръце под мишниците на момченцето и го изправи. После го взе — малко несръчно, дори ръката му за момент се оплете в дългата рокля.

— Някой трябва да каже на майка ти, че в това нещо приличаш на момиче — промълви Броуди и в отговор получи още един намръщен поглед. — Но като се вземе предвид колко си тежък, няма съмнение, че си момче.

Мръщенето се смени с радост. Жан-Люк се втренчи в устата и брадичката на Броуди и вдигна ръка да ги изследва. Малките пръстчета стиснаха долната му устна. Броуди се освободи и потупа леко момченцето под брадичката със собственото му юмруче. Жан-Люк избухна в смях, който премина в широка усмивка. И на Броуди му се искаше да се засмее, но удоволствието, което изпитваше, бе толкова дълбоко и толкова безгранично, че го задави. За миг притисна детето до себе си и докосна с устни слепоочието му, вдишвайки бебешката миризма на чисто.

Изведнъж усети, че го наблюдават. Погледна през рамо към вратата за хола. Адриен беше там — облечена в черно, точно такава, каквато я бе видял за последен път на гробищата. Цветът ѝ отиваше,

защото открояваше тъмната ѝ коса, черните ѝ очи и светещата белота на кожата ѝ.

Думите не идваха. Погледът ѝ се премести от него към бебето в ръцете му, после обратно върху лицето му.

— Искях да видя сина си...

Тя не каза нито дума, изражението ѝ остана спокойно и сдържано, но в очите ѝ блестеше нещо — радостни и горди сълзи. Погледът ѝ премахна всички съмнения — това беше неговото дете.

Назъбена светкавица прониза тъмните облаци и освети късното следобедно небе. Последва силен гръм, от който стъклата зазвънтяха. Жан-Люк изхлипа, долната му устна се издаде напред и потрепери. След втората гръмотевица хлипането премина в плач. Той настръхна и се извъртя, протягайки ръце към майка си. Адриен се приближи и Броуди неохотно ѝ го подаде, наблюдавайки как малките ръчички се обвиват около нея и как детето се вслушва в напевното ѝ успокояващо „шу-шу“.

След това връхлетяха вятърът и дъждът. Броуди съзнаваше, че трябва да си тръгне, но продължаваше да стои, а през съзнанието му преминаваха хиляди „ако само“ и сърцето му се късаше при всяко едно от тях.

— Адриен? — Откъм хола се чува стъпки и шумолене на коприна. — Жан-Люк ли плаче? Всичко наред ли е?

Адриен направи една крачка към вратата на хола и извика:

— Бурята го изплаши, лельо Зизи. — Погледна към Броуди. Очите ѝ го умоляваха да си върви.

Той се поколеба, после протегна ръка, погали копринената коса на Жан-Люк и прокара леко пръсти по нейната ръка, която придържаше отзад главата на бебето. Усети топлината и мекотата на кожата ѝ. Сетне рязко се обърна и излезе.

Когато напусна сушината на свода за коли, затвори вратата след себе си и се спря, съвсем забравил за пороя. Спомни си чувството, което изпита, когато държеше бебето в ръцете си, пръстчетата, които дърпаха устната му. Син! Имаше син! Закрачи по улицата. Сълзите му се смесиха с дъжда.

19.

Каляската мина през Канал Стрийт и навлезе в американския квартал. Емил Жарден седеше вдървено на кожената задна седалка, впил поглед в някаква далечна точка, без да обръща внимание на нищо наоколо. Напоследък очите му се оживяваха само когато ставаше дума за Брудди Донован. Сега се бяха оживили.

Ръцете му в ръкавици стискаха здраво бастуна със сребърна дръжка.

— Този адвокат, този... — Той направи жест с ръка, опитвайки се да си спомни името.

— Хорас Тейт — веднага му подсказа Симон Варние.

— Да, Тейт. — Ръката му се опря отново на дръжката на бастуна, който носеше повече по навик, отколкото по необходимост. Обичаше усещането за сигурност. Той беше чукчето, с което удряше по пода, за да привлече вниманието; той беше показалката, с която насочваше това внимание натам, накъдето искаше; той беше тоягата, с която раздаваше справедливост; и накрая — той беше скиптърът му. Емил Жарден черпеше сила от бастуна си.

— Този Тейт нищо повече ли не ти каза?

— Имал сведения за Кресънт Лайн. За които е уверен, че представляват огромен интерес за вас. Отказа да ми даде подробности. Недвусмислено заяви, че иска да говори лично с вас и с никой друг.

— И какво предупреждение отпрати?

— Аз го нарекох предупреждение. Мосю Тейт просто категорично посъветва да не предприемате нищо срещу Кресънт Лайн, преди да сте разговаряли с него. Изтъкна, че след като неговите сведения ви станат известни, може би ще пожелаете да действувате по друг начин.

— Чудя се какво може да означава това — промърмори Емил Жарден, а сивите му вежди се свъсиха.

Симон Варние прие буквално думите му и изказа собствените си предположения:

— Знаем, че Донован се е опитал да продаде три кораба. Може би е намерил купувач. Или пък е финансиран от някакъв неизвестен източник. Ако е така, няма да е разумно да искаме да плати по полиците, които притежавате.

— Какво знаеш за този Тейт?

— Много малко. Пристигнал е в Ню Орлиънс на първи март, преди месец. Казва, че е от Сейнт Луис, но е дошъл не с речен параход, а с кораб на Донован, който спрял в Бостън, Предполагам, че така е научил някои неща.

— Но как е научил за моя интерес към него?

— Отказа да разкрие източника си.

— Ще се наложи първо да ми го разкрие. Чак след това ще говорим за другото. — Не му харесваше, дето един нов човек в града е научил така бързо, че той е силата, която стои зад смазването на Броуди Донован — бавно и мъчително, за да почувствува болката, скръбта, унижението и срама, които той, Емил, бе изпитал. Този човек бе разбил няколко живота — неговия, на Доминик и на Адриен. Справедливостта изискваше да бъде унищожен и инструментът за това унищожение да бъде един Жарден.

Когато колата забави ход, Емил вдигна глава и огледа над стърчащия си дълъг патрициански нос редицата от набързо построени дървени сгради. Досега само два пъти в живота си бе счел, че има сериозна причина да си позволи да посети американския квартал. И двата пъти се бе заклевал, че нищо не може да го накара отново да отиде при тези недодялани, шумни американци, които винаги бързаха и искаха.

— Щом този адвокат толкова много настоява да сподели сведенията си, защо не дойде във Вийо Каре? — изръмжа Жарден, когато колата спря. — Защо трябваше ние да дойдем тук, за да се срещнем с него?

— Вече обясних — каза търпеливо Симон Варние. — Хорас Тейт е сакат. След злополука в детството, не може да ползува десния си крак. Много му е трудно да се качва в кола и да слиза от кола, не може да измине и пеша разстоянието от своята кантора до вашата.

— Мисля, че сведенията, които този човек може да ни даде, няма да имат никаква стойност.

Отвътре кантората на Хорас Тейт бе също толкова скромна и груба, колкото отвън. Орфаните юридически книги стояха на недодялани дървени рафтове, а други — в един сандък, още неразопаковани. Дъбовите дъски на голямото бюро, което господстваше над стаята, бяха издраскани. Емил Жарден тръгна право към него, без да погледне нито наляво, нито надясно. Виждаше единствено мъжа с многото лунички и гъстата сламена коса, на чието лице се появи невинна момчешка усмивка. Приличаше на младеж, току-що навършил пълнолетие, дошъл в града от низините покрай реката, чийто кръгзор е ограничен от задника на теглещото плуга муле. Това впечатление се засилваше от костюма му не по мярка и лошо завързана му вратовръзка.

— Г-н Варние, радвам се да ви видя отново — поздрави ги той по селски провлечено. — А вие трябва да сте г-н Жарден. Извинете ме, че не ставам, но с този мой крак ми е малко трудно. — Емил забеляза кривия десен крак на адвоката и двата здрави бастуна, подпрени на измазаната стена. — Моля, седнете — махна с ръка Хорас Тейт по посока на трите стола, разположени в полукръг пред бюрото.

Емил не обърна внимание на поканата и предпочете да остане прав. След като бе видял Хорас Тейт, беше сигурен, че срещата им ще е изключително кратка.

— Да не губим време, мосю Тейт.

— Съгласен съм — чу се глас някъде отзад. Жарден се обърна и се втрещи.

Броуди посрещна спокойно смаяния му поглед. Драсна една кибритена клечка и поднесе пламъка към пурата си.

— Изненада ли се?

Почервенял, Емил Жарден се обърна към адвоката.

— Какво означава това? Обида! Оскърбление! — Тропна с бастуна си по пода. — Хайде, Симон! Тръгваме си!

Обърна се и стрелна с поглед Броуди, сякаш очакваше той да го спре. Броуди само сви равнодушно рамене.

— Можете да останете, а можете и да си тръгнете. Все ми е едно. Но вероятно ще искате да хвърлите един поглед върху документите, които г-н Тейт е приготвил за вас. Може да се окажат интересно четиво.

Емил изглежда свирепо Броуди, после смушка помощника си.

— Дай да ги видя тези документи.

Хорас Тейт безмълвно ги връчи на Симон Варние, а той ги предаде на Жарден. Броуди застана от другата страна на бюрото.

— Придърпайте му един стол, Симон. Струва ми се, че ще поиска да седне.

Едва прочел първия параграф, ръката на Емил затрепери, а лицето му пребледня.

— Какво е това? — Отпусна се тежко на стола.

— Точно каквото е написано — отвърна Броуди. — След като толкова искате да съсипете Кресънт Лайн, помислих си, че ще ви е интересно да научите, че аз вече не я притежавам.

Ръцете му сграбчиха документите и измачкаха краищата им.

— Не можете да направите това!

— Вече е направено — надлежно подписано и подпечатано — махна Броуди с пурата си към листата. — Можете да доведете докрай плановете си да съсипете Кресънт Лайн. Разбира се, ще бъде интересно да се види как ще поискате от правнука си да изплати полиците. Но май забравих. Наричате Жан-Люк ваш повереник, нали така? Тогава трябва да знаете в качеството си на негов настойник, че сега той притежава една параходна компания и една къща. Ако прочетете по-нататък, ще видите, че съм определил г-н Тейт, отец Малоун и Адриен за управители на имотите, докато синът ми навърши двайсет и една години.

— Как... — Емил се задави.

— Как съм разбрал, че Жан-Люк е мой син? Доста се потрусихте, за да накарате източниците ми да замлъкнат, но не успяхте с всичките.

— Не можете да го докажете!

— Не мога да го докажа по законния ред. Но той е мой син. Аз зная това и вие го знаете. — Броуди отиде до ъгъла на бюрото. Вече бе свалил равнодушната маска.

Емил Жарден се изправи и хвърли документите на бюрото.

— Ще ви пратя в гроба за това!

— Може би. Но тази смърт — все едно дали от вашата или Божията ръка — няма да промени единственото нещо, което има значение: Жан-Люк е мой син. Може да носи името Жарден, но кръвта му е на Донован.

Емил Жарден напусна наперено стаята. Бастунът му чукаше по дървения под при всяка негова крачка.

Дразнещият сигнал на автомобилен клаксон върна Реми към настоящето.

— Значи Броуди е дарил Кресънт Лайн на извънбрачния си син? Емил Жарден не е успял да му я отнеме?

— Не че не се е опитал — заяви Нати и стана от тапицирания стол.

— А Броуди?

— Умрял през август същата година.

— Как? Дядото на Адриен ли...

— Никой не знае със сигурност. Казват, че умрял от жълта треска. Старият Бронзов Джон, така я наричали тогава. Може би е истина. През лятото на хиляда осемстотин петдесет и трета година се разрази една най-лошите епидемии, поразявали някога Ню Орлиънс. Умрели около петнайсет хиляди души. Имало толкова много тела за погребване, че чиновниците не се интересували от смъртните актове. Ето защо причината за смъртта на Броуди не е посочена. Пък и нямало достатъчно гробари. Трупали ковчезите един върху друг като щайги. Положението станало толкова отчайващо, че копаели ровове и стоварвали труповете в общи гробове. Така завършил пътя си и Броуди. Било е ужасно, ужасно време.

— А Адриен?

— Тя и семейството ѝ се спасили. Както обикновено, те напуснали града на първи май. Адриен знаела какво става. Целият свят знаел. Хора от цялата страна пращали дарения от храна и пари. Адриен не се омъжила. През целия си живот ходела в черно — заради брат си, както твърдят, но аз си мисля, че и заради Броуди. Всяка година, в Деня на Все Светии, поднасяла цветя на общите гробове на жертвите на жълтата треска. На стария Жарден това сигурно не му е харесвало, но вероятно нея вече не я е било грижа за неговото мнение. Старият Бронзов Джон взел и отец Малоун. Пет години по-късно Хорас Тейт загинал при експлозия на един речен кораб. Тръгнал бил да посети семейството си в Сейнт Луис.

— Значи Адриен останала единственият управител на имотите на сина си?

— Точно така. И в крайна сметка Емил Жарден започнал да ръководи компанията. И блокадата по време на Гражданската война. Спечелил много пари. За един от неговите кораби било нищо и никаква работа да докара чисти половин милион долара само с един курс. Войната продължила четири години, а корабите извършвали от пет до десет пътувания на година. Повечето южняци загубили всичко, което притежавали, но Емил Жарден станал още по-богат. Умрял през хиляда осемстотин и седемдесета, след като Жан-Люк навършил осемнайсет години.

— Значи Жарден са били спекуланти — Реми се облегна на канапенцето. — Чудя се как Коул го е открил? Предполагам, че като се е ровел из документите на компанията, се натъкнал на копие от документа, с който Броуди е прехвърлил Кресънт Лайн на Жан-Люк. Може би там някъде се е споменавало и за смъртта му през хиляда осемстотин петдесет и трета — доста преди започването на Гражданската война.

Но това не обясняваше защо е измъкнал портрета на Броуди Донован от склада и го е закачил на мястото на портрета на дядо й. Трябва да е разбирал, че това няма да се хареса на семейството и особено на баща й. Защо съзнателно се бе опълчил срещу него?

— Отказа ли се от намерението да си вземеш душ и да се преоблечеш? — попита Нати.

— Не.

— Тогава ще сложа чисти кърпи.

Нати тръгна към банята, а Реми стана, защото вече не я свърташе на едно, място. Отиде до френските прозорци, отвори ги и излезе. Подобно на двама часови, двете магнолии охраняваха предната морава. Броуди ги бе посадил по съвет на Адриен...

Реми спря за момент, сетне отиде до перилата — изящна желязна плетеница от листа и цветя. Остави погледа си да се рее.

Някакъв тъмносин автомобил бе паркиран до бордюра. Забеляза шофьора. Имаше несъответствие между черната му коса и грижливо подстриганата му прошарена брада. Пишеше нещо. Предположи, че е търговски пътник. В този момент той погледна нагоре. Осъзнавайки, че я е видял, Реми се обърна и тръгна обратно към стаята си. Не й се

искаше да сметне присъствието ѝ за покана и да дойде да предлага стоката си.

Когато влезе, плъзна поглед по леглото с балдахин и изведнъж се зачуди дали Адриен и Жан-Люк са живели в тази къща след смъртта на Емил Жарден. Беше сигурна, че са. Как иначе би могла тя да стане семейното жилище?

Една ръка с розова длан се размаха пред лицето ѝ. Реми се сепна, примигна и фокусира погледа си върху скулестото лице на Нати.

— Извинявай, не те видях.

— Досетих се. Сложила съм кърпи, а хавлията ти е закачена отзад на вратата.

— Благодаря.

— Какво има? — Нати се намръщи. — Сякаш си изпаднала в транс.

— Мислех си за Адриен. Спомних си колко много е обичала светския живот и как е съжалявала своята леля Зизи. А в крайна сметка е завършила точно като нея — самотна стара мома. Питам се откъде е намерила толкова сили.

— Скъпа — каза Нати с една от своите тъжни и мъдри усмивки, — жената е като пакетче чай — никога не знаеш колко силна е, докато не я сложиш във вряла вода.

Реми се разсмя. И все пак имаше усещането, че някъде наоколо зрее беда. Къде и каква, не можеше да си спомни. Но присъствието ѝ тук бе необходимо. Защо? За да предотврати нещо? За да спре някого?

20.

Музейният комплекс на площад „Джексън“ не беше мястото. Във всеки случай посещението ѝ в него не ѝ даде никакво усещане, че това е мястото. Реми стоеше до едно от бюрата в административната част на музея, където не се допускаха външни лица и разсеяно въртеше около показалеца си навитата на спирала жица на телефонната слушалка. От нея се чу гласът на Гейб:

— Ако ми се обаждаш пак, за да ми кажеш, че си прекалено уморена, за да отидем следобед до музея, няма да се изненадам — като се вземе под внимание колко рано си станала тази сутрин.

— Обаждам ти се от музея.

— Там ли си? Мислех, че ще дойдеш в два и половина в кабинета ми, за да отидем заедно.

— Да, и аз така мислех. — След като цяла сутрин се бе шляла, из къщата реши, че ще полудее от безделие. Брат ѝ се бе обадил по телефона към обяд, за да ѝ съобщи, че е успял да убеди баща ѝ да не я пращат в онази клиника до Хюстън. Тогава Реми бе споменала, че мисли да отиде по-късно до музея и Гейб веднага бе настоял да я придружи. Тя се бе съгласила. Чак по-късно бе съобразила, че е по-добре да отиде сама — без някой да я разсейва — за да бъде отворена за всякакви впечатления, спомени и усещания за беда. — Не ме свърташе вкъщи, така че излязох рано и дойдох тук да поогледам сама.

— Значи вече си видяла всичко.

— Да. — Не можа да скрие нотките на отчаяние в гласа си.

— Изглеждаш... обезсърчена. Нищо ли не можа да си спомниш?

— Нищо, за съжаление — въздъхна тя. Нищо не ѝ бе познато — нито разположението, нито един експонат, нито един човек от персонала, нищо.

Както гледаше разсеяно редицата от телевизионни монитори върху отсрещната стена, част от охранителната система, забеляза един немлад мъж. Имаше тъмна коса и силно прошарена брада. Почти със сигурност беше същият човек, когото бе видяла в колата пред къщата

си. Явно турист. Обаче носеше костюм и вратовръзка. Повечето туристи се обличаха много по-небрежно, особено през деня. Експонатът май не го интересуваше особено. От начина, по който поглеждаше, Реми доби впечатлението, че търси някого.

— Какви са ти плановете сега? — попита Гейб и това отвлече вниманието ѝ. — Ще останеш ли още там или ще се отправиш към къщи?

— Не. Ще...

— Не ми кавай. Струва ми се, че мога да позная. Ще отидеш на площад „Канал“, за да опиташ да изкупиш „Сакс“ и „Гучи“.

Беше толкова сигурен, че Реми се намръщи.

— Какво те кара да говориш така?

— Винаги се отдаваш на лудо пазаруване, когато си разстроена.

— Наистина ли?

— Наистина — заяви той весело. — Бих ти предложил да ти нося покупките, но имам малко канцеларска работа, която трябва да довърша. Защо не се срещнем в „Ла Луизиан“ и да пийнем по нещо в, да кажем... четири и половина? Така ще имаш почти три часа.

— Добре — съгласи се тя, макар че нямаше желание да пазарува.

На другия край на линията Гейб се поколеба, като че ли бе почувствувал неохотата ѝ.

— Реми... няма да се загубиш или отново да се скиташ около доковете, нали?

— Не. Обещавам — усмихна се тя.

— Добре. Значи ще се видим в четири и половина.

— В „Ла Луизиан“.

Когато тръгна да излиза от административните помещения на музея, някаква млада, малко над двайсетте жена с черна коса, късо подстригана на бретон, бързаше насреща ѝ. Тя спря рязко и възкликна радостно:

— Реми! Кога се върна?

— Снощи. — Чудеше се кое е това момиче.

— Как беше на Ривиерата? Очаквах да те видя с великолепен тен, заради който ние, бедните работнички, да се пукнем от завист. Страхотен комплект! От Франция ли го взе?

— Беше в гардероба ми... — Нямаше представа откъде го бе купила.

— Да имах гардероба ти! — жената огледа с неприкрито възхищение тъмнозеления индийски жакет, който Реми бе съчетала с тъмносиня пола и червен колан. — Искаш ли да пийнем някъде по чаша кафе? Имам около час, докато дойде групата, която трябва да вода, а умирам от нетърпение да чуя за Карнавала в Ница. И там ли е така готино като тук?

— С най-голямо удоволствие ще... — започна Реми, сетне млъкна и на устата ѝ се появи принудена усмивка. — Много ми е неудобно. Сигурна съм, че те познавам, но... Не мога да си спомня коя си. Виждаш ли, аз... — поколеба се, но нямаше друг начин, освен да го каже без заобикалки — имам амнезия.

Челюстта на момичето увисна от изненада.

— Ти се майтапиш!

— Искан ми се да беше така.

— О, господи! Ти не се майтапиш! За бога, какво се е случило? Как? О, Реми, трябва да ми разкажеш. — Посегна да хване ръката ѝ и се разсмя малко смутено. — Забравих. Ти не ме помниш. Аз съм Тина Джанели. Двете с теб започнахме да работим тук горе-долу по едно и също време.

След като каза това, направо я повлече обратно към административните помещения, настани я на една маса и отново настоя да ѝ разкаже всичко. Реми я осведоми накратко, придържайки се към основните факти, и в заключение каза:

— Днес дойдох в музея с надеждата да намеря нещо познато, но се почувствувах като външно лице.

— В известен смисъл ти беше външно лице тук напоследък — заяви Тина, ровейки с пръсти в косата си. — Рядко идваше повече от два-три пъти седмично, и то само за няколко часа. Съвсем не както в началото. Разбира се, тогава обстоятелствата бяха други.

— Други? В какъв смисъл?

— Дойде да работиш тук малко след като годеникът ти се удави. Мисля, че си искала да потънеш в нещо и миналото ти се е сторило подходящо. Съвсем не искам да кажа, че това е било само едно развлечение. Струва ми се, че наистина ти доставяше удоволствие. Господи, когато не помагаше за обиколките, ти убеждаваше разни семейни приятели да дадат назаем или да дарят някой предмет на

музея — особено за павилиона за петдесетте години на деветнайсети век или за изложбата за Карнавала.

— Но ти каза, че напоследък съм загубила интерес към работата си тук?

— Не точно загубила интерес. Просто имах усещането, че вече не намираш тук предизвикателствата, които си търсила. — Направи пауза и се усмихна извинително. — Май не успях да се изразя добре, но... сякаш го имаш за развлечение, обаче не го намираш за достатъчно стойностно, за да се превърне в делото на живота ти. Разбираш ли ме?

— Горедолу — промълви Реми замислено и вдигна рамене. — Кой знае? Тази амнезия може да се окаже добро нещо и да ме накара да се огледам по-критично и да реша какво точно искам.

— Дано да е така. Честно казано, винаги съм се питала защо не си се включила в семейния параходен бизнес, но предполагам, че след като живеете заедно, не ти се иска и да работиш с тях всеки ден. — Изведнъж лицето ѝ просия. Хрумна ми нещо. Защо да не дойдеш с мен на обиколката? Поне би точно това ще ти помогне да си спомниш!

Реми погледна големия часовник на стената.

— Няма да мога. Уговорих се да се срещна с брат ми в четири и половина, ще пийнем по нещо...

— Така ли? Колко хубаво! Макар че така и не мога да разбера защо е нужно някаква криза да разтърси семейството, та да почнат хората да се отнасят внимателно един към друг. Вероятно защото все сме заети със собствения си живот. Когато майка ми я сполетя онази ужасна злополука миналото лято, брат ми долетя вкъщи. Седнахме и си поприказвахме — за пръв път от години. Научих толкова много неща за него, които не съм подозирала.

— Хей, Джанели — викна някой от портала, — групата ти е тук.

— Вече? — възкликна тя и погледна часовника. — Гледай ти, подранили са. Трябва да тръгвам. — Изправи се. — Звънни ми, окей? И не се извинявай с амнезията. Имаш номера ми в адресника си — Джанели, на буквата Д.

— Няма да забравя! — Реми я последва навън.

Слънцето беше ярко и топло — нетипично за сивия, влажен и тъжен нюорлиански февруари. Обаче Реми не беше в настроение да му се наслаждава.

Докато чакаше на ъгъла да отмине една от многото теглени от мулета коли, погледна назад през рамо към музея и погледът ѝ попадна на входа точно когато мъжът с прошарената брада излезе забързано оттам, спря се и огледа улицата. Забеляза загрижеността и разочарованието му и си каза, че сигурно човекът, с когото е имал среща, не е дошъл. И тя изпитваше подобни чувства, примесени с обезсърчение.

Започваше да се съмнява в преследващото я чувство, че някъде отчаяно се нуждаят от нея. Започваше да подозира, че този натрапчив вътрешен импулс всъщност е само едно желание да осмисли живота си. Да, това беше разумно, доста разумно.

И все пак съществуваше онзи човек в Ница, с когото се бе боричкала. Защо? За какво? Кой беше той? Описанието на свидетелите беше толкова неопределено, че подходеше почти на всекиго — включително и на брадатия мъж.

Реми въздъхна и секунда по-късно осъзна, че върви прекалено бързо. Забави крачка и се огледа, за да се ориентира. Беше на Сейнт Ан. Плъзна очи по старите, гладко измазани сгради. Тук-там мазилката бе изпопадала и отдолу се показваха червени тухли. Покрай бордюра от едната страна бяха паркирали коли. Когато наближи една стара висока порта, Реми се запита дали от другата ѝ страна има двор.

Пред една от издрасканите врати бяха струпани кофи за боклук и пластмасови торби с отпадъци, из които ровеше котарак с дълга козина. Видя я и се сви, готов да побегне. Гледаше я подозрително със зелените си очи. Като се изключи едно бяло петно на шията му, целият беше черен.

Огромен. Крайчето на лявото му ухо бе отхапано и Реми предположи, че под дългата му козина се криеха още много белези от рани.

Тя се усмихна. После се сети нещо.

— Ти си Том, нали? Ти си котаракът на Коул.

Направи крачка към него. Той наостри уши, показа ноктите си, изсъска, махна с опашка и скочи върху кофата за боклук. След това се метна върху старата дървена порта и се прехвърли през нея ловко и бързо.

Наистина ли беше котаракът на Коул? Коул живееше в Квартала. Беше почти сигурна. И смътно си спомняше, че апартаментът му се

намира някъде на Сейнт Ан. Огледа отново старата порта за коли, зад която бе изчезнал котаракът. Това ли беше сградата?

Няколко крачки по-нататък беше входът. Реми се поколеба малко. После бутна вратата. Пред нея се откри широко студено помещение. Отсреща имаше френски прозорци с предпазни решетки. Отдясно се намираше стълбището за втория етаж.

Реми влезе и забеляза пощенските кутии. Погледна първата — на нея имаше табелка с номер 1А и името К. Бюкенън.

Нямаше звънец, а само голямо медно чукче във формата на ревящ лъв с тежка гривна. Гледа го известно време, сетне посегна към него. Пръстите ѝ несъзнателно бръкнаха в устата на лъва... и напипаха ключа, скрит в кухнята. Когато го пъкна в ключалката и го завъртя, Реми си каза, че не влиза незаконно в жилището на Коул, а че просто иска да види дали апартаментът му ѝ е познат и дали ще предизвика у нея някакви спомени.

Добре смазаната врата се отвори безшумно. Влезе и я затвори след себе си. Дневната представляваше мъжка смесица от тежки мебели и изящни кожени дивани и кресла в тъмните оттенъци на кафявото.

Огледа се и забеляза спортната литография в рамка, която висеше на нивото на очите върху гладката стена с канелен цвят. Изображението представляваше боксов мач на открито, множество добре облечени мъже се бяха скупчили около ринга, образувайки море от цилиндри. В центъра двамата боксьори в плътно прилепнали панталони и с грижливо сресани коси стояха един срещу друг. Реми веднага се досети, че това е литографията, пристигнала в деня, когато тя бе отишла в кабинета на Коул, за да го покани на обяд.

Завъртя се, за да разгледа и другите. Сцена от лов на лисици висеше над масивната полица на камината. Очите ѝ бяха привлечени от аленочервените куртки на ездачите на фона на блещукащата кожа на конете им. Вдясно пък висеше една литография на Къриър и Айвз, изобразяваща надбягване с конски впрягове.

Холът... водеше към спалнята... Внезапно видя в съзнанието си златистите отблясъци върху черното желязно легло, лежащите върху скрина мъжки вещи и Коул, облеган на сините възглавници, гол до кръста, а по-надолу покрит със завивката.

Внезапно тази картина изчезна и Реми установи, че е застанала точно срещу отдалечената врата в дневната. Какво имаше зад нея? Не можеше да си спомни. Любопитството я накара да приближи. Бутна и вратата се отвори. Там беше кухнята — с чамови шкафове и блестящи медни съдове. В единия ѝ ъгъл имаше малка ниша за хранене с прозорци, които гледаха към двора.

Нахлуха още образи. Коул, с престилка около кръста, стои до печката и бърка нещо в меден съд, от който излиза пара. Тя отива до него и му дава някаква хапка.

— Опитай!

Коул послушно навежда глава и тя пъхва хапката в устата му.

— Ммм, вкусно — казва той с лека усмивка и облизва устни. После, продължавайки да бърка с дългата дървена лъжица, вдига ръка, за да мине Реми отдолу и да застане до него.

— Казах ти, че мога да се оправям в кухнята — смърря го тя.

— А с друго оправяш ли се? — пита той и игриво я целува по върха на нослето. — Струва ми се, че се оправяш и с готвача.

Внезапен шум, стържене на метал и щракване, разпръсна картината. Реми се обърна и видя, че входната врата се отваря. Миг покъсно Коул изпълни рамката ѝ.

Бе праметнал през рамо сакото си, горното копче на ризата му бе разкопчано, вратовръзката му бе разхлабена. В сивите му очи просветна внезапна радост, която заличи уморения му измъчен поглед и миг след това изгасна.

— Какво правиш тук?

— Том беше навън, познах го. — Чувствувахте напрегнатостта му. И своята напрегнатост. — След това намерих ключа в устата на лъва.

— Оставях го там заради теб. Ти често идваше тук и ме чакаше да се върна вкъщи от работа. — Замълча, един мускул играеше конвулсивно върху челюстта му. — Да знаеш само колко пъти през последните няколко седмици ми се е искало да вляза през тази врата и да видя, че ме чакаш.

Стоеше вдървено, в погледа му имаше суровост, но и някаква болка, от която изглеждаше... уязвим.

— Как протичаха нещата между нас, Коул? — Реми направи крачка към него, сетне спря, осъзнала, че ѝ се иска да запази

разстоянието между тях. — Какво правехме? Не ни е свързвала само спалнята, нали?

— Не само тя. — Замълча, сякаш не смееше да каже нещо повече.

— Разкажи ми за нас, Коул. Искам да знам. Искам да си спомня. В апартамента ли стояхме? Излизахме ли навън? Къде? Какво правехме?

Той се извърна, извади ключа от ключалката и затвори вратата.

— Понякога стояхме тук и изпробвахме кулинарните си умения — отговори той малко сухо, отиде до коженото кресло, метна сакото си върху облегалката му, издърпа вратовръзката си и я сложи отгоре му. — Друг път излизахме и вечеряхме в някой ресторант.

— В кой? Имахме ли си любими?

— „Мистър Би“, „Кафе Ибиса“, „Л’Игълс“...

— „Л’Игълс“ е едно от любимите ти места — спомни си Реми, представяйки си малкия изискан ресторант с коралови стени и европейски декор. — Казваше, че обичаш да ходиш там заради специалитета им с раци, но всъщност отиваше да се любуваш на колекцията им от старинни литографии.

— Беше заради двете неща. — Изражението му стана по-сърдечно.

— Къде другаде ходехме на вечеря?

— От време на време отивахме извън търговската част на града в „Гардън Рум“ в Къмандърс Пелис или в „Бригстън“, А когато много ни се доядеше червен боб с ориз, обикновено отивахме в ресторант „Мадърс“ на Пойдрас. И разбира се, „Галатоар“.

— Където обядвахме за пръв път — усмихна се Реми.

— Да. Освен това, понякога ходехме на концерти. Ако някой от нас искаше да види какво се представя в „Блу Рум“, отивахме там. Друг път в „Презервейшън Хол“ слушахме джазови импровизации. — Погледна я и по устните му се появи едва забележима усмивка. — След като чу тромпета на Кид Шейк, ти стана фанатичен любител на джаза.

„Презервейшън Хол“ — старата овехтяла постройка, от която се носеше музика по Сейнт Питър Стрийт и Бърбън Стрийт. Сякаш отново чу тромпета в задимения клуб и видя лицето на Коул, което

преживява и се вълнува, трогнато и възвисено от музиката. Опитва се да си спомни повече, но образите започнаха да избледняват.

Разстроена, че тези видения са така смътни, Реми реши да попита още нещо.

— А в края на седмицата? Правехме ли нещо специално? Отивахме ли някъде?

Той я гледаше замислено.

— Ти все ме мъкнеше по битпазарите, надявайки се да намериш някое съкровище между вехториите. Ако пък видеше съобщение за разпродажба в някой дом от околните общини, отивахме там — особено ако в списъка на предметите имаше изделия от порцелан.

— Купувах ли нещо?

— Веднъж. Откри някаква майсенска ваза, а след това се почувствува толкова виновна, че си платила само петнайсет долара за нея, че я връчи на една благотворителна организация да я продадат на търг. Обикновено накрая се оказваше, че ти само си ровила за удоволствие, а аз съм купил нещо.

— Статуетката на коня! Спомних си! Като онези лъскави гипсови фигурки, които раздават за награди на карнавалите... Когато си бил малък, баща ти те завел на един карнавал и ти си спечелил такъв кон в една от палатките. Затова я купи, нали? От сантименталност.

— Да.

Обхваната от усещането, че сега ще си спомни още много неща, тя не му позволи да продължи.

— Имаше и още нещо, което често правехме в края на седмицата. Какво беше то?

Коул се смръщи и сви рамене. Не беше сигурен какво точно има предвид.

— Когато времето беше отвратително, вземахме касети под наем от видеотеката и гледахме филми.

Реми нетърпеливо направи крачка към него.

— Какви филми?

— „На изток от рая“

— „На брега“... — През паметта ѝ бързо премина една друга случка.

Беше влажен и дъжделив ноемврийски неделен следобед. Дъждовните капки се стичаха като ручейчета по стъклата. Тя и Коул се

бяха разположили на дивана пред телевизора, облежнати един на друг и подпрели крака на масичката, върху която имаше две бутилки бира и купа с пуканки.

Коул я отмести, за да смени касетата, и я плесна весело по задника. Тя веднага му го върна с ритник, скочи на крака, зае бойна стойка и с танцова стъпка започна да нанася удари по ръката му.

— Хайде, биячо! Стиска ли ти?

Нанесе още два бързи удара, които Коул парира с длан, докато сивите му очи я гледаха с неприкрита развеселеност.

— Тая няма да я бъде, бибчо. Лошо работиш с краката.

— Лошо? — Отстъпи назад, изсумтя шумно и потри с юмрук върха на носа си. — Ще ти дам да разбереш! Мога да се състезавам — заяви тя, имитирайки Марлон Брандо.

— Да — за ролята на Смешното момиче.

— Така ли? — предизвика го пак тя, приклепна и потри отново носа си с палец. — Защо боксьорите правят така? Носовете ли им текат?

— Няма ли и ти да го правиш, ако не искаш да те удрят там? — Изви ръка и бързо я чулна по нослето. Смеейки се, веднага хвана насочения към него юмрук. — Идвай тук, глупаче.

Когато я притегли в обятията си, Реми се престори, че се съпротивлява.

— Клинчовете не са разрешени!

— А какъв по-добър начин има да проучиш противника?

— Искаш да кажеш да го опипаш — смъмри го тя весело, тъй като ръката му бе вече на задника ѝ. — Това не се ли нарича слизане под пояса?

— Това е удряне под пояса.

— Така ли? — Удари го в корема.

Той изръмжа, повече от изненада, отколкото от болка.

— Да, точно така.

Привлече я към себе си и тя се усмихна доволно, но секунда по-късно се заливаше от смях.

— Не! Не! Не ме гъделичкай! Недей!

Извиваше се, блъскаше го, опитваше се да се измъкне от гъделичкащите му пръсти, но не можеше дори когато се свлече

отмаляла на шоколадовия мъхнат килим. Затъркаляха се по пода. Вече се задушаваше от смях.

— Предавам се! Предавам се! — Той милостиво спря и тя започна жадно да си поема въздух, усещайки натиска на краката му върху своите. Видя, че той се смее и каза укорително: — Не се биеш честно!

— Кой се бие? Ти ме нокаутира още преди няколко седмици.

Тя затаи дъх при това искрено признание, вдигна ръка и прокара пръсти по гъстата му коса.

— Щастлив ли си като мен, Коул?

Смехът изчезна от сивите му очи и те се изпълниха със сериозна напрегнатост.

— Всеки път, когато влезеш в някоя стая, Реми, всеки път, когато те видя — за миг сякаш търсеше думите, — сърцето ми се разтапя.

— И с мен е така. — Прокара пръст надолу по бузата до устните му. — Коя беше тя, Коул? Онази, която ти причини болка и заради която се страхуваш? — Почувствува напрежението на мускулите му, опита да се отдръпне от нея физически и душевно и плъзна ръка зад врата му, за да го задържи до себе си. — Обичал си я, нали?

— Бях на деветнайсет години. Обичах това, което мислех, че е.

Не прие краткия му отговор. Съзнаваше, че така той иска да прикрие старата болка.

— Разкажи ми за нея, Коул.

— Няма нищо за разказване. — Този път той успя да се освободи от ръката ѝ, претърколи се и седна с гръб към нея.

— Струва ми се, че има. — Тя също седна, но не направи опит да го докосне. — Как се запознахте?

Последва дълга пауза и Реми си помисли, че той пак ще откаже да обсъжда този въпрос. Но тогава думите дойдоха — неохотни, стегнати.

— Обичаше бокса — ударите, кръвта, блестящите от пот тела. За нея това беше примитивно и вълнуващо. Видя ме как се боксирам. След това ме чакаше навън... Беше толкова изискана... Различна от другите, които бях срещал... Струва ми се, че това ме заслепи.

— И започнахте да се срещате?

— Не толкова често. Посещавах колежа, работех, за да се издържам, и освен това се боксирах, за да изкарам някоя пара отгоре.

Нямах много свободно време за срещи. В повечето случаи тя идваше да ме гледа в тренировъчната зала. След това отивахме някъде да пием по бира. По-точно аз пиех бира, а тя чаша вино. Изглеждаше, че за нея няма значение, че нямах пари за вечеря в „Антоан“. Достатъчно бе това, че сме заедно — поне аз си мислех така.

— Но се оказа, че не е така? Как го разбра?

— Един следобед направих грешката да отида да я видя у дома ѝ — една от онези хубави къщи близо до парка Одъбон. Шокът, изписан по лицето ѝ, когато ме видя в антрето... никога няма да го забравя. И гневът, който последва. „Как си се осмелил да дойдеш да ме безпокоиш в къщата ми!“ Целият почервнях и си тръгнах. — Отметна глава назад и се загледа в тавана. — Може и да изглежда смешно, но най-много ме заболя от това, че ѝ бях разказал преди това за баща ми. Аз...

— Баща ти? Умрял е, когато си бил на осем години, нали така ми каза?

— Да.

— Как?

Обърна глава и я погледна. В изражението му имаше суровост и непримиримост.

— При челен сблъсък с друга кола, управлявана от един много виден — и много пиян — бивш сенатор от вашия квартал.

Реми пое рязко въздух. Знаеше за кого става дума. Сенаторът бе един от най-близките приятели на баща ѝ — неговата политическа кариера бе съсипана от автомобилна катастрофа, която го бе оставила парализиран. Като малка бе слушала много пъти историята. — Но винаги съм смятала, че...

— ... че баща ми е бил пияният? Лъжа. Знам го със сигурност. Бях там.

— В колата?

— Да.

Тя се втренчи в него. Припомни си шока, паниката, ужаса, които изпита през онзи ден на езерото, когато видя как годеникът ѝ, Ник Остин, се преобърна със скутера. Сърцето ѝ се пръскаше, докато чакаше да излезе на повърхността и да ѝ махне, че всичко е наред. Но той не се показа. И започна претърсване. Цели четири мъчителни часа, преди да намерят тялото му. Тогава откри колко крехък и несигурен е

животът. Това бе едно от нещата, които я тласнаха обратно към семейното огнище — към стабилността там. Това се бе случило преди три години, тогава тя бе на двайсет и четири. А колко по-тежко трябва да е било да загубиш някого, когото обичаш, когато си само на осем!

— Коул... — прошепна го, споделяйки страха и болката му.

— Бяхме ходили в зоологическата градина. Майка ми беше на работа и не дойде с нас. Връщяхме се вкъщи. Беше започнало да вали. Изведнъж ни заслепиха фарове. Спомням си, че баща ми извика нещо. След това се пресегна и ме притисна към седалката. После имаше звън на стъкло и метал... — Направи пауза и задавено си пое дъх. — Татко лежеше в скута ми. Навсякъде имаше кръв. Разбихах, че се нуждае от помощ, но не можех да отворя вратата. Измъкнах се през страничния прозорец. Дойдоха полицаи, хванах единия и го заведох до колата да помогне на татко. Тогава другарят му го повика: „За бога, Хъдзън, ела бързо тук! Няма да повярваш кой е карал другата кола!“ Ченгето пхна в ръката ми една окървавена носна кърпа и ми каза да я притискам във врата на баща си. Чух го да възкликва: „Господи, това е сенаторът!“. После другото ченге: „Да, и е пиян като казак.“ По нататък си спомням само, че плачех и държах кърпата върху врата на баща ми, но не можех да спра кръвта. Тя беше навсякъде по ръцете ми... Бях много малък. Не успявах да се справя, а полицаите така и не дойдоха да ми помогнат. Бяха прекалено заети със спасяването на сенатора.

И Реми разбра, че заедно с живота на сенатора те бяха спасили и репутацията му, хвърляйки вината върху другия шофьор, който е бил мъртъв и не е могъл да се защити.

Не каза нищо. Просто прегърна здраво Коул.

След като преживя мислено случката отново, Реми изпита същата болка. Въздъхна дълбоко и откри, че е стиснала облегалката на дивана. Вдигна глава и погледът ѝ попадна върху тъмния екран на телевизора. Изведнъж настръхна.

— А веднъж гледахме телевизия, но... не беше филм. — Смръщи чело от усилието да си спомни, обърна се към Коул и внезапно се сети. — Тебе гледахме! Интервюираха те за местните новини. Защо? Почакай... — Усмихна се облекчено. — По случай годишното коледно празненство за служителите на компанията. Ти го беше организирал на

борда на един от корабите ни. По всички палуби имаше гирлянди от лампички. Беше толкова необикновено, че телевизионната станция бе изпратила водещата да отрази събитието.

Реми се обърна и отново се втренчи в телевизора. Сякаш виждаше интервюто — Коул стои на палубата на кораба, облечен с поло и сако. Вятърът развява косата му. Камерата сякаш смекчава острите му черти и им придава, спокойна сила и воля.

— Този празник е страхотен, г-н Бюкенън — казва водещата, зашеметяващо привлекателна негърка. — Как решихте коледното празненство на вашите служители да бъде на борда на един от вашите кораби?

Коул ѝ отправя една от редките си усмивки.

— Градът ни предлага толкова много забавления, че лесно се пропуска фактът, че пристанището на Ню Орлиънс е на второ място по активност след нийоркското. А понякога дори го надминаваме. Компанията винаги се е гордеела, че Ню Орлиънс е нейно базово пристанище още от създаването ѝ преди повече от сто и петдесет години. Но когато човек прекарва повечето от времето си зад бюрото в една канцелария, той е склонен да забрави това. Наскоро осъзнах колко много от нашите служители — да не говорим за техните семейства — никога не са имали повод или възможност да стъпят на палубата на някой от корабите ни... Когато започнахме да планираме коледното празненство тази година, видях идеален шанс да поправим положението и да припомним на всички какво е Кресънт Лайн.

— Приблизително преди три месеца загубихте един от корабите си? Това изигра ли някаква роля при вземането на решението?

— Вярно е, че един от нашите танкери потъна в Залива по време на буря — за щастие без загуба на човешки живот или вреди за околната среда. Което означава, че имаме още една причина за радост в този сезон на празници.

След това негово заявление репортерката приключи интервюто и Реми се завъртя на канапето и го прегърна радостно.

— Отлично се справи! Как умно го каза за значението на Ню Орлиънс като пристанище и едновременно с това направи реклама на компанията. Винаги съм си мислила, че чичо Марк е специалистът по връзките с медиите! — смушка го в ребрата. — Но не съм сигурна, че ми хареса как флиртуваше с репортерката.

— Това не беше флирт, а просто пускане в ход на чара — отвърна той с леко самодоволна усмивка. — В бизнеса понякога трябва да се играе твърдо, а понякога — меко.

— Никога не си играл меко с мен!

— Надявам се да е било така — разсмя се той и в очите му проблесна пламъче.

Тя отново го смушка.

— Нямах предвид това.

Не можеше да си спомни какво се е случило после, макар че се досещаше.

— Заедно ли прекарахме Коледа?

— Бъдни вечер.

— Какво правихме? — Приблужи до коженото кресло и остана права там.

— Отидохме до община Сейнт Джеймс и наблюдавахме как палят огньовете по дигата.

— За да осветяват пътя на Дядо Коледа. — Спомни си традицията, започната от първите заселници. Те палели огромни огньовете покрай река Мисисипи, за да помогнат на Дядо Коледа да намери пътя към новите им домове. Усмихна се вътрешно, спомняйки си момченцето — на не повече от седем години, — което се бе присмяло на цялата тази работа.

— Не вярваш ли в Дядо Коледа? — го бе попитал Коул.

— Не!

Тогава Коул бе приклепнал и му бе казал:

— Няма значение... защото Дядо Коледа продължава да вярва в теб. Той винаги ще вярва в теб.

Когато Коул се бе изправил, Реми го бе запитала:

— Ти още вярваш в Дядо Коледа, нали?

— Разбира се! — И тя подозираше, че наистина вярва.

Осъзнавайки, че Коул говори, Реми направи усилие да се върне към настоящето.

— ... се прибираше в апартамента и си разменихме подаръците. После отидохме заедно в църквата на нощната служба.

— Ти какво ми подари? — Имаше усещането, че е било нещо специално.

— Старинна брошка.

Смръщи се. Сигурна бе, че тази брошка е свързана с някакъв семеен спомен.

— На майка ти?

— На баба ми.

Пое рязко въздух и несъзнателно попипа с ръка шията си.

— С топаз, нали? — Още преди Коул да успее да кимне в знак на потвърждение, тя знаеше, че това беше брошката, която носеше онази вечер в Ница. — Коул, а защо скъсахме? За какво се скарахме?

— Заради същото, за което се карахме винаги — твоето семейство и неговата разрушителна алчност. Сега... — Не довърши мисълта си, лицето му се помрачи. — Погледни се. Вече настръхна.

Беше прав. Тя не се опита да скрие гневната искра, която запали думите му.

— А ти какво очакваш, Коул? Това е моето семейство!

— И ето ни отново в задънена улица.

— Отношението ти не беше такова в Ница. Защо? Защо се промени така, откакто се върнахме? Тази сутрин на дока. След това в кабинета. Защо ме отблъскваш? Защо?

Той я изучаваше мълчаливо известно време.

— Снощи... на летището... когато те видях отново отдадена изцяло на семейството си, осъзнах, че никога няма да ме обичаш достатъчно, за да вярваш в мен и да разчиташ на мен повече, отколкото на тях.

— Как можеш да говориш така? Аз те обичам!

— По свой начин, да.

Сложи ръка на устата му.

— Не е вярно. Обичам те по всякакъв начин.

Отстрани ръката ѝ от устата си. Пръстите му я стиснаха здраво.

— Не го прави по-мъчително, отколкото е, Реми. Не знаеш колко много ми се иска да ти повярвам.

— Можеш да ми вярваш! Когато ме удариха онази нощ, носех брошката, която ти ми подари. Разбираш, нали? Нямах да я нося, ако още ти бях сърдита и ако не исках да бъдем отново заедно.

Той издаде гърлен стон и я привлече към себе си. Устата му се притисна настойчиво върху нейната, езикът му задълба вътре и Реми откри, че нищо не се е променило от хотелската стая в Ница — изпита същото чувство за удовлетвореност на дълбока нужда.

В спалнята Коул сам я съблече. Не ѝ позволи да му помага. Беше нещо, което искаше да извърши той. Сваляше дрехите ѝ една по една, докосваше я, галеше я. Тя беше прекрасна със стегнатите си гърди, идеално съответстващи по големина на шепата му, с източените си бедра, с топлата гладка кожа. Гледаше я, изучаваше златистия блясък на кафявите ѝ очи и виждаше там яркия пламък на любовта.

Издърпа покривката на сини райета на леглото, вдигна Реми и нежно я положи в средата. Отстъпи назад и започна да се съблича. Тя го наблюдаваше с полузатворени очи, опряла се на лакти. Имаше великолепно тяло — мъжествено и гладко. Облегна се назад на възглавниците, примряла в очакване. Желанието в очите му се усилваше и когато остана напълно гол, пред нея дръзко се появи и последното свидетелство за това.

Коляното му докосна леглото и дюшекът хлътна под тежестта му. Наведе се и положи гореща целувка върху корема ѝ, от която тя цялата настръхна. Ръцете ѝ се протегнаха.

Искаше да бъде нежен, да направи целувката сладка и продължителна, но Реми толкова му бе липсвала... Беше така изгладнял за нея... Зацелува я жарко по челюстта, после по шията, ароматът ѝ го упояваше. Устата му отново намери нейната, устните ѝ се разтвориха, търсеци и жадуващи ласките на езика му.

Обхванат от яростно желание да докосва, да целува и да вкухва, той я придърпа към себе си с ръце и крака и двамата се отпуснаха в леглото. Коремът и гърдите ѝ се притиснаха към него. Сладкият женски мирис и сладкият женски вкус го подканваха.

Ръцете му се плъзнаха по разпиляната ѝ коса. Обичаше това усещане за коприна и цветя. Галеше тялото ѝ, вземаше в шепите си гърдите ѝ, а тя се извиваше под неговите ловки пръсти. Устата му нежно смучеше, зъбите му нежно хапеха. Тя се гърчеше, пръстите ѝ потънаха в косите му, за да го държат близо. Посегна надолу и го докосна. Ръката ѝ обвиваше и галеше. Чу стона ѝ на диво удоволствие.

— Люби ме, Коул...

Един мускул на страната му трепна, когато осъзна, че тя го убива бавно и нежно. После проникна в нея, по-дълбоко и по-дълбоко. Стоновете му се загубиха в нейните. Искаше да я люби бавно, съвършено. Искаше да му принадлежи този път за дълго. Намаляваше тежестта си, опирайки се на ръце, мускулите му трепереха от усилието да се обуздае, но тя притискаше бедра към него. Не ѝ беше нужна сдържаност. Искаше го целия.

Потъна в нея. После отново и отново. Темпото се ускоряваше. Удоволствието ставаше все по-силно и по-силно, докато накрая избухна в тях, разпръсквайки ги на безброй нажежени чувствени късчета.

21.

Реми облече копринения индийски жакет и закопча единственото копче. После погледна към Коул, който лежеше върху бледосините чаршафи. Известно време наблюдаваше равномерното повдигане и спускане на гръдния му кош. Усмихна се леко. Още я топлеше усещането за задоволеност. Седна до него и бавно и безшумно се наведе напред, решена да прекъсне дрямката му. Зарови лице в ухото му.

— Пак заспа върху мен — обвини го нежно, почувствувала как ръката му се плъзга по гърба ѝ.

Ръката му спря.

— Какво е това? — Обърна лицето си към нейното и намери ъгълчето на устата ѝ. — Какви са тези дрехи? Не съм ги свалял, за да ги облечеш пак!

— Разбирам — докосна с устни устата му, избягвайки опита му да си изпроси целувка, — но трябва да тръгвам.

— О, недей! — Обгръщащите я ръце се стегнаха, за да я задържат. — Ще останеш тук при мен... в ръцете ми... в леглото ми. — Подсилваше всяка пауза с възбуждащо захапване на врата ѝ.

— Много ми се иска... — Затвори очи. Изкушаваше се да си свали отново дрехите и да пропълзи обратно при него под завивките. — Но не мога! — Въздъхна със съжаление, сложи ръце на здравите му гърди и се понадигна. — Имам среща с Гейб в четири и половина, а вече е четири.

— Няма проблем. — Ръката му отиде на бедрото ѝ. — Звънни му и му кажи, че не можеш. Кажи му, че е изникнало нещо. То си е така — каза дяволито той, изви глава и погледна многозначително към доста забележимата изпъкналост на чаршафа.

Реми също погледна натам и му се усмихна.

— Един път никога не ти стига, нали?

— С тебе никога.

Отлично разбра какво иска да каже. Независимо колко добре се познаваха телата им, всеки път откриваха нови тайни.

— Трябва да се срещна с Гейб! — Каза го неохотно.

Дяволитият поглед изчезна от сивите очи. Коул я погледна с молба и желание.

— Остани с мен, Реми!

— Това ми е първата вечер, откакто се върнах. Трябва да я прекарам със семейството си.

Ръцете му спряха да я галят.

— Влизаш във форма, Реми. На първо място за теб все стои семейството.

— Нека не спорим за това. — Заплахата да се скарат вече беше налице, чувствуваше го по абсолютното спокойствие в гласа му.

— Права си. Безполезно е — каза сухо той, след което се насили да се усмихне.

След още една целувка и няколко прошепнати думи тя си тръгна.

На тротоара пред апартамента на Коул, Реми вдиша въздуха, напоен с хилядите миризми на Квартала — от мухъла на миналото до ароматичните подправки на настоящето. Дългите лъчи на залязващото слънце хвърляха бяла светлина върху старите сгради. Великолепен ден, реши Реми и потегли.

Когато зави на ъгъла по „Бърбън“, някаква ръка я хвана за лакътя. Реагирайки инстинктивно, Реми премести чантичката си и вместо да се опита да се измъкне от предполагаемия крадец, налетя върху него. Рамото ѝ се удари в нещо твърдо и някой изсумтя от изненада, отпускаяки хватката си. Тя освободи ръката си и в същия момент успя да зърне с периферното си зрение човека със силно прошарената брада.

Обърна се с лице към него.

— Кой сте вие? Какво искате? Защо ме следите?

Съзнанието ѝ регистрира няколко неща наведнъж: грижливо подстригана, силно прошарена брада, дебел врат; едро туловище и широки плещи, които контрастираха с момчешки тънките бедра; остри бледосини очи. Те веднага ѝ напомниха за инспектор Арман.

— Аз ще задавам въпросите, ако нямате нищо против, г-це Жарден. Вие сте Реми Жарден, нали? Веднага го разбрах, когато ви видях на балкона тази сутрин.

— Кой сте вие?

— Хауърд Ханкс. — Извади с два пръста една визитна картичка от малкото си джобче и ѝ я подаде. Реми ѝ хвърли един поглед, после видя и портфейла, който той разтвори, за да се легитимира. Беше детектив, работещ за застрахователна компания.

Реми отново погледна визитната картичка и усети как стомахът ѝ се свива, а в главата ѝ забиват предупредителни камбани. Глупава работа! Та тя дори не знаеше какво искаше той от нея. Но защо имаше чувството, че трябва да скрие нещо. Какво?

Взе картичката му и се опита да спечели време.

— Обикновено на улицата ли заговаряте хората, г-н Ханкс?

— Само онези, които откажат да говорят с мен по телефона и твърдят, че са неразположени, когато ги потърся у дома им. — Посочи с ръка входа на едно кафене, при което проблесна златната му халка. — Може ли да ви почерпя едно питие?

Тя се поколеба.

— Имам среща в четири и половина...

— Няма да отнеме много време.

— Добре. — Но не спокойната настойчивост в гласа му, която ѝ даваше да разбере, че той няма да приеме „не“, я накара да се съгласи, а съзнанието, че трябва да разбере за какво става дума, да открие причината за своето чувство за беда.

Влезе в бара пред детектива. Миришеше на бира, уиски и цигари. Липсваше каквато и да било претенция за изисканост — стените бяха опушени, по кръглите дървени маси бяха издълбани инициали и дати, столовете евтинееха, а старият плот вероятно бе от махагон под напластената мръсотия.

Реми отиде до ъгловия прозорец. Седна с лице към Бърбън Стрийт и с гръб към апартамента на Коул. Братият Хауърд Ханкс се намести на още топлия от неговото доскорошно посещение стол и вдигна два пръста към бармана:

— Кафе.

Реми постави чантичката си върху масата и склучи ръце върху нея.

— За ваше сведение, г-н Ханкс, бях в чужбина и се върнах вчера, така че не съм се крила от телефонните ви обаждания, както намекувате. Сигурна съм, че са ви го казали.

Реми реши да не признава, че не са я информирали за тези обаждания. Предположи, че покрай безпокойството и облекчението от нейното завръщане у дома, семейството просто бе забравило. А що се отнася до тази сутрин, вероятно е била в банята, когато той е идвал. Обаче това не обясняваше защо не ѝ казаха, че е искал да я види.

— Да, споменаха ми, че сте във Франция, но никой не пожела да ме информира къде точно се намирате.

Можеше да му обясни, че не са знаели, но нямаше желание да го осведомява за престоя си в болницата, нито за амнезията. Пристигна барманът с кафетата. Реми отмести чантичката си и той ги постави пред тях.

— Сметана или захар?

— Не, благодаря! — обхвана с ръце дебелия керамичен чаша. — Казахте, че искате да ми зададете няколко въпроса, г-н Ханкс. За какво?

— За потъването на „Дракон“.

„Дракон“. Беше чувала това име. Марк Жарден го бе споменал тази сутрин в солариума. Какво беше казал? Нещо за страхове, че застрахователната компания може да изпълни заплахата си и даде гласност на случая. Когато го бе попитала за подробности, чичо ѝ бе представил работата като типичен спор със застрахователна компания по предявен иск, по който тя се опитва да се измъкне от плащането. Обаче... на пристанището Коул бе характеризирал загубата на „Дракон“ като „всяко зло за добро“ и бе обяснил, че с парите от застраховката е купил нов кораб. Платила ли бе всъщност застрахователната компания по иска?

— Какво за потъването на „Дракон“?

— Какво знаете за това?

— Длъжна ли съм да зная нещо за това?

— Вие сте акционер и директор на Кресънт Лайн, нали, г-це Жарден?

— Да.

— Тогава ми кажете какво знаете.

— За кое?

Той я стрелна с очи и се усмихна кисело.

— Не се правете на глупава блондинка, г-це Жарден. Зная, че сте завършили с много добър успех колежа Нюкъм.

— Щом сте ме проучили чак дотам, г-н Ханкс, трябва да знаете, че само формално съм директор. Почти не познавам операциите на компанията. Никога не съм си правила труда да се включа в семейния параходен бизнес.

— С други думи, искате да повярвам, че не знаете нищо за „Дракон“. — Скептицизмът в гласа му бе по-гъст от речна мъгла.

— Зная, че сме загубили един кораб. Също така зная, че застрахователната компания е създала затруднения при плащането по иска ни.

— А вие нямаше ли да постъпите така, ако откриехте, че някой по мошенически начин е прибрал парите за несъществуващ товар, след като умишлено е потопил в дълбоки води кораба, който уж го е превозвал, за да прикрие този факт?

Смаяна от обвинението, тя възкликна:

— Това е смешно! Защо изобщо някой ще го прави?

— За да получи два пъти парите за един и същ товар.

— Два пъти? — Преструваше се на объркана, но мозъкът ѝ трескаво обмисляше намека му. — Страхувам се, че не ви разбирам, г-н Ханкс. Какво точно искате да кажете?

— Че танкерът е бил празен, когато е потънал, г-це Жарден. В някакъв момент от времето между натоварването му тук, в Ню Орлиънс, и потъването му в Залива, товарът от суров петрол е бил свален, след което съдът е бил потопен — вероятно с помощта на експлозиви, поставени на подходящи места.

— Но не го знаете със сигурност, нали? — Разговорът в солариума! Спомни си, че баща ѝ, Гейб и Марк искаха да открият с какво доказателство разполага застрахователната компания, ако изобщо има такова.

— Г-це Жарден, има два основни начина за потопяване на кораб — да се отворят крановете и да се наводни, което може да отнеме двайсет и четири часа, или да се взриви дъното му с експлозиви, при което потъва за минути.

— И вие смятате, че точно това е станало с „Дракон“? — Отпи малка глътка кафе. Питаше се дали е вярно и си отговаряше, че не

може да бъде. Значи ето защо семейството ѝ бе толкова загрижено. Това бяха сериозни обвинения.

— Готов съм да се обзаложа.

Реми поклати глава.

— Не виждам много смисъл в теорията ви. А и какво бихме спечелили? Защо ще потопяваме нарочно един от корабите си само за да получим пари за товара, който твърдите, че не е бил на борда?

— „Дракон“ бе стар танкер, г-це Жарден. Вероятно след още няколко пътувания щеше да отиде за отпадъци. Сигурно сте получили повече пари от застрахователната компания, отколкото щяхте да вземете, ако се бяхте опитали да го продадете... Да не говорим, че тогава трябваше да платите и данък за сделката.

— Но щом е бил стар и в толкова лошо състояние, значи лесно е можел да се пропука в бурята и да отиде на дъното заедно с товара си от суров петрол.

— А защо тогава няма изтичане на петрол?

— Може би резервоарите му — или както ги наричате — не са се пробили! — Реми остави чашата си на масата и я стисна здраво. — Във всеки случай тези обвинения срещу Кресънт Лайн са нелепи. Семейството ми никога не би се забъркало в такава непочтена дейност.

— А Коул Бюкенън? — Спокойно зададеният му въпрос ѝ подеждва като удар с чук.

— Коул — повтори автоматично тя. Направи опит да се засмее, за да се пребори с шока, от който стомахът ѝ се сви. — Не ми казвайте, че подозирате, че той стои зад така описаната застрахователна машинация.

— А защо не?

— Защото е абсурдно. Какво ще спечели?

— Пари, разбира се.

— Как? Застрахователната компания. Тя би платила директно на Кресънт Лайн — освен ако не намекувате, че той краде компанията.

— Не директно. Но би могъл да продаде пратката суров петрол, да я разтовари на шлепове надолу по реката — или в някой петролопровод — и да си присвои парите. Вашата компания няма да загуби нищо, тъй като чрез застраховката ще получи компенсация.

— Не вярвам! — И все пак си спомни забележката на Гейб, че името на Коул е било свързано с някакви съмнителни сделки в

миналото.

— Защо?

— Защото не вярвам! — Тя обичаше Коул. Как би могла да повярва? Дали обаче не е по-близо до истината да се каже, че просто не иска да го повярва. Без да издава съмненията си, Реми продължи: — Щом мислите така, трябва да представите подозренията си на Коул, а не на мен.

— Направих го. Той отрича.

— Тогава защо разговаряте с мен? Както вече ви казах, нямам нищо общо с комп...

— Но имате нещо общо с Коул — усмихна се той. Поне на Реми й се стори така. Беше трудно да се разбере при тази гъста сребриста растителност около устата му. — Спокойно може да се каже, че познавате Коул Бюкенън доста добре — толкова добре, че посещавате апартамента му.

— Не е тайна, че ние с Коул се срещаме и не виждам какво общо има това с цялата работа.

— Помислих си, че той може да е казал или направил нещо необичайно през последните месеци — да ви е подарил скъпо бижу или пък да е започнал да харчи по-нашироко; да е имал някакви странни телефонни разговори... Изобщо нещо смуцаващо.

— Не си спомням. — И това беше истината. Разбира се, тя не му каза, че има амнезия.

— Помислете си. И ако си спомните, имате телефона. Непременно ми се обадете. Не искам да си имате неприятности заради това.

— Звучи почти като заплаха, г-н Ханкс.

— Сигурен съм, че знаете какво е съучастник. — Стана, извади пачка банкноти от джоба си, измъкна оттам две от по един долар и ги пусна на масата. — Благодаря ви, че ми отделихте от времето си, г-це Жарден. Ще поддържаме връзка.

Останала сама на масата, Реми си задаваше въпрос след въпрос. Вярно ли беше? Имаше ли мошеничество със застраховката? Това ли беше бедата, която усещаше? Взел ли беше участие Коул? Тя знаела ли е? Поради тази причина ли е скъсала с него? Дали е видяла, или чула нещо, както предполагаше брататият г-н Ханкс. Заради тази работа ли беше толкова важно тя да бъде тук, в Ню Орлиънс?

— Още кафе, госпожице?

Стресна се, погледна към потъмнялата стъклена кана, в ръката на бармана и поклати глава.

— Не, благодаря.

Когато стигна до „Ла Луизиан“, шокът от сведенията вече бе преминал. Влезе във фойето и забеляза Гейб до широкия, блестящ махагонов бар в средата на елегантната зала. Оглеждаше се. Щом я видя, взе две питиета ѝ посочи с ръка тихата ъглова масичка. Срещнаха се там.

— Крайно време беше! Започвах да се безпокоя. Закъсна с почти петнайсет минути!

— Задържаха ме.

— Така си и помислих.

Реми отвори чантичката си, извади визитната картичка на детектива и я сложи на масичката.

— Какво е това? — Той я вдигна небрежно и настръхна.

— Откъде я взе? — Попита го с преиграно безразличие.

— Г-н Ханкс ми я връчи лично.

— Срещнала си се с него?

— Да. Имаше няколко въпроса към мен — затвори с щракване чантичката, — за застраховки, мошеничество... и потъването на „Кресънт Дракон“. За което и вие разговаряхте тази сутрин с татко и чичо Марк. Защо не ми разказахте? Защо всички твърдахте, че няма причини за безпокойство, след като сте знаели много добре как стоят работите?

— Реми, на теб ти се събра много миналата седмица. Решихме, че няма да те безпокоим. И сме били прави. Виж как се разтрепери.

— Това е защото съм бясна! — помъчи се да укроти треперещите си ръце, като ги обви около студената изпотена чаша. — Трябваше да ми кажете!

— Може би... Но тъй като не си свързана с компанията...

— Но съм свързана с Коул — както не пропусна да изтъкне и г-н Ханкс.

— Какво точно каза той?

— Едва ли не обвини Коул, че стои зад тази застрахователна машинация, и предположи, че аз може да съм видяла или чула нещо подозрително.

— А ти какво каза?

— Какво можеш да кажеш? Малкото, което си спомням. Реми взе миниатюрната сабя, на която бе набодена маслинка и започна да мушка кубчетата лед.

— Това ли му каза?

— Казах му, че не си спомням нещо необичайно. Не му обясних защо.

— Това ли е всичко?

— Какви са тези въпроси, Гейб? Сега ти ли ме подлагаш на кръстосан разпит?

— Разбира се, че не. — Усмихна й се така мило, че й стана неудобно, дето му се бе троснала. — Просто от любопитство. Не ми харесва да те виждам така напрегната и разстроена. Точно това се опитвахме да избегнем.

— Вярно ли е, Гейб? — Гледаше го сериозно, с настойчива молба. — „Дракон“ умишлено ли е бил потопен? Мошеничество ли е това? Коул замесен ли е?

— Честно да ти кажа, Реми, не знаем. Разбира се, не искаме да го вярваме, обаче... Не мога да си представя, че застрахователната компания би отправила обвинения, без да има някакво доказателство за престъпление, макар че не успяхме да разберем какво е то. Случайно Ханкс да ти е споменавал нещо?

— Не. За съжаление не го попитах дали има някакво доказателство... Колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че казаното от него е само догадка.

Гейб се замисли, разклати разсеяно чашата си и ледчетата изтракаха. Сетне сви рамене.

— Може би просто пускат въдици — отпи от питието си.

— Въдици? Защо?

— Застрахователни афери със стари и обикновено натоварени догоре кораби стават много по-често, отколкото на застрахователните компании им стиска да признаят, и е почти невъзможно да бъдат доказани, тъй като доказателството се намира на „двайсет хиляди левги под водата“. Може би „Дракон“ добре пасва на този шаблон.

Не го вярваше, а смяташе, че и Гейб не го вярва. Той просто се опитваше да омаловажи нещата заради нея.

— Ами ако Ханкс е прав, Гейб? Ако аз наистина зная нещо?

— За тая работа ли? — Изглежда я скептично. — Щеше да ни кажеш, Реми. Ако не на мен, то на татко.

Но може и да е мълчала — не непременно, за да предпази Коул, а за да му даде възможност да оправи тихо нещата. Дори може да го е заплашвала, че ако не го стори, ще разкаже на семейството си какво знае и това ще им даде основание да поискат оставката му — или да развалят договора и да го изгонят, ако откаже сам да се оттегли. Изобщо имаше дузина причини, поради които може да е мълчала. Може би затова е решила да отиде сама във Франция за няколко дни — за да има време да помисли и да реши какво е най-добре да направи.

— Неспокойна си? — Хвана ръката ѝ и я стисна. — Не се тревожи!

— Защо не кажеш на Мисисипи да започне да тече обратно?

— Не се тревожи, Реми. Първо на първо, нищо не можеш да направиш. И второ, трябва да насочиш цялата си енергия към това да оздравееш по-бързо, а не да се занимаваш с тази работа. Ние ще се справим. Окей?

Ако я беше потупал по бузата и ѝ беше казал да не напруга хубавата си главичка, посланието му щеше да бъде от ясно по-ясно: остави сериозните неща на мъжете. Но това беше нейният живот и нейният бизнес. Обаче Гейб никога нямаше да погледне така на положението. Не можеше.

— Ще ме държиш в течение, нали? Толкова неща са ми мътни сега, че няма да понеса да остана в неведение.

— Обещавам ти, че щом имаме някакви сигурни факти, ще ти ги съобщя на минутата.

Което означаваше, че ще ѝ казва само неща, които биха я успокоили. Ако искаше нещо повече от една смекчена версия на истината, тя трябваше да го открие сама.

22.

На следващата сутрин веднага щом майка ѝ отиде във фризьорския салон както всеки четвъртък, Реми се отправи към градската библиотека — сграда от сив бетон и стъкло, образец на архитектурата от петдесетте години, която се намираше на ъгъла на булевардите „Тюлейн“ и „Лойола“.

Първо прегледа набързо вестникарската бележка. Описанието на потъването на „Кресънт Дракон“ бе поместено на трета страница и заемаше малко повече от половин колона, очевидно не го бяха сметнали за голяма новина, защото нямаше загинали, нито смела спасителна операция, екипажът не бе прекарал мъчителни дни в лодките, а и изливането на петрол не беше голямо. Ако корабът не беше собственост на местна параходна компания и не беше потънал в Мексиканския залив, сигурно нямаше да му посветят повече от един абзац.

Прочете още веднъж статията. По думите на капитана — някой си Тайтърс Едуард Бартольмю от Корнуол, Англия — комбинацията от амортизацията на плавателния съд и бурното море е предизвикала разрушение в корпуса на танкера. Приблизително в 22.00 часа на 9 септември корабът започнал да се пълни с вода. Когато двацет минути по-късно помпите се оказали неспособни да се справят с водата и танкерът започнал да потъва, капитанът дал заповед за напускането му. След дванайсет часа минаващ товарен кораб забелязал сигналните ракети и взел на борда си екипажа. При претърсването на района, предприето от Бреговата охрана, били намерени някои останки, но не и разливане на петрол.

Единственото малко подозрително нещо, което Реми откри в бележката, беше невъзможността да се излъчи сигнал за помощ — радиото било отказало точно в този момент. Макар че и по-рано били регистрирани проблеми с връзката... Може би един много удобен факт?

Какво всъщност се бе надявала да открие? Не знаеше. Някаква улика? И да имаше такава в статията, тя не го бе забелязала. Въпреки това поиска копие и зачака принтерът да го отпечата.

Откъде да тръгне? Архива на компанията? Там със сигурност бяха имената и адресите на всички членове на екипажа на „Дракон“. Но как да се добере до него? Никога преди това не се беше интересувала от параходния бизнес и ако просто отидеше и пожелаеше да види документите, щеше само да привлече вниманието върху себе си и своето разследване. Точно това искаше да избегне.

Когато се прибра у дома предишната вечер, Гейб вече беше там. Още с влизането си чу, че двамата с баща ѝ пак спорят за нея.

— Не ме интересува как тоя Ханкс я е проследил. Но това променя нещата. Реми отива в клиниката! Искам я далеч — далеч от всички тези въпроси и обвинения.

— Не е това начинът, татко. Тя трябва да бъде тук, за да можем да я наглеждаме.

— Клиниката е най-доброто място. Твоето мнение не ме интересува.

— Татко, тя вече каза, че няма да отиде. Ако се опиташ да я принудиш, ще се бори. Особено сега... Това ли искаш? Да се скараш с нея? Ще направиш грешка.

— Фрейзър — намеси се колебливо майка ѝ, — той може би е прав.

Баща ѝ въздъхна дълбоко.

— Не зная. Просто не зная.

— Къде е Реми? — попита тогава майка ѝ с безпокойство.

— Не знам. Тръгна си преди мен. Изпратих я до колата ѝ...

Реми избра точно този момент, за да влезе.

— Няма да повярвате, но чак на средата на пътя към летището осъзнах, къде съм. Изобщо не внимавах, сякаш очаквах, че колата знае пътя.

По-късно никой не спомена за клиниката или за Хауърд Ханкс — във всеки случай, не и пред нея. Семейството ѝ явно бе решено да я закриля от тази „неприятност“ с „Дракон“. За нейно добро, разбира се.

Може би винаги се бяха отнасяли така с нея, но този път нямаше да им го позволи. Твърденията за мошеничество вероятно бяха бедата, която усещаше. Беше сигурна, че знае нещо — може би нещо, което

ще оправдае Коул, или ще докаже, че е виновен. Не можеше просто да седи така, да кърши пръсти и да чака паметта ѝ да се върне.

Ако обвиненията в мошеничество бяха справедливи, със сигурност бяха замесени повече хора. И някъде трябваше да има доказателства за това. Може би в документацията на компанията?

Но отново възникваше въпросът, как да се добере до нея. Това беше проблемът.

Плати за копието от вестникарската статия и си тръгна. Пристигна вкъщи двацет минути, преди Сибила да се върне от фризьорския салон.

Буквите на разпечатката се замъглиха пред очите ѝ. Но това вече нямаше значение. Беше я прочела толкова пъти, че я знаеше наизуст. Реми отпусна копието върху скута си и плъзна поглед по спалнята. Тъмнината напълно я преобразяваше.

После погледна часовника на нощното шкафче и въздъхна. Времето вървеше като охлюв. Помисли си дали да не прерови отново чекмеджетата на малкото писалище, но цял следобед се бе занимавала с това и не бе открила почти нищо — банкови отчети, банкови чекове, малко хартия, пощенски пликкове, едно-две писма, вероятно от приятелки, на които явно не се бе накарала да отговори, и адресник, изпълнен с имена и телефонни номера на хора, които не можеше да си спомни; имаше и две страници, посветени на семейните рождени дни и годишнини. И един календар — бележник, но записките бяха малко, само за януари. Те съдържаха ангажименти за вечеря, събирания, мероприятия в музея, час при зъболекаря и завършваха с данните за полета ѝ до Ница.

Името на Коул не фигурираше никъде. Не разбираше дали това означава, че по Нова Година вече са били скъсали; или пък че не е имала нужда да си записва неща, свързани с него.

Не намери дневници. Не се и беше надявала. Дори и сега не изпитваше никакво желание да повери мислите си на хартията. Нямаше и никакви списъци на задължения. Ако съдържанието на тези чекмеджета бе отражение на живота ѝ, явно е водила много безгрижно съществуване — без отговорности и задачи.

Винаги ли бе оставяла други да вършат нещата вместо нея? Например Нати, която готвеше, оправяше леглото и стаята ѝ и се грижеше да има чисти кърпи в банята. И приходящите прислужници, които чистеха къщата, перяха и гладеха. Или майка ѝ, която планираше ястията, ръководеше домакинството, организираше вечерните партита и се грижеше в стаите да има свежи цветя. Баща ѝ, чичо ѝ, братовчед ѝ...

Беше ли помагала някога в нещо? Освен да присъствува на събранията на управителното тяло? Винаги ли бе оставяла другите да задоволят потребностите ѝ, на тях ли бе оставяла цялата работа и грижи по параходната компания? Сега обаче осъзнаваше, че някъде се нуждаят от нея. И това я измъчваше. Дали в резултат на обвиненията на застрахователната компания не беше се добрала до нещо? Или по-рано? В резултат на критиките на Коул за невежеството ѝ по отношение на финансовото състояние на компанията?

Ужасна ирония на съдбата. Дочу стъпки и неясни гласове. Бързо грабна последния брой на „Харпърс Базар“ от пода до канапето и пхна копието от вестникарската статия между страниците му. Секунда по-късно на вратата се почука леко.

— Влез.

Както и очакваше, бяха родителите ѝ — баща ѝ във вечерно облекло с бяла вратовръзка, а майка ѝ с розова шифонена рокля и наметната със сребърна лисица. Щяха да ходят на някакво парти — едно от десетките по време на карнавалния сезон, който започваше на шести януари и завършваше на Марди Гра — „Блажния Вторник“.

— Искахме да ти се обадим, че излизаме. — Сибила Жарден ѝ отправи загрижена усмивка. — Сигурна ли си, че ще се чувствуваш добре сама?

— Аз съм на двайсет и седем години! — После Реми се сети, че не трябва да изглежда прекалено бодра и весела или прекалено нетърпелива да остане сама. — Струва ми се, че вече съм достатъчно голяма, нали?

— Да, но... Като си болна и...

— Имам само леко главоболие... Сигурно от умора. Нищо сериозно, уверявам те.

— Все пак ще ти звъннем по-късно по телефона, за да се уверим, че си добре — намеси се баща ѝ.

— Не, няма нужда. Решила съм да изключа моя апарат, за да не ме безпокои.

— Смятам, че е разумно — съгласи се той. — Ако ти потрябваме, знаеш къде сме.

— Да. Гейб излезе ли вече? — Беше й се сторило, че е чула колата му, но не беше сигурна.

— Преди десетина минути.

Когато Фрейзър тръгна към вратата, Реми бързо каза:

— Забавлявайте се и не се тревожете за мен. Нищо няма да ми стане.

Майка й се посетил още малко. После излязоха. След потеглянето на мерцедеса Реми почака за всеки случай още десет минути, после пресече хола на втория етаж и се насочи към спалнята на родителите си. За момент се втренчи в масивната месингова топка на вратата. Сърцето й се пръскаше, а стомахът й се свиваше. Завъртя топката и се вмъкна вътре. Чувствуваше се като крадец.

Запали лампите и отиде право до бюрото. Отгоре му имаше овална табличка с дребни пари, празно портмоне, джобно ножче и връзка с пет-шест ключа. Реми се усмихна победоносно и взе връзката.

После се върна в стаята си, облече тъмносин панталон и спортен пуловер, взе от гардероба бежовото велурино яке и излезе от къщата.

След няколко минути беше в Международния търговски център, пред входа на управлението на Кресънт Лайн.

Първият и вторият ключ не влязоха в ключалката. Прескочи следващите два с емблемата на Мерцедес. Опита направо петия. Завъртя го и вратата се отвори.

Лампите светеха. Дали беше нарочно, заради сигурността, или някой ги беше забравил, преди да излезе? А може би имаше посетител? Реми се спря на прага на приемната и напрегнато се послуша за скърцане на стол, шумолене на хартия, тракане на компютърна клавиатура, кашлица. Нищо. Тишина. Все още несигурна, затвори безшумно вратата и продължи крадешком напред, усещайки изведнъж колко силен може да бъде звукът от шумоленето на дрехите й, колко суха е устата й и колко са се напрегнали мускулите й.

Явно беше сама. Задиша по-спокойно. Погледна към компютърния терминал. Няколко натискания на клавишите й щеше да

получи цялата информация, която искаше. Само да можеше да въведе кодовете за достъп.

Отиде до шкафа с архива. Заключен! Тръгна по редицата от чекмеджета, дърпайки ги едно подир друго. Заключено, заключено, заключено — всичките бяха заключени. Спря се разочарована срещу последния шкаф и прокара ръка през косата си.

Служителите сигурно имаха ключове. Отнасяха ли ги със себе си? Да ги пуснат в чантите или джобовете си и след това да се окажат затрупани на дъното или в химическото чистене? Не биха постъпили така. Сигурно ги държаха в бюрата си. Намери една връзка в първото чекмедже, което отвори, и се захвана за работа.

Отне ѝ петнайсетина минути, за да проумее системата на регистриране, и още двайсет и пет, за да събере всички документи, отнасящи се до последното пътуване на танкера. От митническата декларация взе имената на членовете на екипажа и се прехвърли към архива на ведомостите, за да измъкне досиетата на всички.

Не искаше да губи време да изучава всички документи сега, затова включи копирната машина и прегледа бегло книжата, докато я чакаше да загрее. Всички изглеждаха прости и разбираеми — списък на запасите със съответните фактури, сметка за товара от суров петрол и копие от разплащателния чек, сметки за гориво и морски услуги, копия от някакви разрешителни, лични картони. И все пак нещо я безпокоеше. Беше изкопирала вече всички документи и половината от личните досиета на екипажа, когато осъзна какво е то.

Напъха копията в една папка, за да ги вземе със себе си, върна оригиналите на място и започна да преглежда сведенията за наемане, за да провери дали не се лъжеше. Не се лъжеше.

Екипажът бе плувал на борда на „Кресънт Дракон“ за пръв и последен път — всички, от капитана до последния моряк, никога преди това и никога след това не бяха работили за компанията. Съдейки по досиетата, това не беше необичайно за един моряк, помощник-капитан или дори капитан. Но цял екипаж? Съвпадението беше подозрително, много подозрително.

Реми се втренчи в имената на членовете на екипажа, повечето от които бяха най-вероятно корейски, и си помисли колко забавно и колко мъчително бе да осъзнае, че точно това бе очаквала да открие. Но сега ѝ се искаше да не е така.

Питаше се къде ли са тези хора сега. Вероятно пръснати по петте океана. И сигурно със значителни суми в джобовете си, за да мълчат.

Екипажът трябва да е бил наясно какво става — поне офицерите. А моряците трябва да са се досетили.

Реми разбираше, че шансовете ѝ да издири някой от екипажа са нулеви. Може би Хауърд Ханкс бе успял да разговаря с някой от тях. Може би така е получил и доказателството си, че е извършено мошеничество. Но най-вероятно не е. Защото иначе щеше да знае със сигурност дали суровият петрол е разтоварен на шлепове, или в петролопровод.

Може би Гейб имаше право. Може би Ханкс не разполагаше с нищо повече от голи подозрения. Може би се опитваше да подплаши някого. Коул...

Отиде до прозореца. Нощният мрак бе като огледало на внезапната самота, която изпита. Загледа се в блещукация Алджиърс. Отдолу беше Испанският площад с осветения фонтан. Широката черна лента на Мисисипи правеше дъга, очертана от светлините на двата бряга.

Тогавя видя отблясъците по реката. Отначало си помисли, че са от ферибота. Сетне осъзна, че са светлини на кораб.

Внезапно видя един затъмнен кораб, обвит от мъгла, и два мъжки силуета до перилата. Трябваше ѝ цяла секунда, за да осъзнае, че образът е само в съзнанието ѝ. Имаше бели букви на носовата част. Те изписваха името му.

— Моля те, господи, позволи ми да ги прочета — прошепна тя.

КРЕСЪНТ ДРАК...

— А какво искаше да направя? Да я изблъскам ли?

Ланс! Мили боже, не трябваше да я открие тук. Огледа обезумяла осветеното помещение. Къде да се скрие? Страничната врата!

— Като че ли ти доставяше удоволствие.

— По дяволите, Джули! Трябва ли да минаваме през това всеки път, когато излезем вечер? — Реми притича до бюрото. Грабна чантата си, преметна я през рамо и притисна папката до себе си.

— Трябва да си поласкан, че след седем години брак все още те ревнувам.

Реми се спусна към страничната врата. Когато я стигна, дочу тихото равномерно бръмчене. Копирната машина! Беше останала

включена!

— Никога не съм обичал зелени очи, Джули.

Реми се втурна обратно. Щракването на копчето ѝ се стори много шумно. В следващия миг беше пак при вратата. Леко я откряна. Но когато се опита да мине безшумно през тесния процепа, чантата ѝ се удари в рамката.

— Какво беше това?

— Кое?

Реми затвори. Не смееше да диша.

— Стори ми се, че чух нещо. — Гласът на Ланс се приближаваше, съпровождан от звука на твърди, широки крачки. Следваше го почукването на високи токчета.

Реми се стресна. Шкафовете с документите! Беше забравила да ги затвори! Късно! Дали ще погледне? Ще забележи ли? Или ще сметне, че е по вина на някой небрежен служител?

О, небеса! Огледа се и изведнъж осъзна, че е в нечий кабинет. На Ланс? Не, не можеше да бъде неговият. Забеляза вратата към коридора и се спусна към нея. Притисна се до стената, така че да остане скрита, ако някой отвори.

— Ало? Има ли някой тук? — Ланс беше съвсем наблизо. Разделяше ги само стената. Реми прехапа долната си устна от страх да не се издаде с някой звук или с дишането си.

— Вероятно са чистачките, Ланс. Кой друг ще работи толкова до късно?

Чу го как мина през офиса и продължи към помещението с архивите. Крачките му се забавиха, сякаш се заслушваше. Трябваше да се измъкне! Ако той започнеше да търси наоколо, щеше да я открие.

— Ланс...

— Млъкни!

Реми се прокрадна до вратата и много предпазливо завъртя топката. Успя да я отвори, без да се чуе щракване. Погледна навън — коридорът беше пуст. Дочу шум от плъзгане и затваряне на чекмедже. Колко ли секунди ще минат, преди той да отвори свързващата врата?

Разполагаше с една-единствена възможност. Измъкна се в коридора и незабавно се насочи към приемната, мислейки при всяка своя крачка, че той ей сега ще я забележи и ще извика. Когато завиваше, хвърли бърз поглед назад. Никой! Оказа се отключено. Не

можеше да повярва на късмета си и тутакси прогони от съзнанието си представата как се суети с ключовете.

Измъкна се навън. Този път внимаваше да не удари чантата си в рамката. Затвори колкото се може по-безшумно, сетне се обърна и зашари с поглед между асансьорите и вратата към аварийната стълба.

Не по стълбите — беше прекалено открито, а и най-слабият звук щеше да отекне. Изтича до асансьорите и натисна бутона за надолу.

— По-бързо! По-бързо! — Дочу слабото бръмчене. Изведнъж се сети — камбанката, проклетата камбанка ще звънне, когато асансьорът дойде на етаж.

И наистина звънна — два пъти. Звукът я оглуши като сирена. Хвърли последен поглед през рамо към вратата на офиса, хлътна в кабината и натисна бутона за фойето.

Секунда по-късно вратите се плъзнаха и се затвориха. Беше пребледняла от страх, но здраво стискаше чантата и папката с документите.

Долу нямаше униформен пазач. Реми колебливо излезе и незабавно бе погълната от една смееща се и бърбореща групичка. Някакъв мъж се блъсна неволно в нея.

— Ой, извинете! — каза той и в този миг Реми забеляза, че пазачът е застанал до бюрото си и говори по телефона. С Ланс? — Ама си сладурче, знаеш ли? — Мъжът я прегърна през раменете, дъхът му миришеше на уиски.

Реми забеляза насочения към групата поглед на охраната и не се възпротиви на грубото ухажване.

— Благодаря — каза само и го остави да я повлече със себе си към изхода.

— К'во си правила? Работила си до късно?

— Нещо такова...

— А, това не е хубаво. Ние пък празнувахме.

— Така ли?

— Да, бяхме в бара горе.

Наклони се към нея и се изкиска. — Агнес си загуби чантата. Остави я на перваза и след минута я нямаше. Знаеш ли, че този бар се върти? След час чантата ѝ пак беше там.

— Радвам се, че я е намерила. — Бяха се изравнили с бюрото на пазача.

— Идваш ли да празнуваш с нас?

— Къде отивате?

Непознатият свъси вежди.

— Хей, Джони! Къде отиваме?

— В „Пат О’Брайън“

— Да, в „Пат О’Брайън“, Ще ти купя едно торнадово питие.

— Ураганно.

— Какво?

— Няма значение. — Вече бяха навън и вървяха в студената нощ. Реми се освободи от обгръщащата я ръка и промърмори: — Била съм в „Пат О’Брайън“. Може би някой друг път...

Насили се да не се затича към паркинга, давайки си сметка, че е почти в безопасност и че не е време да привлича вниманието върху себе си. Наближи сребристия ягуар и припряно зарови в чантата си. Отключи вратата и бързо се пъкна зад волана. Остави папката на другото предно място и се отпусна. В безопасност! Свърши се! Наистина ли? Не беше ли това само началото?

— В какво се забърках! Сигурно съм полудяла!

В едно беше сигурна: беше видяла „Кресънт Дракон“ привързан към някакъв док. Имаше мъгла. Но какво друго бе видяла? Или може би правилната дума беше „кого“?

Въздъхна от безсилие и запали колата.

23.

— Добро утро! — Реми поздрави всички, влизайки безгрижно в трапезарията.

— Изглеждаш много весела тази сутрин — отбеляза Фрейзър.

— Сънувах прекрасен сън! — Отиде до масата за сервиране и си наля портокалов сок в единствената останала чаша до кристалната кана. — Как беше партито? Трябва да си призная, че не съм чула кога сте се върнали.

— Беше... — започна да отговаря Гейб.

— Реми, защо си с тези дрехи? — Сибила сякаш изпитваше известни съмнения за душевното ѝ здраве.

Реми подръпна бежовия брич за езда.

— Мисля да поаядя. — Всъщност не знаеше дали може да язди, но бричът, ботушите за езда и шоколаденокафявото сако от рипсено кадифе с бежови кръпки от шведска кожа на лактите бяха в нейния гардероб. Съдейки по следите от носене по ботушите и панталоните, тя прие, че ги е използвала.

— В парка Одъбон, предполагам — обади се Гейб.

— Там ли ходя обикновено? — Седна до него със сока в ръка.

— Реми, погледна ли навън? — попита майка ѝ.

— Да. Угнетяващо, нали? Реших, че ще е по-добре да изляза, отколкото да остана у дома и да оставя този сив мрак да ме обезсърчи.

— Студено е.

— По-скоро бих казала „свежо“. — Разгъна салфетката и я сложи на скута си. — Предпочитам да яздя, когато въздухът пощипва. Освен това съм и подходящо облечена — допълни тя, посочвайки черния пуловер с висока яка, който носеше под велуреното сако.

— А ако завали?

— Мамо! — Реми се разсмя. — Може да съм загубила паметта си, но все още притежавам достатъчно здрав разум, за да се подслоня от дъжда. — Мислено обаче стискаше палци дъждът да завали колкото се може по-късно.

— От това, което казваш, излиза, че не си успяла да си спомниш нищо друго. — Гейб я гледаше със съчувствие.

— Понякога имам смътното усещане, че съм виждала или правила дадено нещо, но не бих могла да кажа, че това са спомени.

— Ти си отново у дома и в безопасност. Това е важното — успокой я Гейб.

— Така е. — Отпи глътка сок, после попита, отправяйки въпроса си едновременно и към Гейб, и към баща си: — Открихте ли нещо за „Дракон“?

— Все още не — отвърна брат ѝ.

— Помислих си, че чичо Марк може да е научил нещо.

— Не е — потвърди лаконично баща ѝ, давайки да се разбере, че не желае да обсъжда този въпрос.

Реми щеше да изостави темата, но ѝ хрумна друго нещо.

— Отиде ли някой да попита Коул за какво е била срещата му с хората от застрахователната компания? Струва ми се, че независимо колко железен е договорът му, той е длъжен да се отчита пред управителния съвет.

Видя как Гейб и баща ѝ си разменят бързи погледи. Гейб ѝ се усмихна.

— От устата на младенците излиза истината. Май толкова се безпокояхме за теб, че ни убягна очевидното. Определено трябва да проучим този въпрос.

— Ще го предложи на Марк днес по обяд — заяви баща ѝ.

С това темата бе окончателно приключена. Влезе Нати със закуската. Реми подуши аромата.

— Орехови вафли!

— С мед и сироп — обяви Нати, поставяйки първата чиния пред майката ѝ. — Ще полепне по ребрата ти, за да имаш мека подложка, като паднеш от коня.

Реми нямаше никакво намерение да ходи да язди. Това беше само претекст да излезе от къщи.

Паркира отстрани и излезе от ягуара. На няколко крачки от нея високият повече от два метра затревен насип на дигата се спускаше надолу покрай Ривър Роуд, който следваше завоите на Мисисипи.

Затвори вратата на колата и погледна към склада за петрол от другата страна на пътя. Стотина резервоара, приличащи на огромни стоманени гюмове боядисани в матово бяло, се бяха строили в редици. Цялото пространство бе оградено с висока мрежа. Табелата на портата сочеше, че това е собственост на Гълф Коуст Петролиум Асосиейшън — име, което не ѝ говореше нищо.

В далечината бръмчеше реактивен самолет, набирайки височина след излитането си от намиращото се наблизо нюорлианско летище. Реми го наблюдава известно време, после забеляза тежките студени облаци над главата си и отново се помоли да не завали.

Обърна се към Мисисипи. Ниски плоски шлепове бяха акостирали до долния док, а към средния — най-близкия до нея — бе привързан океански танкер.

Това ли бе докът, където „Кресънт Дракон“ бе взел последния си товар от суров петрол? Тук ли беше видяла танкера? Не можеше да си спомни, а в документацията на компанията не бе намерила информация. Имаше буквално десетки такива докове, пръснати покрай Мисисипи по целия път до Батън Руж. Повечето се намираха извън гъсто населените райони — така ѝ бяха казали пристанищните власти, когато им се бе обадила от една телефонна будка.

За съжаление това бе почти единствата полезна информация, която успя да получи. Човекът, с когото бе разговаряла, заяви, че не знае как може да се открие къде е бил акостирал даден кораб преди повече от пет месеца. Даже не беше сигурен дали комисията пази такива данни, след като нямаше изискване корабите да ги уведомяват, че напускат пристанището. Каза ѝ, че вероятно служителите на доковете следят за такъв тип информация.

Което я бе върнало там, откъдето бе тръгнала — кой док и кой служител?

Ако обаче е била там, когато са товарели „Дракон“, все някой от пристанищните работници трябваше да я е забелязал. Ако можеше да открие хората, които са били на смяна онази нощ и да разговаря с тях!

Изглеждаше напълно възможно. Реми се усмихна, осъзнавайки, че няма никаква логика да започне да разпитва от точно този петролен док — той бе чисто и просто вторият, на който бе попаднала. Входът към първия бе затворен и нямаше дежурен на вратата, така че се бе

принудила да продължи по-нататък. Опита се да не мисли още колко такива докове имаше, а да се съсредоточи върху този.

Един път, достатъчно широк, за да мине по него моторна кола, водеше до средния кей. Без да обръща внимание на табелата „ЗАБРАНЕНО ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА“, Реми тръгна по него и продължи покрай табелите „ВЛИЗАНЕТО БЕЗ РАЗРЕШЕНИЕ ЗАБРАНЕНО“ и „ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО“.

Колкото повече приближаваше танкера, толкова по-силна ставаше миризмата на петрол. Здрави въжета прикрепяха кораба към бетонния кей, а от него до откритата палуба бе повесен подвижен мост. На самия танкер нямаше признаци за някаква дейност, като се изключеха трите тръбопровода, които свързваха петролопровода на дока с резервоарите на кораба.

Реми забеляза двама мъже и зави към тях. Беше си представяла, че е много по-оживено — както на пристаните за товари.

— Хей, госпожо! — излая някакъв глас отзад.

Реми настръхна, внезапно почувствувала студения полъх на реката по бузите си, усетила влажния дъх на мъглата и видяла тъмнината около себе си — тъмнината на онази нощ. Беше сигурна, че някой я е изненадал тогава — точно както сега.

Завъртя се и се втренчи в мъжа с лице на булдог. Не беше същият! Носеше тъмносини куртка и панталони, над колана му висеше бирено шкембе.

— Какво правите тук? Не видяхте ли табелите? Никой няма право да влиза тук без разрешение.

— Зная. Търсех някой, който да ми даде разрешение. Вие можете ли? — Усмихна му се подкупващо. Но това явно не му направи никакво впечатление.

— Трябва да отидете при техническия ръководител, Том Хейз, но днес го няма.

— А вие? Вие какво правите?

— Аз отговарям за товаренето и експлоатацията.

— Тогава може би ще ми отговорите на няколко въпроса...

— Вижте, госпожо, не организираме туристически обиколки и не позволяваме посещение. Трябва да напуснете обекта!

— Няма ли поне да ми кажете дали товарите, или разтоварвате този кораб?

— Товарим го. — Мъжът сви устни и изсвири пронизително с уста, после извика и направи знак с ръка. — Чарли! Ела тук!

При звука от изсвирването двамата мъже на дока се обърнаха и по-ниският изприпка. Накривената му спортна фуражка, пружиниращата му походка и жилавата му фигура създаваха впечатление за младост. Ала когато се спря пред тях, Реми забеляза дълбоките бръчки, които възрастта и природните стихии бяха издълбали върху лицето му и осъзна, че е по-близо до шейсетте, отколкото до трийсетте.

Той ѝ хвърли любопитен и приветлив поглед.

— Какво има, Мак?

— Трябва да придружиш тази дама до колата ѝ.

— С удоволствие.

Реми понечи да възрази, но съобрази, че само ще настрои Мак срещу себе си. Този мъж явно бе упорит и като нищо щеше да я изхвърли със сила от дока, ако откажеше да напусне доброволно.

Мак се отправи към подвижното мостче на танкера и Реми погледна придружителя си.

— Много съжалявам, господин...

— Просто Чарли — настоя весело той. — Всички ми викат така. И не му обръщайте внимание. Винаги се зъби, когато сме под пара с някой кораб.

Тя се усмихна.

— Чувствувам се така, сякаш не само ми се е зъбил, а ме е и поддъвкал. — Забеляза, че капитанът на танкера е излязъл до парапета на мостиковата палуба. Мак сви ръцете си на фуния и му викна нещо. Капитанът отговори с потвърждаващ поздрав и се прибра вътре. — За какво беше това? — попита тя и пое неохотно към пътя.

Чарли сви рамене.

— Сигурно Мак му е казал, че вече може да повика лоцман.

— Лоцман?

— Да, на всеки кораб трябва да има правоспособен лоцман, който познава реката, плитчините, теченията. Три часа преди потеглянето си корабите трябва да уведомят Дружеството на лоцманите. Горедолу след толкова време ще завършим товаренето на този танкер. Тогава, ако всичко е наред, екипажът ще докладва

готовност, лоцманът ще е на борда и корабът ще тръгне надолу по реката.

— Значи лоцманът води кораба по целия му път до устието. — Реми несъзнателно забави ход и Чарли скъси крачките си, за да върви наравно с нея.

— Винаги има лоцман на борда, но не един и същ. Лоцман от Батън Руж се качва тук. В Чалмет идва ред на лоцман от Кресънт Ривър. В Пайлът Таун вече е сменен с друг. Поразително, нали?

— Не го знаех досега... — Реми си мислеше, че независимо къде е бил натоварен, „Дракон“ е плувал по реката повече от сто мили. И на някакво място по това протежение, както твърди брадатият г-н Ханкс, горивото е било разтоварено на шлепове. Ако е било така, речният лоцман трябваше да го знае. — Чарли... колко време е нужно за разтоварването на един танкер като този тук?

— Не бихме могли да го разтоварим за по-малко от двацет и четири часа.

— Толкова дълго? — Реми спря изненадана.

Чарли се изкиска.

— Доскоро бяхме доволни, ако свършим тази работа и за три дни.

— Променя ли се нещо, ако разтоварвате на шлепове, вместо в петролопровода?

— На практика не. Скоростта на разтоварване е една и съща.

— А тези лоцмани? — Те сигурно имаха някакъв дневник и можеха да й кажат, къде е бил натоварен „Дракон“ и дали е спирал някъде при пътуването си надолу по реката. — Как може да ги намери човек?

— По телефона.

— Искате да кажете, че ги има в телефонния указател?

— Да. Трябва да погледнете в Жълтите страници. Там ще намерите телефонните номера на трите офиса на Дружеството на лоцманите.

— Значи пръстите ми ще свършат работата — промърмори на себе си Реми и се усмихна, осъзнала, че вече няма нужда да обикаля петролните докове, за да разбере откъде е потеглил корабът.

— Прощавайте, какво казахте? Не ви чух. — Чарли махна с ръка към един малък бял пикап, който форсираше, за да изкачи наклона на

дигата.

— Нищо. — Реми се спря до колата си и изчака пикапът да отmine. Когато той се изравни с нея, шофьорът внезапно удари спирачка и закова няколко метра по-нататък.

Вратата веднага се отвори и се появи мъж с тъмен костюм и вратовръзка и очила със златни рамки.

Той изгледа намръщено Реми. Съдейки по дълбоките бръчки между веждите му, тя реши, че той много по-често се мръщи, отколкото се усмихва. Тутакси се стегна, готова да посрещне още една лекция за неупълномощените посетители.

— Реми? Познах те. Какво правиш тук?

Господи, той ме познава! Не беше очаквала това и отново го огледа дискретно, опитвайки се да си спомни нещо. Изглеждаше около четирийсетгодишен. Тъмна и сресана назад коса. По лицето му нямаше никакви особени белези, ако не се смятаха тънките устни. Изражението му бе доста самонадеяно.

— Каква изненада! Не очаквах да те срещна тук! — Реми се преструваше, че го познава, за да спечели време.

— И аз не очаквах да те срещна тук. Какво те води насам? — опита се да се усмихне той, но това явно му беше чуждо. Колко жалко, помисли си Реми, би го нарекла красив, ако не беше това намръщено чело.

— Какво ме води тук ли? — Осъзна, че не може да му каже истината. Щом я познава, значи познава семейството ѝ, а не искаше той да им разкаже с какво се занимава тя.

— Приятелка пише книга и ме помоли да ѝ помогна в проучванията. Един от героите е от флотата, а тя смята, че разбирам от тези неща.

— Твоя приятелка? Коя?

— Работи в музея...

— Разбирам. — Беше ли го убедила? Не можеше да разбере и се опитваше да прикрие колко неудобно се чувствуваше от острия му изучаващ поглед. — Получи ли необходимата ти информация? — Мъжът погледна към Чарли, сякаш разбрал, че той я е предоставил.

— Струва ми се, че да. — Реми извади ключовете за колата от джоба на сакото си и погледна многозначително към пикапа, чийто

мотор работеше на празен ход. — Няма да те задържам. Зная, че си зает, а пък аз имам среща с един кон.

— Довиждане, Реми!

Реми изчака камионетката да потегли, после погледна към Чарли.

— Много ми е неприятно, когато става така.

— Какво искате да кажете?

— Познавам го, но не мога да си спомня името му.

— А, това е Карл Мейтланд.

— Разбира се! — Беше й смътно познато, но не можеше да си спомни защо и откъде. Протегна ръка. — Благодаря ви, че ме изпратихте до колата, Чарли, и че така търпеливо отговорихте на всичките ми въпроси.

— Няма нищо. — Мазолестата му ръка стисна нейната.

— И ако приятелката ви се нуждае от допълнителна помощ за книгата си, кажете й да ми се обади. Знам няколко страхотни истории! Тъкмо за книга.

— Ще й кажа.

Докато Реми се качваше в колата си, той извика след нея:

— Фамилията ми е Ейкънс. Има ме в указателя.

— Ще я запомня! — Махна му за довиждане.

След като напусна района на петролния терминал и петролните докове, Реми продължи известно време по Ривър Роуд, после намали и сви към летището. Спря до първата телефонна будка, която видя. Както бе казал Чарли Ейкънс, в указателя намери номерата и на трите лоцмански районни служби. Обади се първо в Батън Руж и попита дали някой би могъл да я информира кой лоцман е бил на борда на танкера „Кресънт Лайн“, когато е напуснал пристанището в началото на септември миналата година. След няколко минути един мъж й каза, че лоцман е бил Пийт Хоскинс. Сега бил на някакъв руски зърновоз и щял се върне вероятно след около пет часа.

Вторият й разговор бе по-плодотворен.

Трийсет минути по-късно седеше в сепарето на едно кафене в Мид Сити с Гас Трюдо — лоцман от Кресънт Ривър, висок представителен мъж с гъста жълтеникавочервена, на места посивяла коса. Гледайки го как отпива голяма глътка вряло кафе, Реми си помисли, че сигурно устата му е облицована с азбест.

Чудно как не издиша огън или пара, когато остави чашата си на покрития с термоустойчива пластмаса плот и я погледна право в очите.

— Значи сте писателка?

— Да. Пиша продължение на историята за „Кресънт Дракон“ — ретроспективен разказ от гледна точка на различни хора, свързани по някакъв начин с последното му пътуване. — Реми сметна, че това е добро прикритие. — И така, кажете ми, г-н Трюдо, какво си спомняте за кораба? Имаше ли някакви проблеми? Случи ли се нещо необичайно?

— Не, всичко беше в рамките на нормалното. Спомням си, че когато го поех от Пийт Хоскинс, лоцмана от Батън Руж, той ми каза, че корабът реагира малко мудно на командите. Поговорих си и малко с капитана за бурята, която се зараждаше в Залива.

— Имаше ли някакви засечки... или трудности по пътя?

— Не.

— Това е станало преди шест месеца, г-н Трюдо. Как може да сте толкова сигурен?

— Както казах и на другите двама, които идваха да ме питат...

— Други двама? Какви други двама?

— Не си спомням имената им, но единият — набит човек с брада — идва преди около две седмици. А няколко дни по-рано разговарях с по-младия, вероятно малко над трийсет, висок и кестеняв.

Гейб! Трябваше да се сети, че и брат й е предприел собствено разследване.

— Извинете, че ви прекъснах. И какво им казахте?

— Че когато един кораб потъне при буря три дни, след като си бил на него, започваш да си припомняш всичко. Проследяваш в ума си цялото пътуване, сравняваш бележките си с тези на другите лоцмани и се опитваш да си дадеш сметка дали не е имало все пак нещо, което да покаже, че съдът не е бил годен за плаване.

— И вие сте постъпили така? Разговаряли сте с другите двама лоцмани?

— Да. Това е установена практика.

— Имали ли са те някакви затруднения?

— Никакви. Знам го със сигурност, защото видях копията от техните доклади.

Реми отпи малка глътка от още горещото кафе и се запита дали да разчита на неговите думи, или да разговаря лично с другите лоцмани.

— Случайно да знаете къде е бил натоварен танкерът?

— Пийт ми каза, че го е поел от старите докове Клеймор. — Поколеба се, сетне кимна. — Точно така. Спомням си, че Пийт ми каза, че там течението леко се завърта и понякога създава проблеми в отплаването. Тогава открил колко е бавен при маневриране.

— Къде са доковете Клеймор?

Той се облегна назад на червената пластмасова облегалка и смръщи замислено чело. — На коя миля се намират?

— Не, чудя се как бих могла да стигна дотам по суша.

— Не съм сигурен, че мога да ви обясня как да стигнете по суша. — Почеса се разсеяно по главата. — Намират се на източния бряг, на север от Кенър. Сигурен съм, че можете да стигнете дотам по Ривър Роуд.

Осъзна, че е била близо до тях.

— На какво разстояние са от склада и доковете на Гълф Коуст Петролиум?

— Това са старите докове Клеймор.

— Какво?!

— Старите докове Клеймор.

Значи е била там — на същото място, където е бил привързан „Дракон“ и не го е познала! Не си го е спомнила!

— Чакайте. Има три дока. На кой от тях казвате, че е бил танкерът?

— На горния.

— По-точно?

— Намира се нагоре по реката — затова се нарича „горен“ док.

Значи не е била точно там. Затова ли всичко ѝ се бе сторило непознато? Не смееше обаче да се върне и да рискува да налети отново на Карл Мейтланд. Пък и се съмняваше, че „булдогът“ Мак щеше да бъде по-отзивчив. Тогава си спомни Чарли — милия, чудесен Чарли Ейкънс, толкова дружелюбен и готов да дава сведения. Дали беше участвувал в товаренето на „Дракон“? Видял ли я бе онази нощ? Защо не я позна? Каза, че телефонът му го има в указателя. Ще му се обади

и ще го попита. А ако не е бил на смяна, може би ще успее да го придума да разбере кои са били.

С усилие насочи отново вниманието си към сепарето.

— Казахте, че пътуването надолу по реката е било нормално, но все пак — имаше ли нещо, което да ви е накарало да си задавате въпроси? Отклонение от курса? Или закъснение? Или нещо друго от този сорт?

— Не. Според доклада на Бреговата охрана, който прочетох, е следвал неотклонно курса си. Потънал е на една-две мили от морското трасе. За щастие то е оживено и екипажът е успял да сигнализира един минаващ кораб. И още преди да сте ме попитали, ще ви кажа, че не срещнахме много шлепове.

— Моля?

— Брадатият мъж искаше да знае за шлеповете, които се движат из делтата на юг от града. Но на практика единствените шлепове, които срещнахме надолу по реката, бяха боклукчийски.

— Разбирам. Бреговата охрана е излязла с доклад относно потъването?

— Да.

Запита се защо не е намерила копие от него в архиви на компанията. Или пък е имало, но тя не го е забелязала?

Този въпрос още не ѝ даваше мира, когато се прибра вкъщи. Веднага улови аромата на дафинов лист и подправки. Явно нещо се задушаваше в глинено гърне. Баща ѝ беше в антрето и държеше телефонната слушалка до ухото си. Обаче, щом я видя, я остави обратно на вилката.

— Тъкмо звънях в конюшнията, за да проверя дали си тръгнала насам.

Реми се стресна, по бързо се съвзе и му се усмихна с престорен укор, опитвайки се да не мисли за това, че за малко да я хванат в лъжа.

— Защо го правиш? Казах, че ще бъда у дома за обяд! — Свали ръкавиците си. — Имам чувството, че ме следиш по-зорко, отколкото когато бях тийнейджър.

— Не е вярно.

— Нима?

— Дори да е така, то е само защото е съвсем нормално да се безпокоим след начина, по който изчезна наскоро.

— Обещавам да не изчезвам пак, така че спрете да се безпокоите.

— Реми — появи се майка ѝ откъм трапезарията, — стори ми се, че чух гласа ти. Тъкмо казвах на Нати, че сигурно няма да успееш за обяд. Как мина ездата? — Разглеждаше дъщеря си малко озадачено. — Очаквах да се върнеш измръзнала до кости, с почервенели от студа бузи и нос, но ти изглеждаш... отлично.

— Ягуарът има отопление. Посъвзех се по пътя за вкъщи. — Хвърлих поглед към кухнята. — Задушени скариди ли подушвам?

— Да. Ще кажа на Нати, че си тук. Сигурно първо ще поискаш да смениш тези дрехи за езда...

— По-късно. Сега съм много гладна.

Всъщност яденето беше последното нещо, за което би помислила, но се предполагаше, че от физическо натоварване човек огладнява и ако искаше да продължи да се преструва, че е прекарала сутринта в езда, трябваше да се прави на гладна.

Час по-късно, освежена от душа, Реми седеше в леглото си, загърната в атлазен халат и с тюрбан около главата, а папката с копията на документите от архива на компанията лежеше разтворена пред нея. При първото бързо претърсване не намери копие от доклада на Бреговата охрана. Започна да преглежда отново.

Чуха се две бързи почуквания. Като обезумяла дръпна кърпата от главата си и я хвърли върху книжата, за да ги скрие. Вратата се отвори.

— Нати! Стресна ме. — Разсмя се смутено и отметна с пръсти влажната коса от челото си.

— Първо почуках.

— Знам.

— Къде са ти ботушите?

— В гардероба. Защо? — Реми се намръщи и се измъкна от леглото, когато видя, че Нати веднага се насочва натам.

— Защото е по-добре да ги почистя, преди да са изцапали — с тези думи отвори вратата на килера и влезе.

— Няма нужда! — В този момент Нати се появи с ботушите в ръка. Като се изключи малкото бял прах от мидените черупки по пътя върху дигата, подметките бяха сухи и чисти. Нати веднага го забеляза. — Вече ги почистих — обясни Реми.

Прислужницата поклати недоверчиво глава, отиде до канапенцето и взе тъмнокафявото велурено сако за езда, което бе метнато на облегалката.

— Както вече си изчеткала, предполагам, и конските косми от това сако.

— Точно така. — Защо лъжеше? Нати не ѝ повярва и за секунда. Но не можеше да ѝ каже истината. Дори не беше сигурна каква е тя. — Нати, аз...

Нати вдигна ръка.

— Лъжите са като зайците — бързо се множат. Ще върна тези ботуши в килера, ще закача това сако и нека оставим нещата така.

— Благодаря — усмихна се с облекчение Реми.

— Надявам се, че знаеш какво правиш.

Щом Нати напусна стаята, Реми вдигна кърпата от разтворената папка и започна отново да преглежда документите. Внезапно мярна име — Мейтланд. Втренчи се във фактурата от Мейтланд Ойл Къмпани за натоварването на танкера със суров петрол. Мейтланд Ойл Къмпани — като Карл Мейтланд, добре облеченият мъж в белия пикап, който се бе обърнал към нея с малкото ѝ име? Сигурно е същият. Което означаваше, че той не само познава семейството, но има и вземане-даване с Кресънт Лайн.

Ами ако срещне случайно баща ѝ или чичо ѝ? И им спомене, че я е видял на доковете? Не, не трябва да се безпокои сега за това. Ще се оправи все някак си. Може би дотогава вече ще е намерила нещо — или ще си е спомнила.

Сега трябваше да потърси доклада на Бреговата охрана. След това да се обади на Чарли Ейкънс и да разбере дали той знае това-онова, или пък може да ѝ помогне да открие нещо. Замисли се по кое ли време се връща той от работа, а после продължи да преглежда документите.

След четвъртото позвъняване се обади познат глас.

— Ало, Чарли слуша.

— Чарли? — Реми погледна цифровия часовник до леглото си. Седем и трийсет и две. — Започнах да си мисля, че ще работиш цяла нощ.

— Отбих се в „Гроугън“ да пийна бира. Кой се обажда?

— Реми. Реми Купър. — Тъй като Кресънт Лайн и Жарден бяха едно и също за всеки на брега на реката, реши, че е по-добре да използва друго име. — Онази, която Мак те накара да придружиш на дока.

— О, разбира се. Как си?

— Добре съм. Слушай, питах се дали би ми помогнал с малко информация, необходима на моята приятелка за книгата ѝ.

— Ще се опитам.

— Спомняш ли си танкера „Кресънт Дракон“? Бил е натоварен със суров петрол от вашите докове миналия септември, вероятно на пети или шести.

— Дявол да го вземе — извини ме за израза, но ние обслужваме толкова много шлепове и кораби, че изобщо не им помня имената.

— Да, но този е потънал в Залива по време на буря.

— Да, един танкер наистина потъна миналата година — каза той бавно и замислено. — Момчетата говореха, че бил натоварен на нашите докове. Но аз не съм работил на него.

— Можеш ли да откриеш кои са работили? Приятелката ми би искала да разговаря с тях.

— Ще поразпитам утре. Все някой ще си спомни нещо. Кораби не отиват на дъното всеки ден. Кой е номерът ти? Ще ти звънна утре вечерта, за да ти кажа какво съм разбрал.

— По-добре аз да ти се обадя. Не съм сигурна дали ще ме намериш.

— Карнавалът ще бъде в разгара си утре. По улиците ще е ужас. Лично аз вече избягвам тези неща. Когато бях млад, беше толкова различно! Нямаше ги тези гейове да се перчат насам-натам, облечени като вариететни танцьорки. Бяха страхотни времена. А сегашното си е чиста лудост. Добре. Звънни ми утре вечерта... по това време.

След като бе задействала това, следващата точка от програмата ѝ бе да намери все пак копие от онзи доклад на Бреговата охрана.

24.

— Започнала е да слухти наоколо и да разпитва.

Стисна по-здраво слушалката и седна на стола зад бюрото.

— Не ти вярвам!

— Знам го със сигурност. В момента задава правилните въпроси на неподходящи хора. Това трябва да бъде спряно!

Намръщи се. Беше смаян и объркан.

— Но тя не може да си спомни нищо. Зная, че не може.

— Но адски добре се опитва. Този застрахователен детектив Ханкс е безсилен да предизвика и половината неприятности, които тя е в състояние да ни създаде. И двамата го знаем. Последното нещо, което бихме желали, е още някой да почне да обикаля наоколо и да разпитва. Чуваш ли ме?

— Чувам те. — Сякаш изведнъж в стаята стана задушно. Вдигна ръка, разхлаби възела на вратовръзката си, разкопча горното копче на ризата си. — Остави на мен да оправя работата.

— Оставих те последния път и виждаш какво щеше за малко да се случи.

— Но нищо не се е случило, нали?

— Не мога да си позволя да рискувам. Много съм заложил на тази работа, за да загубя.

— Няма да загубиш. Ние няма да загубим.

— Защото ще бъде под мое наблюдение всеки път, когато напусне къщата. Ако открия, че си е отворила устата пред някой друг, предупреждавам те, че ще ѝ я затворя.

— Бяхме се разбрали, че няма да има насилие и че никой няма да пострада. Ти...

— Правилата на играта се промениха. Реми ги промени. На никого няма да позволя да ме разори — нито на нея, нито на тебе. Ясно ли ти е?

— Разбира се.

— Тогава направи нещо. Иначе аз ще се заема.

Чу се остро изщракване и линията прекъсна. Задържа слушалката до ухото си още една секунда, сетне я тръшна върху апарата, облегна се назад и втренчи поглед в тавана.

Тълпи изпълваха Сейнт Чарлз Авеню. Малки деца бяха накацали върху подвижните стълби със специални седалки. Други стояха долу, стиснали чанти, в които да сложат следобедната плячка. Някои бяха с маски, други — без, но всички — стари и млади — стояха с жадно протегнати ръце към шествието от конници в обсипани с пайети костюми и към участниците в маскарада върху високите украсени платформи и пищяха: „Хвърли ми нещо!“ „Искам перлите!“ „Тука!“ Реми чу как някой извика по погрешка: „Хвърли ми нещо, господине!“ докато преминаваше женският клуб Ирис, който по традиция винаги дефилираше в събота следобед преди Марди Гра, давайки началото на четиридневните празници.

Карнавалните шествия в Ню Орлиънс не бяха развлечение за статични зрители. Веселието, трепетът, възбудата бяха в улавянето на изненадите, хвърляни от платформите — мъниста, играчки, алуминиевите монети. Нямахше значение, че днешното съкровище неизменно ставаше утрешен боклук. Сега всички бяха деца. Но Реми не се присъедини към тълпата, която се люшна, за да улови поредните дрънкулки. Вместо това тя се възползува от откритото се за кратко пространство покрай бордюра и ускори ход. Докато хората се боричкаха да вдигнат изплъзналите се от пръстите им гердани, тя стигна ъгъла и зави към реката.

С отдалечаването от пътя на шествието тълпата по тротоарите намаляваше. Но движението бе затруднено. Докато вървеше покрай пълзящите сантиметър по сантиметър коли, Реми разбираше, че с приближаването на Канал Стрийт и Вийо Каре положението ще става още по-лошо. Бе постъпила съвсем правилно, оставяйки ягуара в гаража.

Когато след двацет минути влезе в Международния търговски център, спокойствието на сградата ѝ подежда като приятен шок след непрестанната врява на тълпите, маршируващите оркестри, автомобилните клаксони и пищялките. Усмихна се на дежурния портиер, който стоеше зад бюрото си, и се насочи право към

асансьорите. Осъзна, че нервите ѝ са били изострени до крайност едва когато напрежението започна да я напуска. Асансьорът плавно я изкачваше до петнайсетия етаж.

Погледна часовника си и мислено си даде срок от един час, за да открие доклада на Бреговата охрана. Отвори чантата си и извади блестящия нов ключ — копие на ключа от връзката на баща ѝ, който ѝ бяха направили в едно денонощно ателие. Пъхна го в ключалката. Влезе и затвори вратата след себе си. Спря се, пусна ключа в чантата си, пресече файето и зави по коридора към архива.

Гласове! Чу гласове! Спря и се заслуша, казвайки си, че е смешно да има някой тук в събота, особено в съботата преди Марди Гра. Може би чуваше викове на тълпата по Канал Стрийт. Или пък някой оркестър. На петнайсетия етаж? Не, гласовете идваха от крилото с кабинетите. Явно там имаше някой. Реми заотстъпва тихо. Спря близо до портала към приемната.

Гласът — тонът, ритъмът му — приличаше на гласа на Гейб. Не можеше да бъде! Той и баща ѝ бяха излезли от къщи приблизително десет минути преди нея — според думите им, за да отидат до платформите на техния клуб. Чу друг глас и се намръщи. Гейб беше с Коул? Защо?

Любопитството ѝ надви предпазливостта и тя се запромъква нататък, придържайки се до стената. Улови и трети глас — омайващ и обезоръжаващ.

Коул го прекъсна. Трябваше ѝ цяла секунда, за да съобрази, че третият глас е бил на Марк Жарден. Значи и чичо ѝ е тук?

По нататък по коридора една врата беше откряната. Видя снежнобялата стена и веднага си представи останалото. Царящият в залата студ бе разнообразен от едно-единствено импресионистично изображение на брега на Ню Орлиънс с трите кули на катедралата Сейнт Луис на заден план. Дълга орехова маса и осем стола, тапицирани със светлосиньо запълваха останала част от заседателната зала на управителния съвет.

Всички бяха там. Реми настръхна, припомнила си своя разговор с Гейб предния ден, когато им бе предложила да попитат Коул за срещата със застрахователната компания, вместо да се чудят какво е станало. Гейб бе казал, че ще го обсъдят.

Но явно бяха направили нещо повече — бяха започнали да действуват и умишлено я бяха изключили.

Дявол да ги вземе, каза си тя, но изобщо не се изненада, а само се ядоса от тяхното прекалено покровителствено отношение.

— Застрахователната компания те е изплашила, Фрейзър. Защо?
— Значи и баща ѝ беше с тях!

— Репутацията на компанията е заложена на карта — отвърна ядосано той.

— В такъв случай трябва да искате от мен да я защита, а не да настоявате да капитулирам — изстреля в отговор Коул и Реми веднага почувства враждебността във въздуха — враждебност, която никой от тези мъже не се опитваше да прикрие.

Тогавя Марк Жарден направи опит да внесе малко спокойствие и здрав разум.

— Бюкенън, струва ми се, че ти не разбираш колко пагубно ще бъде, ако тези обвинения в мошеничество получат гласност.

— За кого? За теб ли, Марк? Страх те е, че гласността може да накара твоите политически приятели да решат, че ти не си най-добрият кандидат за губернатор при следващите избори? Не виждам защо? Корупцията и мошеничеството не са нещо ново за политическия живот на Луизиана.

— Но това съвсем не е единствената ми грижа. Както и другите от семейството, аз мисля не само за себе си, но и за доброто на компанията. Няма никакви причини да се дава гласност на каквото и да било от това. Всичко може да се уреди със застрахователната компания — по приятелски, мирно и тихо.

— Кресънт Лайн няма да върне нито стотинка от обезщетението. Щом толкова ви се иска да потулите работата, тогава бръкнете в собствените си джобове и се откупете с парите, които толкова години сте смукали от компанията! — Коул замълча за момент, после добави саркастично: — Разбира се, ако го направите, тогава ти, Марк, няма да имаш средствата, необходими ти за изборите, нали? Доколкото разбирам, между проблемите с петролните участъци и Черния понеделник на Уол Стрийт, ти си се поизпотил финансово, Фрейзър. Що се отнася до добрия адвокат и наш гений на числата, май не му се иска да се раздели с парите, които дядото е скътал за него в попечителския фонд.

— Всичко това е несъществено и няма връзка с въпроса, Бюкенън — заговори Гейб. — Застрахователната компания не разчита на никого от нас. Тя очаква парите си от компанията.

— Могат да си очакват и да плашат, когато си искат. Компанията загуби един кораб, който беше натоварен догоре със суров петрол, платен предварително. Съвсем законно получихме обезщетение за това. И двамата знаем, адвокате, едно анонимно телефонно обаждане, че на борда на танкера не е имало петрол, когато е потънал, и един подпис на разписка за пластични експлозиви трудно ще минат за неопровержимо доказателство, че е извършено престъпление. Нямам никакво намерение да излагам на опасност финансовата стабилност на компанията само защото бордът на директорите се плаши от гласността. Погледнете балансовия отчет. — Чу се тупване по масата, придружено с шумолене на хартия. — В случай че върнем обратно дори част от обезщетението, ще се простим с напредъка, който компанията постигна през миналата година и ще я парализираме за следващите пет, ако не и повече години.

— А ти няма да имаш право на десетпроцентов дял — включи се саркастично Ланс. — Обвиняваш ни в егоизъм, но си загрижен не за интересите на компанията, а само за собствените си интереси. Винаги си ни мразел, Бюкенън. Една от причините да подпишеш този договор е да покажеш на една тайфа богати копелета, че си по-добър от тях. Обаче разбра, че не си такъв чудотворец, за какъвто си се мислел, нали? И си извършил това застрахователно мошеничество, нали? То донесе оборотния капитал, който бе толкова нужен, за да се преодолее кризата. А отделно вероятно си продал товара от суров петрол на черния пазар и си скътал шест-седем милиона долара в някоя швейцарска сметка. Няма съмнение, Бюкенън, че си имал и мотива, и начина, и удобната възможност. Рано или късно застрахователния детектив ще го докаже. Но ме дразни това, че оправяйки се с него, ще спасим задника ти.

Смаяна от бруталната логика в обвинението на Ланс, Реми затаи дъх, очаквайки бързо и ядосано опровержение от страна на Коул. Но такава нямаше. Вместо това настъпи дълго и тежко мълчание.

Когато Коул заговори, той бе ужасно спокоен.

— Това е линията на семейството, така ли? Очаквах нещо подобно.

— В понеделник сутринта — започна баща й, — ще се свържеш със застрахователната компания и ще насрочиш среща с тях. Марк ще се заеме с преговорите по споразумението...

— Не — прекъсна го по средата на изречението категоричният, но спокоен отказ на Коул.

— Какво?

— Не — повтори той още по-твърдо. — Все още аз управлявам компанията, Фрейзър. Няма да има преговори за споразумение.

— Струва ми се, че ти не разбра Ланс. Ако не направиш сделка със застрахователната компания, бордът ще бъде принуден да поиска оставката ти.

— Можеш да настояваш колкото си искаш — отсеке Коул.

— Съветвам те да размислиш — намеси се спокойно Гейб.

— Твърденията и ограничените доказателства на застрахователната компания за опит за мошеничество са достатъчна причина бордът да постави под съмнение поведението ти. Ако откажеш да се оттеглиш, този борд ще те отстрани от поста ти поради злоупотреба със служебно положение и ще прекрати договора ти.

— Опитайте се — бе краткото и студено възражение на Коул, последвано от шума на бутнат назад стол. — Опитайте се и ще повдигна толкова обвинения в злоупотреба със служебно положение срещу този борд, че името Жарден всеки ден ще стои в заглавията на вестниците. Щом искате битка, Фрейзър, ще я имате.

— Не можеш да спечелиш!

— И така да е. Но ако аз потъна, и вие ще потънете с мен.

Вратата се отвори широко и Коул излезе — не беше с костюм и вратовръзка, а с джинси и широк кремав пуловер, които му придаваха по-груб вид. Забави ход, щом я видя. Враждебните му сиви очи преминаха студено през нея.

— Значи ти пак си с тях — промърмори той и отмина.

Осъзнала, че си е помислил, че тя одобрява решението им, Реми се завъртя, за да му обясни, че не е знаела за това събиране, но се спря. Нещата, които чу — обвиненията на Ланс, предупрежденията на Гейб, заплахата на Коул — какво мислеше за всичко това?

— Блъфира — чу в този миг гласа на Марк.

— Не се самозаблуждавай — каза рязко Ланс. — Това копеле възнамерява да направи точно каквото казва.

— Да върви по дяволите — изруга Гейб и удари по масата. — Защо не може да разбере, че е по-разумно да се споразумеем със застрахователната компания, вместо да бъдем въввлечени в дълга и скъпа съдебна битка? Това е съвсем разумен аргумент, но той изобщо не поиска да го чуе.

— Не можеш да убедиш такъв човек — промърмори баща ѝ. В същия момент Реми чу, че Коул излезе.

— Трябва да направим нещо — настоя Марк. — По дяволите, Фрейзър, не можем да му позволим да ни разори! За бога, знаеш какво ще стане, ако нещо от това се разчуе.

Изведнъж осъзна смисъла на думите им. Не ги интересуваше особено дали Коул е виновен и дали обвиненията за мошеничество са справедливи. Подходът им беше далеч по-прагматичен: да намерят решение, което като цяло да има възможно най-малко вредно въздействие върху компанията. Тяхното мнение бе, че такова решение е да се преговаря за постигане на споразумение със застрахователите, преди да бъдат предприети каквито и да било други действия. Разумно ли беше да се постъпи така? Реми тръгна след Коул.

Когато излезе на улицата го видя да пресича Канал Стрийт по посока на Квартала, а след това го изгуби от погледа си. Шествието бе завършило и тълпите, които се бяха събрали да го наблюдават по Канал Стрийт, сега заливаха тесните улички на Вийо Каре. Тя се втурна след Коул и се смеси с морето от гуляйджии, туристи и колежани, които се шляеха насам-натам, като че ли търсейки нещо, без да знаят точно какво, но уверени, че ще разберат, когато го намерят.

Реми се провираше нетърпеливо през тълпата, опитвайки се да настигне Коул. Погледна бегло педераста в украсено със златни пайети трико и двойката в еднакви сака с надпис ДЕТРОЙТ АУТОМОТИВ на гърба, които се спобутваха и го гледаха глуповато, без да съзнават, че това е само първият от многото претенциозни шокиращи костюми, които ще видят на Карнавала. Вече ги нямаше семействата, които доскоро образуваха шпалир от двете страни на пътя.

На ъгъла на Шартр и Конти един човек — оркестър изпълняваше странна интерпретация на „Марди Гра Мамбо“. Реми забеляза Коул, който си пробиваше път пред тълпата от зяпачи. Викна му, но той не я чу. За щастие насрещният поток по Роял го забави и тя успя да скъси разстоянието.

— Коул, почакай! — Той погледна назад. Очите му се присвиха. За миг тя си помисли, че ще продължи нататък, но той спря, изчаквайки тълпата да се разпръсне. Реми успя да се провере до него. Разбутваше хората по пътя си и непрекъснато се извиняваше.

— Какво искаш? — Коул отблъсна един амбулантен търговец, който продаваше маски.

— Да поговорим. — Почувствува нетърпението и гнева му и се зачуди откъде да започне.

— Ако си дошла да ми защитаваш позицията на семейството, до гуша ми дойде от нея.

— Ти не разбираш...

— Разбирам по-добре от теб — сопна се той, обърна се и си запробива път през морето от хора.

Реми го следваше по петите. На страничната улица имаше по-малко навалица. Успя да се изравни с него, подтичвайки, за да не изостава.

— Коул, семейството ми само иска това, което е най-доброто за компанията.

— Хайде де!

Сега вече и тя се ядоса, хвана ръката му и усети твърдите мускули под широкия ръкав на пуловера.

— По дяволите, Коул, няма ли да спреш и да ме изслушаш?

Спря така рязко, че тя го задмина и трябваше да се обърне, за да застане с лице към него.

— Да изслушам какво? Още лицемерни заявления, че те само мислели най-доброто за компанията? Безпокоят се само да не се хвърли кал върху името Жарден — и да не остане петно, което не може да се измие.

— Не е вярно. Щом застрахователната компания изпълни заплахата си за гражданско и наказателно преследване, Кресънт Лайн ще похарчи цяло състояние за адвокатски хонорари. Те просто искат да дадат парите сега и да уредят работата. Големите компании често постъпват така. Това не е признаване на вина, а просто добра сделка.

Очите му рязко се присвиха.

— Щом застрахователната компания изпълни заплахата си? Защо не каза „ако“? Ти приемаш, че обезщетението е получено чрез мошеничество. Защо?

— Не зная защо се изразих така...

— Не знаеш? Какви доказателства има?

— Ти спомена нещо за пластични експлозиви?

— Което не означава нищо, освен ако застрахователната компания не намери някой, който може да се закълне, че ги е видял на борда на танкера. Но аз имах предвид суровия петрол, а не това. Как би могло „Дракон“ да е бил празен, когато е потънал? Аз го видях натоварен на доковете. Приблизително десет часа след като е напуснал дока, той е бил в морето — това е в рамките на нормалното време за пътуване в спокойни води. Всички лоцмани се кълнат, че водата е покривала товарната линия. Курсът му не е минавал близо до каквито и да било петролни съоръжения или сондиращи платформи. А Бреговата охрана е намерила останки от кораба на по-малко от две мили от предполагаемия му курс. Как може да е бил празен, когато е потънал? Какво е станало с петрола? Знаеш ли?

— Разбира се, че не знам. — Но и нея я безпокояха фактите, които той бе изложил. Всичко показваше, че е било невъзможно танкерът да бъде изпразнен. А това я караше да се съмнява в обвиненията на застрахователната компания.

— Тогава защо семейството ти гори от желание да се отърве от мен? Защо са се настървили да стане тяхното?

Виждаше горчивината и яда в суровите му черти. Това приличаше на параноя. Спомни си колко много презираше той семейството ѝ и всичко, което то символизираше. Богаташкият квартал. Колко пъти ѝ бе подхвърлял тези думи? Защо? Защото се чувствуваше несигурен? По-доволен? Или ѝ задаваше всички тези въпроси, за да я накара да повярва, че е невинен?

— Те само заплашиха да те отстранят, когато ти отказа да им сътрудничиш.

— Затова ли си тук? Тъй като заплахите им не успяха, сега ти се надяваш да ме убедиш да последвам семейната линия?

— Аз се опитвам да те убедя да бъдеш разумен.

— Не! Ти не искаш да бъда разумен. Ти искаш аз да бъда жертвата.

— Не е вярно!

— Аз бях един глупак, който вярваше, че значи нещо за теб. И имам чувството, че ти и твоето семейство през цялото време сте ме

използували в ролята на глупака. Край, Реми. Никога вече!

Реми не тръгна след него. Но искаше. Прокара ръка по лицето си. Чувстваше се объркана. Разбираше само част от това, което ставаше — частта с фактите, а не с емоциите, реакциите, взаимоотношенията.

Престараваше ли се? Виждаше сенки там, където ги нямаше? Един танкер бе потънал при буря, един танкер, собственост на компанията на нейното семейство. Умишлено ли е било? Носел ли е суров петрол, когато е потънал? Или пък петролът е бил разтоварен? Къде? Как?

Несъзнателно зави на ъгъла по Бърбън и пое към къщи. Смехове, викове, безгрижни гласове се носеха около нея. Някъде плачеше тромпет. Долиташе и енергичният ритъм на някаква ритъм енд блус мелодия, за да се смени с монотонното пеене на групичка весели колежани, които подканяха едно момиче с „покажи ни циците си“, ефекта от което изпъкна през тениската му.

Мина покрай един мъж, който стоеше пред вратата на някакъв бар и примамваше минувачите да влязат вътре. Хората обръщаха глави, но повечето продължаваха пътя си. Внезапен подтик накара Реми да влезе в следващия. Вътре беше тихо и спокойно. По време на Карнавала, баровете бяха за гуляйджиите просто място, откъдето да си купят още едно питие в пластмасова чаша.

Насочи се право към телефонния автомат отзад до тоалетните. Порови в чантата си, намери номера и го набра. Имаше още много отговори, които търсеше, още много въпроси, която я караха да обикаля в кръг, още много неща, които не можеше да проумее — особено ролята на Коул във всичко това. Ако беше извършено мошеничество и той бе замесен в него, защо не се бе възползувал веднага от предложението на семейството ѝ да уреди някакво споразумение със застрахователната компания? Защо играеше твърдо?

— Обажда се Реми Жарден. Трябва да говоря с вас. Може ли да се срещнем след... двайсет минути в „Ла Луизиан“, във фойето?

Отговорът бе положителен.

Фойето бе тихо, лампите излъчваха мека светлина. Реми отпи от подправеното с уиски кафе и погледна над ръба на чашата към якия мъж с прошарена брада, който седеше срещу нея. Той извади десет

доларова банкнота и я даде на бармана. В следващия миг застрахователният детектив вдигна за наздравица чашата си с уиски.

— За изненадващите позвънявания! — Реми не каза нищо. Той отбеляза мълчанието ѝ с още един проницателен поглед и отпи малка глътка. — Казахте, че ще ми съобщите нещо.

— Не, казах, че искам да говоря с вас. — Остави чашата си на масичката, гласът ѝ беше спокоен и уверен. — Стигнах до заключението, че обвиненията в мошеничество на застрахователната компания са абсолютно лъжливи.

— Така ли?

— Струва ми се, че и вие го разбирате, г-н Ханкс. Трябва да сте научили, че за разтоварването на танкер с вместимостта на „Дракон“ са необходими приблизително двацет и четири часа. Като се вземе предвид часът, в който е отплавал от доковете Клеймор, разстоянието, което е изминал, и мястото, където е потънал, физически е невъзможно суровият петрол да е бил разтоварен по пътя. Освен това трябва да се съгласите, че няма никаква полза да потопиш умишлено пълен кораб само за да получиш застраховката. Следователно няма мошеничество и измама. Търсите под вола теле.

— Така ли мислите? Страхувам се, че виждам другояче нещата.

— Как? Не можете да промените фактите или физическите закони. Този петрол не е могъл да бъде разтоварен нито в петролопровод, нито на шлепове, както твърдахте. Не е имало време.

— Признавам, че и мен това ме тревожеше малко.

Реми се засмя нервно.

— Трябвало е да ви тревожи повече от „малко“, г-н Ханкс.

Мустаците и брадата около крайчетата на устата му помръднаха — очевидно от усмивка, която не можеше да се забележи поради гъстата растителност.

— Твърдите, че търся под вола теле, г-це Жарден, а пък аз си мисля, че вие хвърляте въдици.

ПокOLEба се за частица от секундата, сетне призна:

— Така е. Честно казано, не мога да повярвам на тези обвинения. И все пак вие сте на друго мнение. Защо, след като знаем какви са фактите?

— Виждали ли сте как илюзионистът прави така, че слонът да изчезне?

Реми се облегна, нетърпелива и малко раздразнена.

— Моля ви само да не ме убеждавате, че всичко това е било направено с огледала.

— Магията е илюзия. Ръката е по-бърза от окото само тогава, когато гледаш не тази ръка, която трябва. Това се нарича насочване в погрешна посока. Футболните треньори често го използват при разработването на стратегията.

— Какво имате предвид?

— Ами ако всичко е било тънка мистификация? Ако танкерът изобщо не е потънал? Ако намерените от Бреговата охрана останки са само една димна завеса? Ако „Кресънт Дракон“ сега е в някое далечно пристанище с друго име и фалшива регистрация?

— Но екипажът е напуснал кораба! — Беше поразена.

— Наистина ли го е напуснал? Или това е още една димна завеса, а всъщност друг екипаж е заел неговото място?

Реми поклати объркано и невярващо глава.

— Много интересна теория. Но ако това е всичко, с което разполагате, за да...

— Не е само това. — Бръкна в самото си от туид.

— Да, чух за разписката за пластични експлозиви. — Но в следващия миг забеляза, че в ръката му има и нещо друго. — Една разписка не доказва, че експлозивите са били взети на борда на кораба.

— Познавате ли този човек? — Постави една черно-бяла снимка на масичката.

Реми я доближи до очите си и разгледа мъжа с втренчен поглед и гъсти вежди. Беше мургав, имаше тъмна, гладка коса и дълги, извити нагоре мустаци.

Поклати отрицателно глава.

— Не си спомням да съм го виждала преди.

— А какво ще кажете за този? — постави втора снимка на масичката.

Мъжът от нея я гледаше усмихнато, здравите му бели зъби блестяха в средата на тъмната, късо подстригана брада. Косата му също беше тъмна, малко по-дълга и къдрава. Реми се втренчи в гъстите вежди. Отново погледна мъжа на първата снимка.

— И него не познавам, макар че забелязвам прилика между двамата — веждите, челото, мургавината. Роднини ли са?

— Този — детективът почука първата снимка, — е Кейт Къминс, първи помощник-капитан на „Дракон“. А този е Ким Чарлз. Евразиец, известен специалист по взривове, осъждан веднъж. Един графолог изследва подписите на Кейт Къминс и Ким Чарлз и стигна до заключението, че са направени от една и съща ръка.

— Разбирам...

— Това е връзката между експлозивите и танкера, г-це Жарден.

— И къде е този... г-н Чарлз?

— С екипажа на „Дракон“ е станало нещо много любопитно. След като са били спасени и са дали показания, всичките — до последния — са изчезнали, изпарили са се... като с магия. И още едно любопитно нещо — за последен път Ким Чарлз с псевдоним Къминс е бил видян преди около седмица... в Марсилия, Франция. А кой мислите е бил в Марсилия същия ден?

— Кой? — Реми вече знаеше отговора.

— Бюкенън, Той твърди, че е бил там във връзка с делата на компанията. Странното е, че е пристигнал предишната вечер, но е отишъл в офиса чак късно следобед на следващия ден. А сутринта, също както нашия специалист по експлозивите, са го видели на брега. Какво смятате, че е правил там? Може би се е срещнал със своя съучастник?

Защо бе ходил Коул в Марсилия? Този въпрос не излизаше от главата й, докато вървеше по Ибервил, отдалечавайки се бавно от шумните тълпи по Бърбън Стрийт и Роял Стрийт, Преди брадатият г-н Ханкс да подхвърли тези въпроси, тя съзнаваше колко отчаяно иска да повярва, че Коул не е замесен в застрахователната измама. Тайно се беше надявала, че детективът ще разкрие нещо друго — нещо, което не забърква Коул.

Въздъхна и вдигна очи към розовата заря на залязващото слънце, спомняйки си топлината на Коул, неговата усмивка, неговата нежност. Но и студенината, която се появяваше в очите му заради почти маниакалната омраза към нейното семейство и нейните приятели.

Може да е било обикновено съвпадение, че се е оказал в Марсилия по едно и също време с онзи Ким Чарлз. Или пък се е опитвал да го открие и да го разпита за „Дракон“, както самата тя би

направила, ако разбереше, че човекът е тук. Реми отново въздъхна, давайки си сметка, че се старее да го оправдае.

За пореден път се зачуди защо той се противопоставяше така силно на споразумението със застрахователната компания. От алчност ли, както намекваше Ланс? Коул бе казал, че връщането дори на част от парите от застраховката ще постави на карта възможностите на кампанията през следващите няколко години. Заради това ли се противеше? Не му ли стигаха печалбите от продажения на черно петрол?

Защо изобщо би направил всичко това? Ланс бе казал, че понеже е разбрал, че няма да може да стабилизира компанията иначе. Така ли беше? За да запази гордостта си? Или само заради парите? Но нали изпитваше отвращение към семейството и неговото богатство? Или... го беше направил заради нея? Дали не се е чувствал толкова несигурен, че си е помислил, че тя не може да го обича, ако няма много пари? Не е ли съзнавал колко много го обича тя?

Да, това беше проблемът — тя наистина го обичаше. Даже подозирайки, че може да е извършил измама, продължаваше да го обича. Ето защо я болеше толкова. Виновен или невинен, тя го обичаше. Беше изумително да открие, че го обича толкова дълбоко и силно.

Една сълза се стече по бузата ѝ. Изтри я и се огледа, за да види дали някой не е забелязал. Но малцината туристи, които се разхождаха бавно по тихата странична улица, не ѝ бяха обърнали никакво внимание.

Тогава чу забързани стъпки зад себе си. Машинално стисна здраво чантата си и понечи да погледне назад.

Внезапно хванаха ръцете ѝ и я спряха. Понечи да извика, но някаква потна ръка затисна устата ѝ и задави звука. Почувства силна болка, когато извиха ръцете ѝ. Усети се притисната към яко мъжко тяло.

Пред нея също стоеше мъж в синкава карирана риза и избелели джинси. Беше с маска — маска на прасе с тъмни зли очички и зъби, стърчащи от краищата на грозна зурла. За частица от секундата Реми се запита как досега не е забелязала колко страшна може да бъде свинската муцуна.

В следващия миг един глас изръмжа в ушите ѝ:

— Това е единственото предупреждение, което ще получиш, момиченце! Спри да задаваш въпроси и си дръж устата затворена!

Този глас? Беше го чувала и преди... Онази нощ на дока. Това беше същият човек, който я бе хванал за ръката, причинявайки ѝ болка и я бе нарекъл „момиченце“.

Докато се опитваше да види лицето, което се бе притиснало до ухото ѝ, нещо се стовари в стомаха ѝ. Не можеше да диша от болка. В следващия момент юмрукът пак се стовари върху нея. Опита се да се извие настрани, за да избегне третия удар, но не успя. Почувства остра непоносима болка.

На улицата има толкова хора, пропищя мозъкът ѝ. Нищо ли не виждат? Защо не идват да ми помогнат? Ръката вече не покриваше устата ѝ, но Реми не можеше да издаде никакъв звук. Вече се задушаваше. Беше като кошмар — опитваш се да изпищис, искаш да изпищис, но от теб излиза само безмълвие.

Зърна като в мъгла ръката, насочила се към лицето ѝ. След това главата ѝ забуча от ударите в челюстта. Изведнъж земята под краката ѝ пропадна. Усети, че се свлича на тротоара.

Когато замаяно се огледа, ги забеляза как тичат надолу по улицата. Видя и тълпата, която я наблюдаваше с ужас. Опита се да се изправи... Господи, как болеше!

25.

При всяко предпазливо поемане на въздух Реми усещаше острите антисептични миризми на болницата. Болката бе намаляла, но все още пулсираше в лицето и стомаха ѝ. Фокусира погледа си върху зелените завеси, които разделяха нейния кът от останалата част на помещението за спешни случаи.

— Можете ли да ми кажете нещо друго за тези двама мъже? Цвета на кожата им? Очите им?

Премести погледа си върху униформения полицај до леглото и леко поклати глава.

— Всичко, което мога да си спомня... е свинското лице... и колко жестоко изглеждаше с тези големи стърчащи зъби... като глиганско... но маската бе оцветена в розово... като Порки Пиг, Имам чувството, че никога вече няма да мога да мисля за Порки Пиг като за нещо мило и смешно.

Полицаят кимна разсеяно и се върна към въпросите си.

— А мъжа, който ви е хванал отзад? Казахте, че ви е затиснал устата с ръка. Носеше ли халка?

Реми затвори очи, опитвайки се да си спомни дали е усетила допира на метал.

— Струва ми се, че не. — Понечи да въздъхне, но трепна от внезапната остра болка. — Дланта му беше потна, а пръстите — груби и мазолести.

— А вторият мъж, онзи със свинската маска?

Видя размазано, как дясната ръка идва към лицето ѝ.

— Почти сигурна съм, че нямаше нищо на дясната си ръка, но... за лявата не знам.

Полицаят затвори бележника си.

— Ако се сетите за още нещо, г-це Жарден, обадете се в участъка.

Реми отново кимна едва забележимо с глава в знак на съгласие. Не каза обаче нищо за предупреждението преди боя. Първите хора,

които ѝ се притекоха на помощ, не бяха от този щат. Те си бяха помислили, че са били свидетели на ограбване — та това беше големият лош Ню Орлиънс и тук се случваха такива неща. Когато Реми се съвзе достатъчно, за да говори сама, осъзна, че ще бъде по-добре да ги остави да вярват, че наистина е било грабеж. И всички го повярваха. Никой не го постави под въпрос.

Реми чу загрижения глас на майка си:

— Добре ли е? Искам да я видя!

Секунда по-късно пердето се дръпна и Сибила Жарден влезе припряно. Ако беше от хората, които кършат ръце, пръстите ѝ щяха да бъдат усукани на възел. Запъна се за миг, когато видя лежащата Реми, с почервения и подута страна, със синина под едното око и ожулвания около челюстта. Но колебанието ѝ продължи само частица от секундата, сетне се приближи и леко прокара пръсти по косата ѝ.

— Реми, горкичката ми... — прошепна тя и захапа долната си устна.

— Добре съм, само дето ме боли. — Реми стисна успокоително ръката ѝ.

След това дойде ѝ Гейб. Въртеше се от другата страна на леглото ѝ, беше напрегнат и ядосан, а загорялото му лице бе пребледняло.

— Кой го направи, Реми? Как изглеждаха? — Гласът му трепереше от ярост.

— Не знам. Носеха маски.

— Какво, по дяволите, си правила в Квартала? Ти каза, че ще останеш вкъщи и ще лежиш до басейна. Защо не стоя там? Дявол да го вземе, защо трябваше да излизаш?

— Гейб! — Сибила го накара с поглед да млъкне.

— Съжалявам. Аз само... — прокара ръка по тютюнево кафявата си коса. В жеста му имаше някаква безпомощност.

— Знам — промърмори майка ѝ.

— Ще се оправи ли, д-р Джон? — Баща ѝ стоеше до долната част на леглото, блед и развълнуван.

Реми погледна белокосия мъж до него. Беше очаквала да се окаже стар, нисък и раздражителен, но д-р Джон бе висок и внушителен, излъчващ компетентност — южняшка версия на Маркър Уелби, чак до безизразната усмивка.

— Консултирах се с лекаря, който я е прегледал, когато са я докарали. Повечето наранявания са незначителни. Имаме и едно пукнато ребро.

Като чу това, Реми отбеляза сухо:

— Ако имахме пукнато ребро, д-р Джон, вие нямаше да се усмихвате. — Той се изкиска и тя добави: — Или да се смеете.

— Чуйте я. Това потвърждава диагнозата ми, Фрейзър. До Марди Гра ожулванията ще избледнеят достатъчно и гримът ще ги прикрие. Реми със сигурност ще може да танцува на бала — поне бавните танци.

— Означава ли това, че можем да я приберем у дома — попита Сибила.

Докторът се поколеба, преди да отговори.

— Предпочитам да остане тук тази нощ — просто да бъде под наблюдение. Като се има предвид неотдавнашното ѝ изпитание във Франция.

Реми почувствува странно облекчение. Не искаше да се прибере у дома и да се сблъска със стена от въпроси — не и тази вечер, когато я болеше навсякъде и дори да диша ѝ струваше усилие. Утре. Утре щеше да им разкаже за предупреждението. Сега не бе готова за това.

— Да, и аз мисля, че за Реми ще е по-добре да остане тук през нощта — съгласи се баща ѝ.

— Ще ѝ уредя отделна стая — каза д-р Джон и ѝ намигна. — И една от нашите нощници — запазена марка на болницата Черити, гаранция срещу грабители.

— Точно каквото ми трябва — промърмори Реми, но шегата му не успя да я развесели.

Един час по-късно тя беше в самостоятелна стая, далече от суетнята и суматохата на залата за спешни случаи със звънящите звънци, тракащите носилки, настойчивите гласове и пъшкащите пациенти. Лежеше със затворени очи.

Майка ѝ седеше на един стол до леглото. Реми я чуваше как прелиства лениво страниците на някакво списание. Гейб беше до прозореца. Крачеше и спираше. Крачеше и спираше. Баща ѝ бе излязъл от стаята преди няколко минути, а може би и по-отдавна. Вече губеше представа за времето и безмълвно се питаше колко ли още остава до изтичане на свиждането. Тогава те трябваше да си отидат.

Какъв контраст представляваше това в сравнение с Ница, когато отчаяно ѝ се искаше семейството ѝ да е до нея. Сега те бяха тук, но Реми предпочиташе да бъде сама, за да може да си почине, или по-скоро, за да може да мисли.

„Спри да задаваш въпроси и си дръж устата затворена!“ Да задава въпроси на кого? Кой ги бе изпратил да я бият? Не беше Коул. Той не би го направил. Сигурна беше. Означаваше ли това обаче, че той не стои зад измамата?

Чу стъпки в коридора, приближаваха се към стаята ѝ. Не тихите стъпки от гумените подметки на някоя сестра, а твърдият звук на гьон.

— Как е тя? — Въпросът бе отправен от баща ѝ.

— Мисля, че спи. — Гейб се отмести от прозореца.

— Добре. Току-що говорих с д-р Джон. Той уреди утре сутринта Реми да бъде откарана със санитарен самолет в клиниката.

Настръхна, сетне задиша малко по-спокойно, защото чу възражението на Гейб:

— Това няма да ѝ се хареса.

— Тя не е в състояние да спори. Тя ни лъже, Гейб, и това не ми харесва. Нещо не е наред. Не можем непрекъснато да я наблюдаваме. Трябва да бъде под контрол.

— Съгласен съм — чу се тихият, убиващ надеждата отговор на брат ѝ.

Нямаше да отиде. Не можеше да отиде точно сега. Но как да ги спре? Те няма да се съобразят с нейните възражения. Ако им разкаже за предупреждението и за малкото нещо, които си спомняше за танкера и за онази нощ на дока, те още по-категорично щяха да искат да я предпазят и изпратят на безопасно място. И ако се противи много, може да придумат д-р Джон да ѝ даде нещо — и когато дойде на себе си, да се окаже в клиниката, където лекарите ще бъдат убедени, че е загубила не само паметта си, но и разсъдъка си.

Видя свинската маска с малките зли очички и ужасните стърчащи зъби. Мъжът бе казал, че това е само предупреждение. Ако остане, ако продължавала задава въпроси и те разберат... Потръпна и почувствува острата болка от пукнатото ребро.

— Реми? — Гласът на майка ѝ достигна до нея миг преди да усети докосването по ръката си. Бавно отвори очи. — Тръгваме си, миличка. Ще дойдем да те видим утре сутринта.

Издаде слаб звук, че е разбрала, сетне се престори, че отново се унася в дрямка.

Тишина. Реми затаи дъх и се заслуша и за най-слабия шум в болничния коридор. Нищо. Не се чуваше нищо. От дълго време нямаше никакво движение.

Отметна тънката завивка и чаршафа и подпирайки се на ръце и лакти, внимателно седна в леглото. Зачуди се дали да светне малката стенна лампа и реши да не го прави. Напипа телефона на полицата, взе го и го сложи в скута си. Светлината от прозореца бе достатъчна, за да вижда цифрите. Справочната служба ѝ даде номера и тя го набра.

— Реми се обажда — каза тихо, следейки с едно око вратата. — Нужен ми е подслон за тази нощ и не виждам на кой друг бих могла да се обадя. — За малко да изпусне въздишка на облекчение, но знаеше, че това ще ѝ причини силна болка. — Можеш ли да дойдеш да ме вземеш? Аз съм в Черити... Добре съм. Само малко ожулена. Ще ти обясня, когато се срещнем... Не, не влизай! Чакай ме отвън.

Постави телефона на мястото му, изтърколи и се плъзна от високото легло, стискайки зъби от болка. Бързо намери дрехите си в шкафа, но обличането бе цяло мъчение.

Вече готова, се облегна на стената, за да събере сили. Отиде до вратата и се заслуша. Нищо. Предпазливо я откряна и се взря навън. Коридорът бе празен. Отвори малко по-широко, за да провери и стаята на сестрите. Бяха три, разговаряха тихо и никоя не гледаше в нейната посока. Но за да стигне до асансьорите, трябваше да мине покрай тях и съзнаваше, че няма никаква надежда това да остане незабелязано. Тогава съзря аварийните стълби и безмълвно благослови архитекта, който ги бе разположил толкова близо до нейната стая.

Преброи до три и се измъкна. Само притвори вратата, за да избегне щракването на бравата. Нито една глава не се обърна. Реми забърза по коридора.

Пет минути по-късно излезе от болницата. Забеляза паркираната до бордюра кола с работещ на празен ход двигател. Втурна се към нея без никакво съмнение в правилността на решението си, което бе подбудено от един-единствен въпрос: ако си спомнеше какво е видяла на дока, щеше ли да бъде в безопасност някъде?

26.

Звукът от месинговото чукче се смени с блъскане с юмрук по вратата. Този шум заглуши камбаните на катедралата, които биеха за утринната литургия.

— Идвам! — викна за втори път Коул, пресичайки бос дневната и закопчавайки ципа на дънките си. Чукането не спираше. Той издърпа резето и едва беше отворил вратата, когато Гейб Жарден нахлу вътре, следван по петите от Ланс.

— Къде е тя? Къде е Реми? — Огледа обезумяло стаята.

Лицето му излъчваше ярост и отчаяние.

— Реми? Какво те кара да мислиш, че тя е тук?

— Изчезнала е от болницата! Като че ли не го знаеш.

Изглежда свирепо Коул и махна с ръка към вратата на кухнята: — Провери там Ланс! Аз ще видя отзад.

— Стой! — Коул хвана ръката на Гейб, който се бе насочил към спалнята. — Какво е правила Реми в болницата?

— Не ти ли е казала? — рече саркастично Гейб и се опита да се изтръгне от ръката му.

Но Коул стегна хватката си и изръмжа в лицето му:

— Случай, копеленце, ти не ме харесваш и аз не те харесвам, но няма да мръднеш и крачка от тук, докато не ми кажеш какво е правила Реми в болницата.

Гейб го погледна неуверено.

— Била е ограбена вчера следобед в Квартала. Двама маскирани са я пребили.

— Защо? — Заше метен, Коул разхлаби хватката си.

— По дяволите, как бих могъл да знам?

В същия миг Ланс излезе от кухнята.

— Няма я там, Гейб.

— Ела. Ще проверим отзад.

Двамата се насочиха към спалнята, но Коул не направи опит да ги спре. Беше напълно объркан.

— Къде е тя? — Стискаше здраво черната слушалка, а ръката и гласът му трепереха от страх и ярост. — Какво си направил с нея?

— С кого?

— Много добре знаеш, че говоря за Реми.

— Не е ли в болницата?

— Не. Изчезнала е... през нощта. — Стисна още по-силно слушалката. — Остави я на мира! Чуваш ли ме? Ако падне и косъм от главата ѝ, кълна се, че...

— ... ще ме убиеш? — презрително се изсмя гласът. — Не отправяй заплахи, които не можеш да изпълниш.

— По дяволите, аз...

— Не ми дрънкай глупости! И пръста си няма да помръднеш, и двамата го знаем. Лакомията ти няма граници. Винаги си бил такъв.

— Къде е Реми?

— Не знам. Но гледай да я откриеш преди мен.

Мъгла. Обвиваше я заплашителна бяла мъгла, гъста и студена. От нея постепенно изплува мистериозна жълта светлина, която танкуваше, трепкаше и идваше все по-близо и по-близо. Реми искаше да побегне, но краката ѝ се бяха срасли със земята. Жълтата светлина продължаваше да се приближава, ставаше все по-ярка и по-пламтяща. Раздели се на два, на три, накрая на четири огнени стълба. Иззад танкуващия блясък се показаха черни лица — черни лица върху черни тела, увити в бели дрипи. Те танкуваха, въртяха се и виеха страстно. Държаха пламтящи факли. Хилеха се.

Факли. Реми се засмя с облекчение. Това беше шествие, нощно шествие с чернокожи факлоносци. После се появиха конници върху пръхтящи коне с разкошни, подобни на рицарски одеяния, с шлемове с пера и закачулени лица. След това дойде платформата — истинско пъстро и искрящо великолепие. Начело беше бог Комос, избран за властелин на шествието, сребристобял призрак от изкуствени диаманти и ослепителни камъни. Вдигна към нея инкрустирания си със скъпоценни камъни бокал и Реми плесна с ръце от удоволствие,

виждайки как сивите му очи ѝ се усмихват изпод маската. Коул! Комос бе Коул, богът владетел на...

Изведнъж маската се превърна в зурла с големи зъби. Реми се ужаси. Не, Коул не можеше да бъде мъжът със свинската маска. Заотстъпва. Клатеше отрицателно глава, а той продължаваше да я подканя с бокала.

Сетне си спомни, че Комос не е истинският владетел на тайното общество. Не, властта беше в ръцете на вожда — един от конниците. Обърна се и се затича през гъстата мъгла след тях. Но краката ѝ се движеха бавно, толкова бавно, че не можеше да ги настигне. Виждаше развяващите се опашки и издутите кореми на конете. Мъглата постепенно ги погълна.

— Чакайте! Чакайте!

Един от конниците спря и се извърна от седлото си. Няма ще я качулката, която прикриваше лицето му. На нейно място имаше свинска маска. Злите блещукащи очички фокусираха обвиняващия си поглед върху нея. Реми се смрази.

— Кой си ти?

— Казах ти да спреш да задаваш въпроси!

Внезапно мъглата се разпръсна. Оказа се обградена от конници. Всички бяха със свински маски. Пееха монотонно: „Предупредена си. Предупредена си“ и стягаха кръга около нея.

— Не! Не! — Реми крещеше, но никой не я чуваше. Виждаше тълпата по улицата, ръцете на всички бяха прострени към конниците и никой не гледаше към нея.

Усети, че някой я докосва и се замята като обезумяла. Прониза я болка.

— Всичко е наред, момиче! Хайде, хайде. Тук си в безопасност. Чуваш ли? Тук си в безопасност.

Събуди се. Болеше я. Беше объркана. Втренчи се в лицето на Нати. В тъмните и нежни очи.

— Нати... — опитваше се да преодолее страха. — Аз... — Огледа се. Видя розовите тапети на цветя, бялата дървения, кретонените пердета и стария скрин до стената, отрупан със семейни фотографии в рамки и кристални пулверизатори. Сега си спомни — Нати я беше взела снощи от болницата и я бе докарала до малката си къща в Ченъл. Усети как натискът върху раменете ѝ отслабва. —

Сънувала съм, нали? — Забеляза, че се е вкопчила в ръкавите на кадифения пеньоар на прислужницата. Прокара леко ръка по бузата си, опипвайки нараняванията. Усети болка.

— Мяташе се. Вероятно е било кошмар. — Нати стана от леглото.

— Истински кошмар. — Отпусна се на пухената възглавница. И последните остатъци от ужаса изчезваха. — Наистина ли съм само от пет дни у дома, Нати? Струват ми се дълги колкото цял човешки живот. — Нати не каза нищо, отиде до прозореца и вдигна транспаранта. Реми примигна и прикри очите си с ръка. — Колко е часът?

— Наближава единайсет.

— Не може да бъде! — Опита се да седне в леглото, но болката я сряза.

— Може — не може, ама е! — Нати сложи една велурена рокля на светли шарки върху стругования крак на леглото. — Банята е отсреща през вестибюла, а кафето е в кухнята.

Десет минути по-късно Реми влезе в дневната с чаша черно кафе. Носеше дълъг пеньоар върху памучния комбинезон, който Нати ѝ беше дала предишната вечер. Самата тя се беше свила в един фотьойл с колоритен кретонен калъф, на пода до нея лежеше неделното издание на „Пикиюн“. Частта му с кръстословицата бе разгъната върху коленете ѝ.

Изглежда я изучаващо.

— Щом свърша с кръстословицата, ще ти дам един мехлем за тези ожулвания по лицето. От него отокът ще поспадне, а и няма да те щипе толкова.

— Благодаря. Бих искала да се обадя по телефона.

— Ако ти преча, в кухнята има апарат, иначе можеш да използваш този тук — посочи тя с кимване бежовия телефон на масичката до дивана.

Искаше ѝ се да остави този неприятен разговор за след кафето. Ала съзнаваше, че отлагането нямаше да го направи по-лек. Отиде до дивана, седна на твърдата възглавница, взе слушалката и набра номера.

— Ало?

— Мамо, Реми се...

— Реми! Къде си? Добре ли си? — заговори бързо майка ѝ, сетне остави слушалката и извика: — Фрейзър, Реми е. Тя е на телефона. — После отново вдигна слушалката. — Толкова се безпокояхме за теб!

— Реми, ти ли си? — прекъсна я баща ѝ.

— Да, аз съм. И съм добре...

— Къде си? Идваме да те вземем...

— Не! Няма да се върна вкъщи... засега. Обаждам се само за да ви кажа, че съм добре и в пълна безопасност.

— Но къде си?

— Ще ви обясня по-късно. — И затвори. Още няколко секунди гледа втренчено телефона, после погледна към Нати. Черните ѝ очи я наблюдаваха с открито любопитство, но не я попита нищо — както не я бе попитала и снощи, когато я взе от болницата. Тогава Реми ѝ каза само, че двама мъже са я пребили и че няма да се прибере у дома. Нати не поиска друго обяснение. Но тя имаше право да знае. — Съжалявам, че те въвлякох в това, Нати, но те искат да ме вкарат в някаква клиника близо до Хюстън. Имаха намерение да ме транспортират със самолет тази сутрин. Затова се измъкнах от болницата снощи. Не знаех как другояче да ги спра.

— Това трябва да е същата клиника, за която говореха, когато се върна?

— Да. Обаче има и още, Нати. — Реми ѝ разказа накратко за обвинението в измама с потъването на танкера от страна на застрахователната компания, за своето убеждение, че е забелязала нещо на дока онази вечер и за опитите си да разбере какво е било то.

— Сигурна ли си, че трябва да ми разказваш всичко това — изгледа я малко намръщено Нати.

— Трябва. Виждаш ли... — Замълча за момент, разклащайки чашата с кафе в ръцете си. — Преди онези двама мъже да ме пребият, те ме предупредиха да спра да задавам въпроси и да си държа устата затворена.

— А ти нямаш намерение да направиш нито едното, нито другото? — Нати скръсти ръце на гърдите си.

— Как бих могла? Трябва по някакъв начин да открия какво съм видяла онази нощ. Докато не го направя, как ще знам на кого да вярвам и на кого да разчитам? Очевидно представлявам заплаха за някого. — Втренчи се в чашата. — И колкото повече си мисля за това, Нати,

толкова повече се убеждавам, че има връзка между мъжа, с когото са ме видели да се боричкам в Ница, и двамата мъже, които ме пребиха. Сигурно имат нещо общо с „Дракон“. Прекалено много са съвпаденията, за да е нещо друго.

Нати спусна краката си на пода и остави настрана кръстословицата.

— Мислиш, че някой е вървял след теб до Ница и там те е сгащил?

— Има логика, Нати. Този, който не иска да говоря сега, не е искал да говоря и тогава. Може би затова сме се карали, когато ме е блъснал, и аз съм си ударила главата в дървото. Трябва да си е отдъхнал с облекчение, дето получих амнезията.

— И не е бил особено очарован, когато е разбрал, че си започнала да задаваш въпроси.

— Точно така. — Прокара ръка по косата си и се загледа в малката камина с метална решетка, украсена с грамофончета. — Вероятно си мисли, че всеки момент ще си спомня какво се е случило. А може би наистина ще си го спомня.

— Или си се доближила прекалено много до истината?

— Но аз не съм разговаряла с кой знае колко хора. Срегнах се с един лоцман, който е насочвал „Дракон“, и разговарях с Чарли... Чарли! Трябваше да му се обадя снощи.

— Кой е Чарли? — намръщи се Нати.

— Чарли Ейкънс. Работи на дока, където е бил натоварен танкерът. Трябваше да разбере кои са били на смяна през онази нощ. Или поне да се опита да разбере. — За съжаление телефонният му номер беше останал в чантичката ѝ, която бе заключена някъде в болницата. Наложил се да го вземе от справочната служба.

След четвъртото позвъняване отговори някаква жена. Реми не го очакваше. Беше останала с впечатлението, че Чарли живее сам. Разбира се, това не означаваше, че не би могъл да има гости.

— Чарли там ли е?

— Не, няма го.

Улови някаква неестествена, почти отбранителна интонация в гласа на жената.

— Обажда се Реми Купър. Той щеше да ми даде някои сведения за корабоплаването, за книгата на една моя приятелка. Знаете ли кога

ще се върне?

— Няма да се върне... никога. — Последва кратка пауза. — Чарли е мъртъв.

Реми се вцепени.

— Кога? Как?

— Вчера, Казаха ми, че някаква секция от дока се повредила и той отишъл да провери. Предполагат, че му се е завило свят или се е подхлъзнал. Паднал в реката...

— Сигурна ли сте? Видял ли е някой как се е случило? — Започна да ѝ се повдига от страх и чувство за вина. Не погледна дори към Нати, която взе чашата с кафе от ръката ѝ и я сложи на масата.

— Чули го как извикал, когато паднал, но не могли да направят нищо. Течението го отнесло. — Жената продължаваше да говори, като че ли изпитваше нужда да изрече нещата, за да повярва в тях. Гласът ѝ беше глух и изпълнен с печал. — Чарли ми е брат, единственият близък човек, който ми бе останал. Намерили са тялото тази сутрин. От погребалното бюро ми казаха да им занеса костюм, за да го погребат с него. Защо Чарли трябва да бъде погребан с костюм? Той ги мразеше, наричаше ги „маймунски костюми“. Мама винаги го караше да слага костюм, когато ходехме на черква и той се караше с нея. Казваше ѝ: „Господ не го интересува дали съм с костюм.“ Как смятате, трябва ли да им го занеса?

— Не. Не е нужно — промълви Реми. — Аз... съжалявам... — Вцепенена, тя остави слушалката и се обърна към Нати. — Беше сестрата на Чарли. Той е мъртъв. Ако това е вярно... — Млъкна и се помъчи да овладее внезапно обхваналата я паника. — Имаше ли нещо за удавяне в днешния вестник?

— Струва ми се, че да, но не го прочетох.

Хвърлиха се на пода до фотьойла и прегледаха страница по страница. Реми откри кратката бележка. Беше същото като казаното от сестрата на Чарли, с допълнителната подробност, че е станало сутринта и че търсенето на тялото продължава. Реми седна и се втренчи във вестника.

— Напълно ми е ясно какво си мислиш — заяви Нати.

— Че не е нещастен случай? Ами ако не е паднал сам в реката? Ако са го бутнали? Той разпитваше заради мен, Нати! — Продължавайки да държи страницата от вестника в ръка, тя се изправи

и закрачи из стаята. — Вече знам, че мъжът, който ме сграбчи онази нощ на дока, е същият, който ме държеше, докато другарят му ме биеше. Познах го по гласа. Трябва да е разбрал, че Чарли разпитва... — Хрумна й друга мисъл, спря и се обърна към Нати. — Те знаят, че ще науча за Чарли. Може би даже много го искат. Може би смятат, че ако боят не ме е изплашил, това със сигурност ще свърши работа.

— Какво ли точно си успяла да видиш оная нощ?

— Не знам — поклати разстроено глава Реми. — Когато разговарях вчера следобед с Хауърд Ханкс, застрахователния детектив, той разви теорията, че танкерът изобщо не е потънал и че това е било тънка мистификация, за да се получи застраховката. А сега „Дракон“ плава някъде под друго име. Останките, които е намерила Бреговата охрана, екипажът в спасителните лодки — всичко това е било за камуфлаж. А всъщност, друг екипаж се е качил на борда и е отплавал.

Нати зяпна от възмущение и се облегна назад на фотьойла.

— Този човек е луд!

— И аз си помислих, че е доста невероятно.

— Нещо повече от невероятно. Това е абсолютна глупост — заяви възмутено Нати и се изправи на крака. — Даваш ли си сметка колко хора са нужни, за да се изпълни такъв фокус? Не зная от колко души е екипажът, но нека приемем, че са петнайсет. Два екипажа — значи трийсет. А как се е качил вторият екипаж на борда? Не са дошли с хеликоптер — не и при буря. Следователно с плавателен съд. И ето ти още въввлечени хора. А какво става, ако дори един от тези трийсет и пет или четирийсет души реши, че е получил прекалено малко? Даваш ли си сметка каква е вероятността да бъдеш шантажиран? Мълчанието е злато особено когато трябва да платиш някому да си затваря устата. Не. — Нати поклати глава. — Ако си тръгнал да вършиш престъпление, колкото по-малко хора са замесени, толкова по-добре.

— Права си — промърмори Реми, поразена от логиката й.

— Разбира се, че съм права. — Нати седна във фотьойла и отпусна ръцете си върху страничните облегалки. — Ако е имало някакъв трик, то той е бил в началото. И ти трябва да си го видяла. Какво точно си спомняш?

— Почти нищо... Танкера привързан към дока... След това някакъв мъж ме сграбчи...

— Не каза ли, че е имало мъгла?

— Да...

— Сега обаче забрави за тази подробност. По същия начин може би си пропуснала и други? Представи си мислено картината и започни да описваш всичко.

Реми понечи да каже, че това би било напразно губене на време, но размисли.

— Добре. — Затвори очи. — Беше тъмно и много мъгливо. „Дракон“ бе привързан към дока. Спомням си прикрепващите въжета и подвижното мостче. И двама мъже до парапета...

— Как изглеждаха?

— Беше прекалено тъмно. Виждах само силуетите им. Единият държеше цигара. — Рязко отвори очи — Той пушеше! А навсякъде наоколо има табели ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО.

— Не бих казала, че е много умно да се пуши, когато пълниш танкер със суров петрол.

— Тогава защо той пушеше?

— Може би танкерът вече е бил натоварен?

— Но и тогава е прекалено опасно да се пуши на палубата.

— Ще се върнем към това по-късно. Какво друго можеш да си спомниш.

Реми се напрегна, затваряйки отново очи, но всичко, което видя, беше тъмният силует на танкера в мъглата и двамата мъже до парапета.

— Нищо. — Поклати нетърпеливо глава. — Беше прекалено тъмно.

— Тъмно ли? — намръщи се Нати. — Корабът беше ли тъмен? Нямах ли прожектори? Корабите, които се товарят нощем, обикновено са осветени като коледни елхи.

— Но не и този. Беше почти тъмен, с изключение на няколко лампи на мостиковата палуба. — Рязко пое въздух, защото внезапно си спомни нещо, и веднага се хвана за гърдите от болка.

Нати незабавно се намери до нея и я прегърна през раменете.

Заведе я до дивана и ѝ помогна да седне. Реми се вкопчи в ръката ѝ.

— Спомням си, че Коул стоеше на мостиковата палуба с Карл Мейтланд и мъжа с дългите, извити нагоре мустаци, за когото Хауърд Ханкс каза, че бил специалист по взривове. — Гледаше с невиждащ

поглед, а споменът за онази нощ се връщаше с объркващ устрем. — Не съм сигурна какво се случи... след като видях Коул. Струва ми се, че... Махнах му. После онзи мъж ме сграбчи и каза нещо като... „Покротко, момиченце.“ И че съм си пъхала гагата... Уоки-токи! — Впи пръсти в ръката на Нати. — На колана му бе закачено уоки-токи. Оттам се чу глас — някакъв кран се бил развалил и имало вода навсякъде по палубата. Вода, Нати! Това е, нали? — Обърна се и я погледна в очите — не с вълнение или облекчение, а напълно равнодушно. — Това е трикът. „Кресънт Дракон“ не е носил петрол, когато е потънал, защото е бил напълнен с вода. — Изсмя се сухо. — А Мейтланд даде задоволителното обяснение, че уж зареждали с вода за пиене и миене. И аз не се усъмних.

— Със сигурност не си се усъмнила онази нощ. И с още по-голяма сигурност си осъзнала значението на това по-късно — когато застрахователната компания е започнала да вдига шум.

Реми усещаше горчилката на спомена — горчилката и болката.

— Коул беше там. Той беше там с Мейтланд и гледаше как пълнят резервоарите с вода. Той е участвувал.

Независимо че много пъти бе размишлявала върху евентуалната му вина, досега успешно се бе съпротивлявала да повярва в нея. Но вече не можеше. Споменът за Коул на мостика, обляното му в светлина лице и Мейтланд до него — този спомен бе съвсем ярък.

— Знам, че боли — потупа я Нати успокоително по ръката. — Всяка жена вярва, че нейният мъж е добър. Те рядко са такива, но от това не ти става по-леко.

— Не. — Коул ли е бил онзи мъж в Ница? Той твърдеше, че по това време се е намирал в Ню Орлиънс. Но тя разполагаше само с неговите думи. Не и с доказателства. Представяше си колко разстроена е била, когато е разбрала какво е извършил той — колко наранена, колко ядосана, колко разочарована. Сигурно се е скарала с него, разгневена от болката и предателството — предателство едновременно спрямо ней и спрямо семейството ѝ. Но хората, които я бяха пребили... Не можеше да повярва, че той ги е изпратил. — Мейтланд! Той ме видя на доковете завчера. С Чарли. Той е изпратил онези двамата да ме предупредят. — Попипа нараняванията по лицето си, изпитвайки странното облекчение, че може да свали вината за тях от Коул.

— Изобщо не бих се учудила, ако се окаже, че е така. Винаги, когато е идвал на вечерните партита на майка ти, този Мейтланд ми е приличал на баракуда, притаила се в тъмно езеро, малка и невинна, докато не видиш зъбите ѝ.

— Почакай малко. Това е безсмислено. — Реми се изправи с мъка. — Очевидно е защо Мейтланд го е направил. Той би могъл да продаде един и същ петрол два пъти. Но какво би спечелил Коул? Кресънт Лайн е платила за този суров петрол предварително. Видях копието от разплащателния чек.

— Явно не можеш да мислиш като престъпник, Реми. — Нати поклати посивялата си глава. — Той е получил пари от Мейтланд. Вероятно са си поделили печалбата от тази повторна продажба. Повече от сигурно е, че е получил нещо точно от този разплащателен чек.

— Повече от сигурно — съгласи се Реми, сетне въздъхна уморено. — Но как ще го докажем?

— Една ревизия на книгите на Мейтланд вероятно ще покаже, че са плащани значителни суми на компании, за които никой не е чувал. Възможно е даже парите да са преминавали през няколко ръце, докато стигнат до Коул. — Нати замълча, после попита тихо: — Какво ще правиш?

— Не знам. — Реми отиде до прозореца, повдигна тънкото перде от изкуствена коприна и се загледа в тихата неделна сутрин. — Не знам със сигурност. Първо искам да разбера дали смъртта на Чарли е била нещастен случай. Утре ще отида в следствието. — Едно чернокожо момиченце подскачаше по тротоара пред къщата на Нати. Носеше розова плисирана рокличка и изящна шапчица, кацнала върху сплетената му коса и завързана с ленти под брадичката. На Реми ѝ се прииска да излезе навън, да го хване за ръката, да заподскача заедно с него — и да се почувствува отново невинна и безгрижна. Въздъхна, извърна се от прозореца и срещна погледа на Нати. — Трябва да разбера дали това е отишло по-далеч от измама. Дали е стигнало до убийство.

27.

Тишина цареше в къщата. Реми примигна сънено и огледа дневната. В кухнята я очакваше същата тишина. Часовникът на стената — изобразяващ котка с движещи се очи и свистяща опашка — я сгълча, че е спала до толкова късно. Без да обръща внимание на стрелките, които показваха девет часа, Реми замаяно се отправи към кафеварката на плота.

Една бележка бе подпряна на гарафата:

Реми,

Тъй като чантата ти е останала в болницата, реших,
че може би ще имаш нужда от малко джобни пари.

Отивам на работа.

Нати

На гърба на бележката бе заципана двайсетдоларова банкнота.

Реми я пхна в джоба на велурения пеньоар, също даден ѝ назаем от Нати — както чехлите на краката ѝ, памучната нощница и още неизползваните гримове, които чакаха в спалнята, за да прикрие с тях нараняванията по лицето си. Усмихна се, докато си наливаше така жадуваната чаша кафе, но усмивката ѝ изчезна, щом забеляза вестника отгоре на плота. Беше сгънат на страницата с некролозите. Първият от тях бе за „Ейкънс, Чарлз Лерой, 57 години“.

Въздъхна. Разсеяно приглади разрошената си коса и посегна към вестника, но в този момент чу шум от кола. Намръщи се и вдигна глава. Нати не би си дошла в този час. Или колата е спряла пред някоя от съседните къщи?

Но звукът от затръшването на врата дойде съвсем отблизо. Реми отиде до прозореца. Действително имаше кола на алеята, обаче не се виждаше добре от кухнята.

Звънецът на входната врата иззвъня два пъти и Реми се завъртя рязко към дневната. Търговски пътник. Трябва да е някой търговски пътник. Нати не би я издала пред семейството ѝ. Звънецът звънна отново — пронизващо и настойчиво. Последва нова кратка пауза и Реми зачака напрегнато, без да мръдне от мястото си. Който и да беше, скоро щеше да се откаже.

Сърцето ѝ подскочи, когато се разнесе силно чукане. Може би той си е помислил, че звънецът не работи. Той? Със сигурност беше мъж. Жена не би чукала толкова силно и толкова дълго. Който и да беше, едва ли беше приятел на Нати, иначе щеше да знае, че тя е на работа.

Настойчивото тракане на топката на вратата, накара Реми да настръхне. Трябваше ли... Тишина! Нито тракане, нито чукане, нито звънене. Колко време мина? Беше ли си отишъл?

Притича бързо и тихо до вратата на дневната. Движеше се покрай стената, за да не я види някой през прозорците на преддверието. Погледна крадешком към входната врата, на горната ѝ остъклена част имаше перденца. Не се открояваше никакъв силует. Не се чуваше и звук от отваряне и затваряне на автомобилна врата или запалване на двигател.

Тогава го видя — малиновочервения си вълнен пуловер, който лежеше върху страничната облегалка на дивана. Всеки, който погледнеше през прозореца, можеше да го види. И ако това беше някой, който знаеше, че го е носила в събота, щеше да разбере, че тя е тук, или най-малкото щеше да се увери, че е била тук.

Чу издайническо изскърцване зад себе си. Господи, беше заобиколил отзад! Изхвъркна от кухнята и изтича до входната врата. Беше заключена! Освободи резето и посегна към дръжката.

— Реми!

Хвърли полупаникьосан поглед през рамо. Коул бе спрял до портала на дневната, а сивите му очи рязко се бяха присвили при вида на синините по лицето ѝ. Вцепенена от спомена за онази нощ и от вече пълната си увереност в неговата вина, Реми го гледаше втренчено. Сърцето ѝ се пръскаше. Всъщност той не изглеждаше никак заплашително с двуредния си костюм и синята вратовръзка.

Коул вдигна ръце, опитвайки се да я успокои.

— Всичко е наред, Реми. Аз съм. Не исках да те изплаша.

Да я изплаши? Беше ли наистина изплашена? Разбира се, че беше. Призрактът на свинската маска отново беше тук. Не, не трябва да мисли за това. Не трябва да мисли за боя, за болката, за страха. Не трябва да мисли как са я следили, дебнели, спрели, връхлетели... — посред бял ден, в присъствието на толкова хора наоколо.

Усети как започва да трепери. Коул направи крачка към нея, все още с вдигнати ръце. Реми се сви до вратата.

— Няма да ти причиня болка, Реми.

Искаше да му изкрещи, че вече го е направил — че я е мамил, че я е лъгал, че е излъгал нейното доверие и любов. Но като в лош сън, не успя да издаде нито звук.

— Кълна се, че няма да ти причиня болка. Никога няма да ти причиня болка. — Говореше като на уплашено дете.

Господи, та тя наистина се чувствуваше като изплашено дете. Извърна се и се опря на вратата. Фасадата се срути. По бузите ѝ се изтърколиха първите сълзи. Онези двама мъже завинаги бяха разбили илюзията, че е неприкосновена, че нейното положение и името Жарден ѝ дават закрила. Не искаше да го признае. Отричаше го. Но семената на страха бяха посети и със смъртта на Чарли бяха пуснали корени.

Усети ръцете му върху раменете си и настръхна, готова да се съпротивлява.

— Не! — Направи опит да се освободи. — Не ме докосвай. Недей.

Но ръцете я привлякоха с нежна настойчивост. Реми го отблъсна, за да не я вземе в обятията си, но се бореше с пословичната женска слабост, която добре разбираше и много мразеше.

— Успокой се, всичко е наред! Ти си в безопасност. Никому няма да позволя да ти причини болка. — Най-странното бе, че наистина се чувствуваше в безопасност в тази прегръдка. Това рамо сякаш я чакаше да изплаче върху него мъката си. Опита се да преглътне едно изхълцване, а ръцете му я привлякоха още по-близо. — Хайде, Реми, поплачи си — подкани я той нежно. — След всичко, което си преживяла, имаш нужда от това. Само един глупак не би се изплашил. А ти не си глупачка.

Спря да се бори със сълзите и се отпусна върху него. Заплака тихо, на пресекулки, смътно усещайки успокоителните ласки на ръцете му по гърба и косата си, които безмълвно потвърждаваха, че

всичко е наред. Но всъщност нищо не беше наред и никога вече нямаше да бъде — нито със собственото ѝ чувство за сигурност, нито с любовта ѝ... нито с Чарли.

Нямаше представа колко време е плакала. Изведнъж усети, че Коул трие бузата си в косата ѝ, лъхна я влажния мирис на вълна от самото му и се почувствува напълно изтощена.

— Как... — Гласът ѝ бе толкова задавен и дрезгав, че спря и започна отново: — Как разбра, че съм тук? — Гледаше надолу, не смееше да повдигне глава и да срещне очите му.

— Проверих навсякъде. — Явно се вълнуваше. — На път за работа тази сутрин се сетих за безкрайните ти Натизми и реших да си опитам късмета тук. — Устните му докоснаха косата ѝ, ръцете му я притиснаха. — Казах си, че между нас всичко е свършено, и през целия съботен ден се мъчих да убедя себе си, че не те искам, че нямам нужда от теб... че не те обичам. Но когато брат ти нахлу в апартамента ми в неделя сутринта, мислейки, че си там... Защо, Реми? Защо дойде тук? Защо не си у дома с тях?

Само поклати глава, неспособна да му отговори.

В следващата секунда устата му бе до ухото ѝ, шепнейки:

— Няма значение. Искам да остареея и оглупея с теб, Реми. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да. — Питаше се дали е възможно. Могат ли да преодолеят всичко? Не беше сигурна. Отдръпна се от него. Ръцете ѝ останаха върху реверите на тъмносиньото му сако.

Коул повдигна главата ѝ и обходи нараняванията — първо с пръсти, сетне — с устни. Допирът му беше толкова нежен, че отново ѝ се прииска да заплаче. Това беше истинска любов.

Затвори очи.

— Коул... Спомних си... Спомних си онази нощ на дока... Зная как е станало.

Усети сковаността на ръцете и тялото му. Не можеше да си наложи да го погледне — все още не.

— Какво ще направиш? — попита предпазливо той.

— Не знам.

— Ще ми помогнеш ли? — Ръцете му я притиснаха с безмълвна настойчивост. — Имам нужда от теб, Реми!

Отвори очи и се втренчи във възела на вратовръзката му. Мислеше за Чарли. Ако Мейтланд бе заповядал да го убият — а тя беше сигурна, че е Мейтланд, а не Коул, — може би е действувал без неговото знание. Но какво променяше това? Чарли е мъртъв.

Освободи се от ръцете му и поклати глава.

— Не мога да ти помогна, Коул.

— По дяволите, защо? — Избликът на гняв веднага се смени със силна въздишка. — Зная отговора, нали? Семейството! Но ще постъпя точно както казах. Няма да им позволя да ме съсипят — даже това да означава аз да ги съсипя! — В гласа му я нямаше ненавистта, която тя очакваше.

— Коул, ти съсипваш себе си. Не го ли разбираш? Може би ако им сътрудничиш, ще ти бъде по-леко. Ако просто отидеш и им кажеш...

— Не мога, Реми! Дори заради теб!

— Аз не го искам, Коул. Аз те обичам. Трябва да ми повярваш.

Сивите му очи бавно обходиха лицето ѝ. В тях се четеше болка и копнеж.

— Странно е, но ти вярвам. Нещата обаче отидоха твърде далеч. Не мога да ги върна назад.

Чарли! Той знаеше за Чарли.

— Нито пък аз.

— И няма какво друго да си кажем?

— Не.

Продължи да я гледа в очите още известно време, след това отвори входната врата и излезе. Тя остана на прага, но той не се обърна.

Таксито спря тихо до бордюра. Реми подаде на шофьора десетдоларовата банкнота, която ѝ бе останала от заема на Нати.

Пресече затревената ивица. Отиде до украсената с орнаменти желязна порта. Спря. Огледа белите колони на къщата и двете магнолии, извисяващи се като двама гвардейци на моравата отпред.

Бутна портата и пое по дългата алея. Както и очакваше, беше заключено. Удари два пъти с тежкото месингово чукче и зачака.

Нати отвори, облечена в черната си униформа със снежнобяла престилка. Погледна Реми и въздъхна мрачно.

— Била си в следственото управление. Надявах се да бъркаш...

— И аз. — Реми влезе вътре и изчака прислужницата да затвори вратата. — Къде са те?

— В солариума. Г-н Марк е с тях. Направо не са на себе си. Чудят се къде си и какво е станало с теб.

Дочу тихият загрижен шепот. Поколеба се. Не можеше да преодолее страха си. Но трябваше да го направи. Само тя можеше да го направи!

Не беше стигнала още до вратата на солариума, когато Гейб я видя.

— Реми!

Като отпушен поток гласовете им я заляха, изпълнени с тревога и укор, с нежна загриженост и облекчение. Остави ги да се плискат наоколо. Не ги слушаше, не им позволяваше да я отклонят от това, което бе дошла да извърши.

— Имаш ли представа колко се тревожихме за теб? — Гейб я поведе към дивана и нежно я настани върху меките възглавници. После седна до нея и я прегърна през раменете.

— Къде беше? — питаше баща ѝ. — И какво беше това хрумване да се измъкнеш така? Не съзнаваш ли, че...

— Не ѝ се карай, Фрейзър. Не виждаш ли колко е уморена? — майка ѝ пъкна чаша чай в отпуснатите ѝ ръце. — Изпий го!

Реми се втренчи в кехлибаренокафявата течност. Разглеждаше трептящата, блещукаща повърхност и тъмните листенца на дъното.

— Спомних си, че бях на дока през нощта, когато е бил натоварен „Дракон“. — При това заявление всички млъкнаха поразени. — В танкера никога не е имало суров петрол. Напълниха го с вода.

— Си... сигурна ли си, Реми? — попита предпазливо Гейб.

— Да. — Бързо погледна чичо си, който стоеше вцепенен до дивана. — Ланс беше прав. Коул е участвувал в това — той и Карл Мейтланд.

— Коул... — Баща ѝ седна доста рязко. — Откъде знаеш?

— Видях ги на мостика, наблюдаваха как пълнят резервоарите с вода. Доста умно измислено. — Изненада се колко са студени ръцете ѝ. — Мейтланд получава пари за несъществуващ товар, после продава

някъде петрола и двамата с Коул си поделят печалбите. Междувременно, разрушителен взрив изпраща един стар танкер на дъното и Кресънт Лайн получава от застрахователната компания обезщетение.

Марк подсвирна и промърмори:

— Дяволски умно измислено.

— И ти си го знаела! — погледна я Гейб. Реми кимна неохотно.
— Защо не си ни казала по-рано?

— Не знам. Може би не съм била сигурна. Може би не съм искала да повярвам, че Коул е замесен. Може би затова съм искала да се усамотя някъде за няколко дни, когато бяхме във Франция. Може би съм се опитвала да взема решение. Наистина не си спомням. — Отметна назад глава и се загледа в тавана. — Така... Чудя се дали Коул не е бил мъжът, с когото съм се карала. Той казва, че е бил в Ню Орлиънс...

— Той ли ти го каза? — намръщи се Гейб.

— Да. — Внезапно се почувствува обърквана, а брат ѝ стана от дивана и отиде до гарафата с уиски. — Не е ли било така?

— Той беше в Марсилия. — Чуваше се звънът на ледените кубчета в чашата. Гейб махна кристалната запушалка и хвърли предизвикателен поглед към Марк. — Колко е това — може би двайсетминутен полет до Ница? По дяволите, може дори да е летял със самолета на компанията, без никой от нас да знае!

— Може... — Докосна червеникавия белег на лявата си буза — отокът бе спаднал, но мястото си оставаше много чувствително. — Но това е предупреждение от Мейтланд.

— Мейтланд? — Гейб се извърна от количката с напитките. — Ти, струва ми се, каза, че не познаваш двамата мъже, които са те пребили.

— Не им знам имената. Но познах гласа на единия. Същият мъж, който ме изненада онази нощ на дока. Сигурна съм, че работи за Мейтланд.

— Какво те кара да мислиш така?

Разказа им за неотдавнашното си посещение в района на доковете, за Мейтланд, който я беше видял с Чарли, за предложението на Чарли да научи имената на хората, които са товарили танкера, и неговото „случайно“ удавяне.

— Не е било нещастен случай. Тази сутрин видях доклада на следователя. Имал е ожулване по лицето... сякаш е бил ударен от нещо... Разбира се, следователят предполага, че се е ударил вече във водата. Но аз знам, че са го блъснали.

— Трудно е за доказване — отбеляза Гейб. — Ако не е имало свидетели.

— Двама. Но единият го е видял вече паднал, а другият по всяка вероятност е онзи, който го е ударил. — Опита се да остави настрана всякакви чувства. Само така можеше да продължи.

— Това са само предположения, Реми!

— Разбира се.

— Така си и помислих. — Гейб отново седна до нея и те сплетоха пръсти. — Виж сега... остави тази работа на нас. Не се опитвай повече да действаш сама.

Успя да се усмихне и кимна.

— Какво ще направите?

— Ще започнем с... — намеси се Марк, — твоята подкрепа, за да принудим Бюкенън да подаде оставка. Още днес можем да приключим. Което ще ни развърже ръцете да преговаряме за споразумение със застрахователната компания.

— Чакайте малко — обърна се Реми към баща си и Гейб. — Нима ще ги оставите да се отърват?

— Значи смяташ, че трябва да повдигнем обвинение срещу тях?

— Няма ли?

— Това ще бъде само губене на време. — Гейб стисна малко по-силно ръката ѝ. — Обикновено престъпление на „бели якички“. Ще пълни заглавията на първите страници на вестниците, ще стане голям скандал, но шансовете някой от тях да влезе в затвора са нищожни.

— Колкото и да ми е неприятно да го призная, Гейб има право — въздъхна тежко баща ѝ. — Освен това, не можем да пренебрегнем факта, че Кресънт Лайн ще бъде въввлечена в съдебен процес за застрахователна измама. В крайна сметка ще се окажем обвиняеми — и ще ни признаят за виновни.

— Такава известност не е добра за никого — добави Марк. — Няма нещо, което този град да харесва повече от скандалите. Както при пътна злополука. Хората в минаващите коли намаляват скоростта,

за да видят колко кръв има и как някой се гърчи от болка — и са много доволни, че на самите тях им няма нищо.

— А Чарли? — възрази Реми.

— Ще помислим за това — увери я Гейб. — Но ще бъде откровен с теб, Реми. Сам по себе си фактът, че той се е съгласил да намери някакви сведения за теб, не е достатъчна причина да се повдигне обвинение за убийство срещу някого, ако няма някакви доказателства. Едно ожулване не е достатъчно особено след като следователят е стигнал до заключението, че е бил ударен от някакъв предмет във водата. Не е нужно защитникът да бъде от класата на Ф. Лий Бейли, за да отърве обвиняемия. Съжалявам, но...

— ... така стоят нещата — довърши Реми, освободи ръката си от пръстите му и остави чаената чаша върху стъклото на масичката. След това се изправи, като едва контролираше вълнението си.

— Да, страхувам се, че е така — потвърди Гейб.

— Реми, имам чувството, че се обвиняваш за смъртта на този човек — каза меко баща ѝ, докато тя вървеше към остъклената стена. — Ти смяташ, че той щеше да е жив, ако не го беше помолила да ти помогне. Но това е нещо, което никой от нас не може да знае. Независимо дали смъртта му е била нещастен случай, или преднамерен акт, ти не си отговорна за нея.

Искаше да му възрази, но вместо това гледаше втренчено стрелите от слънце, които пронизваха короната на един дъб и шареха със светлина розовите храсти в градината на майка ѝ.

— А Мейтланд, какво ще правите с него? — Сложи ръце на стомаха си — не защото я боляха ребрата, а защото леко ѝ се повдигаше.

Настъпи кратка пауза, след което се обади Марк — Мейтланд... тук положението е малко по-различно, обаче той живее и работи в нашата общност. Има начини за изтънчен натиск, които могат да се приложат изтъкна баща ѝ. — Знаем как да уредим проблема. Ти направи повече от достатъчно. Сега е наш ред.

— Разбира се... — Обърна се, избягвайки очите им. — Бихте ли ме извинили, но искам да отида в стаята си. Имам чувството, че цял живот съм била с тези дрехи. Трябва да се преоблека.

— Изглеждаш уморена, миличка — отбеляза майка ѝ. — Това е било голямо изпитание за теб. — Да кажа ли на Нати да ти занесе

обяда на поднос? Сигурна съм, че искаш да си починеш.

— Да, благодаря ти — промърмори разсеяно Реми и излезе. Отвращаваше се от своето мълчание и от своите половинчати възражения на плановете им да потулят колкото се може по-бързо цялата тази мръсотия. Съзнаваше, че е несправедливо и неморално, но здравият ѝ разум казваше, че те имат право. Дори Коул и Мейтланд да бъдат осъдени за измама — след дълги отлагания, протакания и обжалвания — вероятно щяха да се отърват с условни присъди и изпитателен срок. А застрахователната компания щеше да си търси парите от Кресънт Лайн и вероятно да поиска и допълнително обезщетение за вреди и загуби. И целият скандал, цялата тази гласност — за какво?

Семейството просто следваше обичайната си практика. Но тя се съгласяваше с тях поради една много егоистична причина: не искаше да види Коул осъден. Доволна беше, че има друг начин да се уредят нещата — така че да не се опетни името му и да не получи клеймото на престъпник.

— Прости ми, Чарли — прошепна Реми, докато изкачваше махагоновите стъпала към стаята си.

Студеният и остър вятър нахлу през отворените френски прозорци на втория етаж. Реми се поколеба, но остави подноса с остатъците от обяда си на ниската масичка до канапенцето и отиде да ги затвори. Докато правеше това, някаква кола спря пред къщата и от вратата на водача излезе един мъж.

Коул! Реми застина. Гледаше втренчено как той приближава решително. Какво правеше тук? Широката галерия бързо го скри от погледа ѝ, затова тя се обърна и забърза през стаята, оставяйки прозорците полузатворени и подноса на масичката. Тогава се чу скърцане на спирачки на друга кола. Звънтящият звук на месинговото чукче наруши тишината в къщата и Реми почти се затича към стълбите. Нати обаче вече отваряше вратата. Коул връхлетя.

— Къде е тя, по дяволите? Искам да я видя! Веднага! — Гласът му беше като далечна и зловеща гръмотевица.

— Коул... — Реми се спря по средата на стълбите, смаяна от гневното му изражение.

Тъкмо тръгна към нея, когато нахълта Марк. Изглеждаше съвсем объркан и развълнуван. Хвана ръката на Коул.

— Бюкенън, казах ти...

— А аз ти казах, че искам да го чуя от устата й! — Отблъсна ръката му и продължи към стълбите, впил сребристочерния си поглед в нея. — Искам да го чуя от теб!

— За какво говорите? — Реми погледна неразбиращо чичо си.

— Той не вярва...

— Не говори вместо нея! Нека тя го каже!

— Имаш предвид...

— Какво си им разказала? — Прocéди той през зъби.

Реми затвори за миг очи, сетне ги отвори и срещна погледа му. Болеше я. За него. И за нея.

— Съжалявам, Коул, обаче те видях онази нощ с Мейтланд на дока, докато пълнехте танкера с вода.

— Това е гадна лъжа!

Реми отстъпи назад от яростта в гласа му. Чичо й се намеси.

— Бюкенън, ти вече призна, че си бил с Мейтланд.

— Да, по дяволите, бях, обаче...

— Коул, спри! Не го прави още по-мъчително.

Обърна се към нея и рязко попита:

— Мъчително ли беше тази сутрин? Ти каза, че ме обичаш. Трябваше ли да ти повярвам?

— Аз наистина те обичам...

— Запази го за приятелчетата си от този квартал! За някой, който е свикнал една жена да му казва, че го обича, и веднага след това да му забива нож в гърба. — Завъртя се с лице към Марк. — Искате оставката ми — имате я. Кажи на г-жа Франкс да разчисти бюрото ми и да изпрати моите неща в апартамента ми.

— Коул, почакай! — Реми понечи да тръгне след него, но Марк я улови.

— Остави го да си иде, Реми. — Вратата се затвори с трясък. — Така е по-добре.

28.

Вечерта на Марди Гра — „Блажният вторник“. Огромната зала бе превърната във великолепиe, достойно за светското събитие на годината. Блещукащи драперии се спускаха към подиума за бога властелин на бала и неговия двор. Висулките на кристалните полилеи улавяха и отразяваха светлината. Ослепителнобелият килим покриваше подиума, сцената и стъпалата. Всички бяха в очакване.

Реми седеше до площадката за танци. Косата ѝ беше елегантно вдигната. Умело положеният грим прикриваше синините и създаваше нещо като маска на спокойствието.

Завъртя глава, за да чуе нещо, което казваше майка ѝ. Дългите висулки от яркозелени и сини мъниста на обещите ѝ докоснаха роклята ѝ, покрита със синьо-зелени пайети. Забележката обаче не се нуждаеше от отговор и Реми отново се обърна към подиума, за да наблюдава откриването.

По древната традиция от Стария свят, то започна с пищно шествие, водено от миналогодишния кралски двор, следван от членовете на престижния Карнавален клуб, отрупани с мъниста и пера. Реми изтрая пантомимичното приветствие на краля и смогна да покаже заинтересованост дори когато бяха представяни дебютантките, облечени в задължителните бели рокли.

После разсеяно се заигра с висулките на колана си, за да се насили отново да обърне внимание на представянето на видните гости на Комос, седнал заедно със своята кралица на богато позлатения подиум.

Накрая започнаха танците. Реми остана седнала по време на първия от тях, докато майка ѝ танцуваше с баща ѝ, а Гейб — с партньорката си за тази вечер. После излезе на площадката с баща си. Обсипаната с пайети горна част на дрехата ѝ скриваше стегнато превързаните ребра. Брат ѝ ѝ партнираше на третия танц. После се върна на стола си.

Наблюдаваше водовъртежа от тафта, атлаз, шифон и коприна, мъниста, гривни и изкуствени диаманти. Чакаше с нетърпение оркестърът да подхване „Ако някога спра да обичам“ — официалната песен на Марди Гра, която възвестяваше срещата на Краля и Комос и края на бала. В съзнанието ѝ изникнаха думите:

*Ако някога спра да обичам,
Нека риби порастат по дърветата
Нека луната стане на сирене.
Нека стридите имат крака и кравите снасят яйца
Ако някога спра да обичам...*

Но този път невероятният текст не можа да я накара да се усмихне.

Сподави въздишката си и отпи от бялото вино, което Гейб ѝ бе донесъл. Обграждаше я музика, смях и веселие. „Какво правя тук?“, помисли си тя, сетне горчиво се запита как е могла да забрави. Семейството ѝ бе настояло да присъствува — за да се спази приличието.

Между пристигането на Краля с речния кораб предишната вечер и шествието на зулусите тази сутрин, слухът се бе разпространил: Коул Бюкенън е бил свален от поста президент на Кресънт Лайн — същият Коул Бюкенън, който е имал връзка с Реми Жарден с всички изгледи тази връзка да стане постоянна. Ако тя пропуснеше бала, влиятелните приятели на семейството щяха да стигнат до единственото възможно обяснение: у Жарден е настъпило сериозно разцепление.

Сега „приличието“ със сигурност бе спазено. Всички хора, които бяха от значение, я бяха видели. Беше ли необходимо да продължава да играе тази игра? Щеше ли нещо да се промени, ако си тръгнеше порано?

Стана от мястото си, решила да потърси Гейб или баща си — не за да ги помоли, а да им съобщи, че си тръгва. Те обаче не бяха между танцуващите или бърборещите наоколо. Реми веднага се досети къде са — в бара зад кулисите, потънали в разговори за бизнес, власт и политика между дежурната размяна на впечатления от голфа, футбола

и лова. Малцина получаваха привилегията да бъдат поканени в бара зад кулисите, но в момента Реми пет пари не даваше, че достъпът там бе забранен за нейния пол. Беше ѝ писнало от всички потайни и детински правила заради непрестанната грижа да се спазва приличието.

На входа я спряха.

— Съжалявам, но не мога да ви допусна.

— Трябва да говоря с баща си, Фрейзър Жарден. Спешно е.

— Добре, но почакайте тук, г-це Жарден.

Ако беше в настроение, Реми щеше да го последва вътре, но сега само искаше да се махне от тук. В този миг зърна Гейб. Понечи да му викне, но забеляза мъжа с него. Карл Мейтланд! Изпусна чашата с вино, прикри устата си с ръка, сподавяйки вика на изненада, и отстъпи крачка назад.

Гейб е бил с Мейтланд онази нощ! Гейб, а не Коул. Сега си спомни, че бе видяла и Коул с Мейтланд. Но през деня. Ето защо образът на двамата заедно беше толкова ярък и ясен. А през нощта трябва да е бил Гейб. Гейб! Как можа така да обърка нещата? Внезапно си спомни думите на френския психиатър, че паметта ѝ може да се връща в хронологичен ред или... без последователност, на случайни неразбираеми късчета.

Гейб я забеляза. Устата му започна да се разтегля в усмивка, сетне по лицето му се изписа изумление и той пребледня. Беше разбрал. Беше разбрал, че си е спомнила. Мейтланд също беше разбрал. Усети гневния му поглед и видя, че се спуска към нея. Гейб се опита да го спре, но той го блъсна. Реми се обърна и побягна, като диво животно, подушило опасността.

Опита се да се скрие в тълпата около площадката за танци, погледна назад през рамо и видя, че Мейтланд се е насочил към главния изход.

Смени посоката и излезе през една странична врата. Оказа се в лабиринт от коридори. Поколеба се. А сега какво? Не можеше да мисли. Главата ѝ се завъртя — ясно защо Гейб не искаше да съобщят на полицията за Чарли, ясно защо не искаше да повдигнат обвинения срещу Мейтланд, ясно защо настояваше да се потули работата със застрахователната компания, ясно защо желаше да стовари вината върху Коул.

Коул! Реми зърна някакви телефони покрай една малка ниша. Нямахше монети, затова набра неговия номер и прехвърли разговора на домашния си телефон.

— Господи, нека си е вкъщи!

— Да. — Нисък и рязък глас. Коул!

— Коул, Реми е. Аз... — Чу се щракване. Реми свали слушалката от ухото си и се втрени поразена в нея. Той ѝ беше затворил телефона! След миг припряно опитваше отново. Щом се обади, тя заговори бързо: — Гейб е бил, не ти! Спомних си го чак сега, когато го видях с Мейтланд. Умолявам те, не затваряй. Сбърках. Ти не си бил замесен. Сега го зная.

— Изповедта ти идва малко късно, Реми.

— Не! Не, не е късно. Те знаят, че съм си спомнила. Че съм наясно за Чарли Ейкънс. Мейтланд го е убил. Сега търси мен. Не мога да отида в полицията. Гейб ще ги убеди, че съм луда. Амнезията... Побоят... Ще ги накара да повярват, че имам параноя, шизофрения или някаква друга болест. Побоят, Коул, беше предупреждение от Мейтланд да си държа устата затворена. Господи, какво се разприказвах! — Тя преглътна истеричния си смях и отметна глава назад, борейки се с паниката.

— Къде си, Реми?

— В залата, на бала на Комос.

— Стой там. Идвам веднага.

— Не мога. Той ме търси...

— И изглежда те намери! — В същия миг някой я хвана за китката и тя изпусна слушалката. Обърна се и срещна леденостудените очи на Мейтланд, увеличени от стъклата на елегантните му очила със златна рамка. Издърпа ръката ѝ отзад на гърба и силно я изви. Реми изохка от парализиращата болка. — Тихо, Реми! Няма да ми хареса да нараня хубавото ти лице особено след като другите белези зарастват така добре. А и ще се получи много неудобно, ако се наложи да те изведа от тук, припаднала от преливане. Разбираш какво ти казвам, нали?

— Да...

— Добре. Сега излизаме да направим една малка разходка — тихичко и спокойничко. Дадено?

Реми кимна. Облечените в смокинги охранители на входа... Нима той си мисли, че ще я прекара така покрай тях? Как ще им го обясни? Или си представя, че тя ще върви кротко до него?

Измъкна я от нишата и я поведе назад по коридора. Не тръгна обаче към входа, а в обратната посока. Къде отиваха?

След още няколко крачки Реми разбра. Имаше страничен евакуационен изход, от онези, които се отварят само отвътре. Мейтланд отмести надолу металния лост, без и за секунда да разхлаби здравата си хватка.

Избута я пред себе си и студеният нощен въздух я обгърна. Чу шума от автоматичното затваряне на вратата и отново усети натиска на тялото му.

— Къде ме водиш?

— Мисля да направим една разходка с кола.

Паркинга! На паркинга ще има хора! Но той отново не я поведе в очакваната посока. Продължиха в сянката на сградата, успоредно на стената. Чу звъна на ключове и забеляза черното БМВ, паркирано до служебния вход. Прималя й.

Сякаш усетил това, той промърмори:

— Не съм предполагал колко удобно ще се окаже.

— Няма да се измъкнеш!

— Нима, Реми? Това ми звучи като реплика от лоша телевизионна пиеса.

— Няма да се измъкнеш! — Мъчеше се да прикрие отчаянието си. — Първо Чарли, после аз. Няма ли да изглежда прекалено подозрително?

— Чете ли днешния вестник? Има статия за една млада студентка от Държавния университет на Луизиана, която умряла от свръхдоза наркотик. Била отличничка, произхождала от добро семейство от средната класа. Кой би очаквал, че ще се забърка с наркотици. Впрочем, не беше даже статия, а малка бележка. Щом я прочетох, си помислих колко различно щеше да бъде, ако се бе оказала дъщеря на богати и видни родители. Може би това щеше да накара полицията да се поразмърда и предприеме нещо срещу тези пласъори на наркотици.

— Семейството ми никога няма да повярва на това!

— Няма да имат избор. Освен това, хората от семейството обикновено са последните, които биха заподозрели, че детето им употребява наркотици — докато не се сблъскат с неопровержими доказателства.

— Не — прошепна тя.

— Няма да е толкова лошо, Реми. Помисли си колко високо ще летиш!

Не можеше да влезе в колата с него. Задължително беше да се измъкне. Тогава се сети, че той или трябва да смени хватката си, или да отключи колата с лявата си ръка. И в двата случая тя получаваше някаква възможност — може би единствената.

Мейтланд я заведе до колата и я дръпна да спре. Явно нямаше намерение да сменя ръцете си; сигурно щеше да я стисне по-здраво. Значи се налагаше да превъзмогне болката.

Тя прониза рамото ѝ, докато Мейтланд се навеждаше към колата, дрънкайки с ключовете. Реми впи зъби в долната си устна и завъртя глава, вторачвайки се в краката му. Ритна го с все сила в коляното.

Кракът му се сви. Той изстена и хватката на пръстите му върху китката ѝ се разхлаби. С рязко завъртане се освободи от него и побягна, повдигайки дългата си тафтена пола с едната ръка и мъчейки се да не обръща внимание на хилядите иглички, които сякаш се забиваха в другата.

Чу ругатнята му и затръшването на автомобилната врата. Погледна назад и го видя да куцука след нея. Светлината от залата се отрази в лещите на очилата му и в металното дуло на пистолета.

Тичаше без посока. По улицата минаваха коли. Да се опита ли да спре някоя? Ще ѝ помогнат ли? Или ще отминат? Ако направеше обаче такъв опит, нямаше ли да даде възможност на Мейтланд да я настигне? Погледна назад. Следваше я неотклонно с пистолета в ръка. Трябваше да се измъкне!

Паркът! Лъкатушеци, слабо осветени пътеки, гъсти храсталаци и спокойни езерца — можеше да се скрие там.

Зави от уличните светлини към зейналата тъмнина на градината. Гмурна се в прикриващите сенки. Токчетата ѝ обаче веднага потънаха в меката пръст. Спъна се и падна. Дробовете ѝ, бузата ѝ, цялото ѝ тяло гореше. За един кратък момент остана да лежи, задъхана и несигурна дали ще може да се изправи. Успя да се отърве от високите токчета,

надигна се и продължи, вече по-бавно, следвайки сенките и притискайки полата си плътно до тялото, за да не шумоли тафтата.

Някой изруга. Реми се вцепени. Звукът бе дошъл отблизо. Колко близо? Къде? Взря се в мрака и улови някакво движение. Имаше някой! Заотстъпва бавно и безшумно. Ще забележи ли слабото блещукане на украсената ѝ с пайети дреха?

Една ръка я сграбчи отзад, тя извика и се замята, удряйки слепешката, за да се измъкне.

— Престани, Реми! Престани! Чуваш ли? Престани!

Нещо я прониза. Звукът на този глас... Усещането от тези ръце... Спря и погледна мъжа в лицето.

— Ти! — Беше ужасена. Пред нея стоеше баща ѝ. — Ти беше този, който ме удари. С тебе се карах на Еспас Масена. — Не искаше да го повярва. Не искаше да си спомня. — Защо?

— Не исках да стане така — промърмори той. — Но ти не слушаше. Не разбираше. Ние щяхме да загубим всичко. Уол Стрийт... несполучливите сделки с недвижими имоти в Тексас... каквито пари имахме, рискувахме ги в офшорното предприятие на Мейтланд. Когато и то се провали, той трябваше да ни ги върне. Те бяха всичко, което имахме. Трябваше да направим така, че Мейтланд да ни върне парите, които ни дължи. И... да спечелим нещо допълнително.

— Ние? Ти и Гейб... Марк и Ланс също... Всички вие.

— За бога, никой не пострада!

— Само Чарли и Коул!

— Бюкенън е като котките. Ще се приземи на краката си. Чарли... за него вината е у теб.

— О, господи!

Листата прошумоляха.

— Фрейзър? — Баща ѝ се обърна. От храстите изникна Коул. Дясната му ръка проряза мрака и се стовари върху челюстта на Фрейзър Жарден и той политна назад. Коул хвана Реми. Сивите му очи ѝ се усмигнаха за миг. — Отдавна ми се искаше да го направя. — Сетне ръката му се плъзна около кръста ѝ. — Хайде! Да се махаме.

— Мейтланд е някъде наоколо. Има пистолет, Коул.

Реакцията му беше няколко цветисти ругатни.

Тогава от една близка улица се чу писъкът на полицейски сирени.

— Коул...

— Обадох им се, преди да изляза. — Повлече я със себе си покрай живия плет. — За съжаление отиват в залата. — Може би ще успеем да изиграем Мейтланд, като завием...

В този момент Мейтланд излезе от храстите. Дулото на пистолета му бе насочено към тях.

— Я виж ти кой бил тук! Сещате ли се какво е станало? Много прилича на любовна кавга. От яд, че го е отблъснала, той я застрелял, след което се самоубил. Звучи правдоподобно, нали?

Коул пристъпи напред и застана между Реми и Мейтланд.

— Правдоподобно ще бъде само ако се приближиш достатъчно, за да останат следи от барут. Защо не го направиш, Мейтланд? — Подкани го с пръсти да се приближи.

— Карл, недей — чу се задавеният вик на баща ѝ, който изникна на няколко крачки. Погледът му бе изпълнен със страх и паника. — За бога, тя ми е дъщеря. Не можеш да направиш това.

— Ти май искаш да ме спреш — каза Мейтланд с подигравка и презрение. — Как, Фрейзър, след като не можа да спреш нея? Трябваше да се сетя, че Жарден са прочути с това, че никога не са имали куража да довършат започнатото. Аз обаче ще го довърша.

Нещо изпука в храста отдясно на Мейтланд. Той се обърна към звука и в този миг Коул се хвърли към пистолета и го изблъска от ръката му. В мига, в който оръжието описваше дъга във въздуха, от мрака изскочи Гейб.

— Вземи го, Реми! — извика Коул.

Пистолетът се беше приземил някъде в тревата. Реми неистово затърси пипнешком. Усети гладкия студен метал под пръстите си и бързо го грабна. Когато се обърна с пистолета, Гейб вече стоеше пред нея.

Той се поколеба за секунда, сетне протегна ръка.

— Дай ми го, Реми.

Тя отстъпи неуверено и поклати глава.

— По дяволите, Реми, нямаше да му позволя да те нарани. Опитвах се да го спра. Дай ми пистолета.

Изведнъж Коул се оказа до нея. Дишаше тежко. Взе пистолета от ръката ѝ. С крайчеца на окото си Реми улови светлината от движещите се към тях фенерчета на полицаите.

29.

Катедралата възвестяваше полунощ и началото на Великите пости. Реми се заслуша и леко потръпна, втренчила се в голите клони на една мимоза.

Чу стъпки по плочите на алеята, извърна се и видя Коул, който излезе през френските прозорци и дойде при нея в малкото вътрешно дворче. Мълчаливо ѝ подаде чаша с бренди. Тя я взе и отпи една глътка, после се обърна и отново се загледа в нощта.

— Идвах при теб. Щях да напусна Ница на следващата сутрин. — Сега споменът бе кристално ясен. — Ти обвини семейството ми в измама. Спорихме ожесточено. Аз не ти повярвах — макар че ме измъчваше споменът от онази нощ, когато забелязах червеното порше на Гейб, паркирано на пътя върху дигата, и спрях да видя какво прави той там. Искаше ми се наистина прясната вода да е за миене и готвене. Но когато им казах в Ница, те...

— Разбирам...

— Слушах аргументи и оправдания. И без това компанията щяла да банкрутира. На всяка цена трябвало да извлекат пари. Те съсипваха Кресънт Лайн и не ги беше грижа. — Замълча, сподавяйки едно хълцане. — Мислех, че ги познавам, Коул. Те бяха моето семейство. Да ги гледам... да ги слушам... Господи, как болеше!

— Разбирам.

Реми въздъхна. Съзнаваше, че никога няма да забрави това чувство на измамено доверие, на измамена вяра, на измамена любов.

— Знаех, че трябва да ги спра. Двамата с теб трябваше да поемем компанията. Това беше единственият начин да я спасим. — Замълча за момент. — И си остава.

— Няма да е лесно, Реми.

— Лесно — засмя се тя. — Ще бъде неприятно. Много, много неприятно. Но трябва да го направим.

Коул я изгледа косо. Сивите му очи бяха спокойни.

— Сега си истински Донован.

Реми се усмихна.

— Сигурно е така...

— Ясно ти е, че можеш да се споразумееш със семейството си. Те подписват пълномощни в твоя полза и се отказват от борда, а ти изтегляш обвиненията срещу тях.

— Мислих върху това. Но щом човек започне веднъж с компромисите, докъде ще го докара, Коул? И какво оправдание бих могла да използвам? Може би да кажа, че го правя, за да избегна една тежка битка за контрол върху компанията? Или за да потуля неприятния скандал и да предпазя името Жарден? Чарли умря, помагайки на Реми Купър, а не на Реми Жарден. Време е това име да спре да означава толкова много.

— Или да започне да означава повече.

Реми го погледна и се усмихна.

— Може би...

Коул допря чашата си с бренди до нейната, после я обгърна с ръка и я притисна до себе си.

Издание:

Джанет Дейли. Маскарад

ИК „Бард“, София, 2000

ISBN 954-585-103-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.